

→ IMF'ye yeni "niyet mektubu" verildi...
AÇLIĞIMIZA AÇLIK KATILACAK!

→ Yasadışı baskınlar, keyfi tutuklamalar,
fişlemeler, kaçırmalar birbirini izliyor...
HUKUKSUZLUK YAYGINLAŞIYOR!

Yoksullar, Mazlumlar
AÇLIĞI VE ADALETSİZLİĞİ BÜYÜTEN
TEKELLERİN İKTİDARI AKP'DİR

1 Mayıs Alanlarında
AKP'den Açlığın ve
Adaletsizliğin Hesabını
Soralım!

Halk İçin
Ekmek ve **Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Halk İçin
Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 3 / Tarih: 25 Nisan 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

Açlığın ve
Adaletsizliğin
İktidarı
AKP'ye Karşı
1 Mayıs
Alanlarında

Haklar ve Özgürlükler Cephesi
Kortejinde Birleşelim

TEMEL HAKLAR
VE TAYAD

"NATO'nun
Güvenliği!"
Gerekçesiyle
Kapatıldı!

Keyfi
tutuklamalar
sürüyor

Ölüm orucu
direnışı
110 şehitle
sürüyor

TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ:

Hukuksuz, gayrimeşru 1 Nisan operasyonlarında derneğimizi basan, talan eden, yönetici ve üyelerimizi tutuklayan, kurumumuzu kapatan, tutuklamalarını sürdüren AKP iktidarı, halkın örgütlenmesinden korkuyor. Halkın tüm kesimlerinin en temel hak ve özgürlüklerinin mücadelesini veriyoruz. Ödediğimiz bedel bunun bedelidir.

Bedel ödeterek, susacağımızı, hak ve özgürlükler mücadelesinde geri çekileceğimizi düşünen iktidar yanılıyor.

Biz emeği azgınca sömürülen, hakkını aradağında işten atılan işçiyiz; biz köle gibi görülen memuruz; biz tekellerin pazar kavgaları arasında yokedilen küçük esnafız, biz top-rağı IMF'ye talan ettirilen köylüyüz; genci, yaşlısı, kadını, erkeği ile halkız biz. Açlığa, yoksulluğa, adaletsizliğe mahkum edilmek istenmemize isyanımız var. İsyancımızı 1 Mayıs meydanında haykıracağız.

Meydanlarda, ülkemizin emperyalizmin sömürgeci olmasına hayır diyeceğiz. Bağımsız, demokratik ve halkın yönettiği bir ülke özlemimizi meydanlarda dalgalandıracağız bayraklarımızla ilan edeceğiz.

AKP iktidarının bizi suturmaya-cağını 1 Mayıs meydanlarında bir kez daha göstereceğiz. 1 Mayıs meydanlarında **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kortejinde en gür sesimizle yerimizi alarak, bu mücadeleyi durduracak hiçbir gücün olmayacağını haykıracağız.

★★★

TAYAD'LI AİLELER:

12 Eylül cuntasından bu yana, baskının, zulmün olduğu her yerdeyiz biz. İktidarlar derneğimizi kapatarak bizi susturmak isterken, ne büyük bir yanlışta içinde olduklarını bu tarih içinde gördüler. AKP de alanlarda sesimizi bir kez daha duyduğunda "yine onlar..." diyerek görecektir yanlışını. Yine hapishanelerde direnen yakınlarımızın sesini alanlara taşıya-cağız. Bu ses, Türkiye halkının en onurlu, en direngen sesi olarak meydanlarda yankılanacak.

Dalga dalga bayraklarımız, beyaz başörtülerimiz, kahramanların ölme-yeyeceğini, halkın yenilmeyeceğini haykırarak gür sesimizle **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kortejindeki yerimizi alacağız.

Direnen tutsakların sesine ses, direnişine destek olmak isteyenlerin yeridir **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** korteji.

★★★

GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYO- NU (Girişimi):

Türkiye halkının, vatansever gençliğinin onurlu mirasçısıyız. Emperyalizme ve oligarşiye karşı kav-ganın ortasında büyüttük mirasımızı. Ülkemizi emperyalizme talan ettirenlerin karşısında hep biz vardık, yine varız. Halkımızı zulümle susturmak isteyenlerin karşısına ilk biz dikildik,

yine dikiliyoruz. Bizi apolitikleştirerek, örgütsüzleştirerek sürü haline getirmek isteyenlerin başaramaya-caklarını, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, bu 1 Mayıs'ta da haykıracağız.

Yeni halkalar eklediğimiz Dev-Genç mirasının gücü ve onuruyla çıkacağız meydanlara. 6. Filolara karşı haykırdığımız bağımsızlık şiarımızı işbirlikçi AKP iktidarına karşı, Ortadoğu'yu işgal eden Amerikan emperyalizmine karşı haykıracağız.

YÖK'e, üniversitelerimizin F Tip-leştirilmesine, soruşturmalara karşı; okullarımızın tekellerin arka bahçesi haline getirilmesine karşı; halk için bilim halk için eğitim şiarımızı **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kortejinde haykıracağız.

★★★

İDİL KÜLTÜR MERKEZİ:

Ateş orta-sında yürüyenlerin, hücrele-riyle ölümüne direnenlerin, halkın kurtuluş kavga-sını verenlerin sanatını yapıyoruz. Emperyalizmin yoz kültürü karşısında halkın kültürünü, devrimci kültü-rü temsil ediyoruz. Türkülerimiz, ti-yatrolarımız, sinemalarımızla maden ocaklarının, grevdeki emekçinin, na-sırlı elleri ve kocaman gözleriyle aç-ların ve yoksulların sesiyiz.

Bu nedenle kurumlarımız basılı-yor, Grup Yorum susturulmak isteni-yor. İstiyorlar ki, hak arayan tüm ke-simlerin mitinglerinde yankılanan coşkulu marşlarımız olmasın.

1 Mayıs alanında **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kortejinde, eme-ğin türküleriyle, kavga'nın marşlarıyla yerimizi yine alacağız.

INTERNASYONAL

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası

Zulme karşı hınçımız volkan

Kavgamız ölüm dirim kavgası

Mazi ta kökünden silinsin

Biz başka alem isteriz

Bizi hiçe sayanlar bilsin

Bundan sonra herşey bizim.

**Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal kurtulur insanlık**

Tanrı, patron, bey, ağa, sultan

Nasıl bizleri kurtarır

Bizleri kurtaracak olan

Kendi kollarımızdır

İsyan ateşini körükle

Zulmü rüzgarlara savur

Kollarının bütün gücüyle

Tavı gelen demire vur

**Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal kurtulur insanlık**

Hem fabrikalar, hem de toprak

Her şey emekçinin malı

Tufeyliye tanımayız hak

Her şey emeğin olmalı

Cellatların döktükleri kan

Bir gün onları boğacak

Bu kan denizinin ufkundan

Kızıl bir güneş doğacak

**Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonal kurtulur insanlık**

Halk İçin Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: ALP YARBAŞ
Adresi: İnebey Mahallesi Tiryaki Hasan Paşa Caddesi No: 60/5 Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net
E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Açlığa ve adaletsizliğe karşı ekmek ve adalet isteyenlerin cephesidir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Emperyalizme karşı bağımsızlığı, faşizme karşı demokrasiyi, kapitalizme karşı sosya-lizmi savunanların cephesidir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Amerikan imparatorluğuna ve Amerikanı AKP'ye karşı mücadele edenlerin cephesidir.

**1 Mayıs'ta Haklar ve
Özgürlükler Cephesi
Kortejinde Birleşelim!**

- 3... *Haklı biziz. Güçlü Biziz.
Gücümüzü göstermeliyiz!*
- 5... *"19 Aralık katliamı,
adaletsiz kalamaz*
- 11... *1 Nisan terörü dernek
kapatmalar ve
tutuklamalarlar*
- 14... *Bu operasyonda her şey
Yasadışıdır*
- 15... *TAYAD'ı kapatarak
TAYAD'lıları
susturamazsınız*
- 18... *Faşizim Fişliyor!*
- 20... *Kaçırma bir kontrgerilla
yöntemidir*
- 21... *Kapitalizmin sömrü
mekanizmalarını 'dünya
gerçeği'*
- 23... *Ey amerika bizi kullan*
- 25... *Bugünün dünyasında bir
din nasıl olmalı*
- 26... *Şhitlerimizin cüreti ve
kararlılığıyla 1mayısı!*
- 28... *örgütsüzleştirmek ve
apolitikleştirmek istiyorlar*
- 31... *Evinize dönün*
- 32... *Amerika onaylıyor israil
katlediyor*
- 34... *30 mart 1972'den
günümüze bir destan
bölüm 5*
- 36... *Onlardan devraldığımız
bayrak zafere kadar...*
- 38... *"Yüksek güvenlik"*
- 39... *Avrupa parlamentosu
milletvekillerine*
- 41... *Türkiye oligarşisinin
Denktaş'ı satışı*
- 44... *Solun sorunlarını sol çözer*
- 46... *Nato halkların düşmanıdır*
- 48... *Yaşasın enternasyonalizm
logolu dayanışma mesajları*
- 50... *Kahramanlar ölmez*
- 51... *Arka iç kapak*
- 52... *Arka kapak*

Haklı biziz. Güçlü Biziz. Gücümüzü Göstermeliyiz!

2004 1 Mayıs'ı devrimci, demokrat güçler açısından herhangi bir 1 Mayıs olmayacaktır. Demokratik mücadelenin tümünden yokedilmek istendiği saldırıların ortasında, direnerek kazandığımız bu en demokratik hakkımızı en güçlü bir biçimde kullanmalıyız. 1 Mayıs'ı direnerek, bedeller ödeyerek kazandık. Direnerek kazandığımız alanları, Amerikancı, katliamcı **AKP iktidarına karşı** mücadelenin alanları yapmak durumundayız. Devrimden, demokrasiden yana olan herkes, emperyalizmin işgallerine karşı olan herkes, AKP'nin boyutlandırarak sürdürdüğü açlık ve adaletsizliğe, işgal ortaklığına karşı tavrını alanlara çıkarak göstermelidir.

Başta İstanbul olmak üzere 1 Mayıs meydanlarında yeni bir sınava çıkacağız. Oligarşiyle halk arasındaki savaşta, yeni bir mevzi savaşı vereceğiz. 1 Mayıs meydanları dünya çapında halkların tek bir cephede **"Biz varız, biz 6 milyarız"** haykırışını gerçekleştirmenin zemini olacak. Ülkemizde ise, seçim başarısıyla, emperyalizmin desteğiyle zafere sarhoşluğu içindeki AKP iktidarına karşı **"halkı yok sayamayacağını, devrimcileri yokedemeyeceğini"** göstereceğimiz gündür. 1 Mayıs, elbette sınıflar mücadelesi açısından mutlak bir belirleyici, mutlak bir ölçü değildir. Ama bu, 1 Mayıs'ın çok önemli bir kavga günü olduğunu, halkın örgütlü kesimlerinin güç gösterisi olduğunu değiştirmez.

Devrimci örgütlenmeler, sendikalar, odalar, demokratik kitle örgütleri, açlığın ve adaletsizliğin iktidarı AKP karşısında halkın gücünü ve sömürüye, zulme karşı tavrını ortaya çıkarmak sorumluluğuyla hareket etmelidirler. Türk-İş'te 1 Mayıs hazırlıkları için şubeler toplantısı yapıyor; şubelerin bir çoğu yok toplantıda. Çünkü 1 Mayıs'ın onlar için bir anlamı yok. İşçi sınıfının, işçi haklarının da bir önemi yok. 1 Mayıs'ı onların ellerine bırakamayız. Devrimci, demokrat, ilerici hiç bir sendikacı, hiç bir işçi bırakmamalıdır. Klasik, sendikal çağrıların ötesine geçerek örgütlemeliyiz 1 Mayıs'ı. Çaresizlik ve alternatifsizlik ortamında halkın yüzde 40'ının oyunu aldığı, Türkiye'deki gelmiş geçmiş işbirlikçi iktidarların hiçbirine nasip olmayan bir emperyalizm desteğine sahip olduğu için halk karşısında pervasızlaşan, halkı daha da açlığa itecek, adaletsizliği daha da büyütecek politikaları uygulamaya koyan AKP'nin karşısına **"AKP açlığın ve adaletsizliğin iktidarıdır", "işgal ortağıdır"** diyen büyük bir güç çıkarmalıyız. Pervasızca saldırılara dur demek, buradan geçiyor.

Amerikan emperyalizminin 11 Eylül'ün hemen ardından ilan ettiği **"yabenden yanasın ya bana karşı"** politikası, yeni-sömürgelerin, işbirlikçi iktidarlarının emperyalizm karşısında tam biatını getirmiştir. AKP böyle bir iktidardır. Bundan sonra işbaşına gelecek herhangi bir düzen partisinin konumu da farklı olmayacaktır. Emperyalizme tam biat içindeki bir iktidarın, emperyalizmin "her türlü halk örgütlenmesini ve muhalefetini" yoketme politikasının sürdürücüsü olacağı tabiidir. Ülkemiz solunda **"AB üyeliğinden demokrasi bekleyen"**ler gözünü açıp bu gerçeği görmelidir. İşbirlikçi iktidarlara karşı, her alanda, her konuda haklar ve özgürlükler için dışı dışı mücadeleden başka hiç bir yol kalmamıştır. Kaldığını sananlar, gün gün tasfiye olacaklardır. Bağımsızlık, demokrasi mücadelesinde halkın gücünden başka dayanı-

lacak bir güç yoktur. Yıllardır halka değil, düzen içi güçlere, halk örgütlülüklerine değil, sivil toplumcu örgütlülüklerine inanarak kendi kendinin tasfiyesine, eritilmesine zemin hazırlayanlar, bu gerçeği görmeli, 1 Mayıs'ta bu gerçeğin ışığında hareket etmelidir. Bu gerçeğin ışığında hareket etmek, eylemlere "temsili katılım" anlayışından vazgeçmek, sendikaların, odaların, DKÖ'lerin üyelerinden başlayarak halkı örgütlemek demektir. Sınıflar mücadelesinde egemenlerin karşısında tek bir güç vardır; o da halkın örgütlü gücüdür.

Gücümüz 70 milyon oluşumuzdur. Gücümüz haklılığımız ve meşruluğumuzdur. Gücümüz, devrimciliğimiz ve cüretimizdir. 1 Mayıs'ı kutlamak yıllarca cüretle mümkün olabildi bu ülkede. Bugün 1 Mayıs alanlarında "1 Mayıs'ın sahibi biziz" diye dolaşan sendika ağalarına, reformistlere, o günlerde alanlarda rastlamak mümkün değildi. Onlar alanlarda olmadıkları gibi, 1 Mayıs'ları unutturma, olmadı, salonlara hapsedme manevralarıyla meşguldüler. Oligarşinin yasaklarını, terörünü cüretimizle ezip geçtiğimiz gibi, 1 Mayıs meydanlarında ödediğimiz bedellerle, şehitlerimizle onları da ezip geçtik.

Yeniden onbinler, yüzbinler meydanları doldurmaya başladığında da meydanların devrimcileştirilmesini engellemek için, çoğu kez polisle açık veya zımnî işbirliği içinde devrimcileri tecrit etmeye kalkışanlar yine onlar oldu. Meydanları bırakmadık. Sözün özü şudur ki, meydanları ne oligarşinin icazetiyle, ne de sendika ağalarının yasalılığıyla kazanmadık. 1 Mayıs meydanlarını kaybettiğimiz, o meydanlara çıkmadığımız yıllar da oldu.

Dost, düşman herkesin gözleri, 1 Mayıs meydanlarında Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde olacaktır. Yokedildiğimizi, dağıtıldığımızı düşünenleri defalarca hayal kırıklığına uğrattık 1 Mayıs meydanlarında. Katliamların, İhanetlerin, kuşatmaların ardından umudu yokedemeyeceklerini yine o meydanlarda gösterdik. Bu kez de öyle olacak.

"Mücadele eden yenilgiye uğrayabilir, mücadele etmeyen zaten yenilmiştir." (Bertolt Brecht) diye düşündüğümüz için, mücadeleden hiç vazgeçmedik. Kazanmak, yalnızca her koşulda direnen ve savaşanlar için geçerli bir ihtimaldir. Her koşulda mücadeleyi sürdürdüğümüz için gasbedilen 1 Mayıs'ı da kazanmamız mümkün oldu.

Bu iradeyi yoketmek için kesintisiz bir şekilde saldırıyorlar. 19-22

Aralık'ta doruğa çıkan saldırı, o günden bu yana boyutundan, şiddetinden hiç birşey eksilmeden sürüyor. 1 Nisan'dan bu yana demokratik alanı hedef alarak sürdürülen saldırılar, emperyalizmin ve oligarşinin imha ve tasfiye operasyonunun devam ettiğini gösteriyor. Şu bir gerçektir ki, bir kez daha dost, düşman herkesin gözleri, 1 Mayıs meydanlarında **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kortejinde olacaktır. Yokedildiğimizi, dağıtıldığımızı düşünenleri defalarca hayal kırıklığına uğrattık 1 Mayıs meydanlarında. Katliamların, İhanetlerin, kuşatmaların ardından umudu yokedemeyeceklerini yine o meydanlarda gösterdik. Bu kez de öyle olacak. Kendini, 34 yıllık kanla, canla, emekle varedilen umudun bir parçası olarak görenlerin 2004 1 Mayısındaki sorumluluğu bunu en güçlü, en mükemmel biçimde gerçekleştirmektedir.

Biz tarihi mirasa sahip çıkmanın adyız. Biz katliamları unutmamanın, unutturmamanın adyız. Biz yenilmeyen devrimci iradenin, yokedilmeyen bir geleneğin temsilcileriyiz. Anadolu'nun dört bir yanında meydanlarda Mahir olacağız, onbinlerce Mehmet Dalcı olup alanları zaptedeceğiz. Enternasyonalist görevlerimizle, bu topraklardaki işbirlikçi iktidara karşı kavgamız bir bütündür. Iraklı, Filistinli direnişçilerle, Avrupa'nın anti-emperyalist emekçileriyle, Kolombiya'nın, Nepal'in, ülkemizin dağlarındaki halk kurtuluş savaşçılarıyla omuz omuza olacağız.

Ülkemizdeki 1 Mayısların tarihi gösterir ki, 1 Mayıslar da, kendi içinde bir direniş tarihidir. Hayatın her alanındaki direnişler, 1 Mayıs meydanlarına da taşınmıştır. 30 Martlar, 16-17 Nisanlar, İhanetlerin aşılp kuşatmaların yarılması, ölüm oruçları, F Tiplerine karşı büyük direniş, en görkemli biçimde 1 Mayıs meydanlarında bulmuştur yankısını. 1 Mayıs meydanları, Türkiye gerçeğinden koparılamaz. Ekonomist taleplerle sınırlanamaz. Türkiye sınıflar mücadelesinde ne yaşıyorsa, 1 Mayıs meydanlarının gündeminde de onlar olmuştur. Oligarşinin slogan, pankart yasakları da, sarı sendikacıların veya reformistlerin tepeden inme müdahaleleri de meydanların bu gerçeğini değiştiremez. Bu kez de, son üç 1 Mayıs'ta olduğu gibi, F tiplerine karşı dördüncü yılına giren büyük direnişin coşkusunu, kararlılığını taşıyacağız alanlara. Büyük direnişin 110 şehidini layıkıyla temsil edeceğiz. Şehitlerimiz "hiç bir düşünce uğrunda ölmeye değmez" diyen burjuvaziye, kızıl bayraklarımız "sosyalizmin öldüğü" yaygarasını yapan inançsızlara cevap olacak.

“Sivil” kamufleli subay servis aracına bombalı saldırı “19 Aralık Katliamı, Adaletsiz Kalamaz!”

22 Nisan perşembe günü, sabah 7. 45'te İstanbul'da TEM Otoyolu Bahçelievler Altinyıldız Köprüsü altında ordu mensuplarını taşıyan bir otobüse karşı bombalı eylem gerçekleştirildi. Eylemde, çoğu subay olan ordu mensuplarını taşıyan otobüs tahrip edildi. Aynı gün DHKC tarafından yapılan bir açıklamayla “katliamcı ordu mensuplarının” hedef alındığı belirtilerek eylem üstlenildi.

“19 Aralık katliamı, Adaletsiz Kalamaz!” başlığını taşıyan 330 No'lu açıklamada, eylemin 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamının hesabını sormaya yönelik eylemlerin devamı olduğu belirtildi.

Hatırlanacağı gibi 19-22 Aralık 2000'de 20 Hapishaneye karşı gerçekleştirilen bir saldırıda 28 tutsak katledilmiş, yüzlercesi yaralanmış ve işkenceden geçirilmişti. Açıklamada bunlar hatırlatılarak şöyle deniyordu:

“19-22 Aralık 2000'de 20 hapishaneye karşı gerçekleştirilen, tarihimizin en büyük hapishaneler katliamında, 28 tutsağın katledilmesinin üstünü hiç kimse örtemez. Eski ve yeni hükümetler, oligarşinin mahkemeleri, katliamı sürdürmeyebilir, katilleri gizleyebilir. Ama halk adalet istemekten, halk kurtuluş savaşçıları adaleti yerine getirmekten vazgeçmez.

19 Aralık 2000'de başlayan hapishaneler katliamı, tam dört yıldır F Tiplerinde sürdürülüyor. F Tipi hapishanelerde tecriti uygulamak, devrimci tutsakların düşüncelerini değiştirmek için sürdürülen katliam politikası, tam 110 insanımızı öldürdü.

Katledilen 110 insanımızın sorumlusu;

Ecevit-Bahçeli-Yılmaz Hükümeti; bu hükümetin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, Adalet

Bakanı Sami Türk, 19 Aralık saldırısını fiilen uygulayan Jandarma Genel Komutanlığı'dır.

Katliamı bugüne kadar sürdüren AKP hükümeti ve onun İçişleri Bakanı ve Adalet Bakanları da birinci dereceden sorumludurlar.

Jandarma ve polis özel timleri, 19-22 Aralık vahşetini gerçekleştiren katiller sürüsüdür.”

Katliamın sorumlularının bu şekilde sıralandığı açıklamada, katliamın sorumlularının hedef alınmaya devam edileceği de vurgulandı.

Askeri Personelin “Sivil” Araçları!

22 Nisan'da gerçekleştirilen eylemde açığa çıkan ilginç noktalardan biri de, üst düzey subayların da olduğu bu ordu mensuplarının kaldıkları askeri lojmandan kışlarına “sivil” bir otobüsle gitmeleriydi. Hatırlanacağı gibi 6 Ağustos 2003'te de, 19 Aralık katliamında görev alan Halkalı jandarma komanda tugayının komutanlarını taşıyan servis otobüsüne karşı bir saldırı düzenlenmişti ve o olayda da jandarma komutanlarını taşıyan araç “sivil” bir otobüstü.

Bütçesini bile kimsenin denetleyemediği Türk Silahlı Kuvvetlerinin servis aracı sıkıntısı olamayacağına göre, “sivil” araç kullanılması başka bir nedeni olmalıydı. 330 No'lu açıklamada bu konuya da şu sözlerle dikkat çekiliyor: “Bakın; bu ülkenin anlı-şanlı subayları, evlerinden kışlarına askeri servis araçlarıyla gitmiyor; sivil otobüslerle kendilerine “kamufle” yapıyorlar. Çünkü onlar suçlarını biliyorlar. Suçlarını bildikleri için halkın adaletine karşı kendilerini gizlemeye çalışıyorlar. Boşuna; palyaço kılığına da girseler, evleriyle kışları arasında tüneller de kazsalar, onları bulacak ve cezalandıracağız.”

Anlaşılan o ki, halka karşı saldırılara katılanların “sivil” otobüs kamufleli pek işe yaramamış. İki eylemde de “sivil” otobüsler deşifre edilerek eylemler gerçekleştirilmiş.

DHKC Feda Birlikleri imzasıyla yapılan açıklamada son olarak da “Tarihimiz, sabrımızın ve asla unutmayacağımızın örnekleriyle doludur. Yoldaşlarımızı katledenler, adaletimizden kaçamayacaklarını yaşayarak öğrendiler. 19 Aralık katliamının siyasi sorumluları, emir verenler, katliamı gerçekleştirenler, yoldaşlarımızı diri diri yakarken kakhahalar atan ölüm mangaları da öğrenecekler.” denildi.

Sayı 3

5

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarı AKP'ye Karşı 1 Mayıs Alanlarını Zaptedelim

Oligarşinin ve emperyalizmin iktidarı AKP, iktidarı süresince, yoksulluğu büyötmekten, IMF talimatlarını yerine getirmekten, Amerika'ya uşaklık yapmaktan, emekçileri özelleştirmelerle işten atmaktan başka hiçbir şey yapmadı.

Yalanla, riyayla bizi aldatmak, yardım dağıtımları ile açlığımızı unutturup dilencileştirmek istedi. Bunun adına da yoksullukla mücadele deme yüzşzlüğünü de elden bırakmadı. İstedi ki, düzenin adaletsizliğine böylece razı olalım.

Beyninde, programında işçiye, köylüye, memura, gençlerimize dair hiçbir şey olmayan iktidar, onları azarlayarak, "terörist" diyerek susturma yolunu seçti.

Seçim zamanında oylarımızı alırken söylediği bütün yalanları unuttu ve iktidarının sadece Sabancılar, Koçlara, Zorlulara, emperyalist tekelere hizmet için varolduğunu kanıtladı.

Meydanlarda sorunlarını dile getirmek isteyenleri susturarak, azarlayarak; sadece IMF'yi, Avrupa'yu ve Amerika'yu dinleyeceğini, onların sömürü ve talanının önünde engeller varsa, onları çözeceğini gösterdi.

Tüm yalanlarının, AB'nin isteğiyle çıkarılan yasalarının arkasına büyük bir zulmü gizlemeye çalıştı. Zulüm hapishanelerde, dağlarda, köylerde, meydanlarda kol gezdi...

ŞİMDİ HESABINI SORMA ZAMANI! BUGÜNKÜ HESAP YERİMİZ 1 MAYIS MEYDANLARIDIR.

AÇLIĞIN VE ADALETSİZLİĞİN HESABINI sadece açlığa ve adaletsizliğe karşı mücadele edenler, bedeller ödeyenler sorabilir.

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER CEPHESİ Korteji, açlığın ve adaletsizliğin olmadığı bir ülke için onyıllardır bedeller ödeyenlerin kortejidir.

Bu nedenle susturulmak, sindirilmek isteniyor. Bu nedenle oligarşinin terörü üzerinden hiç eksik olmuyor. Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejlerinde birleşerek AKP'nin açlığın ve adaletsizliğin iktidarı olduğunu haykıralım.

Güçlü bir 1 Mayıs, bizi yok sayanlara, örgütlülüklerimizi yoketmek isteyenlere vurulmuş bir tokat olacak. Emperyalizmin, tekelin temsilcisi AKP bu tokadı haketmiştir.

YALANLA, SANSÜRLE YÖNETİYORLAR; AÇLIĞIN VE ZULMÜN KOL GEZDİĞİNİ HAYKIRALIM!

AKP ve onun borazanı burjuva medya, gerçekleri gizleyerek sahte bir Türkiye tablosu çiziyorlar. "Türkiye model ülke" onlara göre, "ekonomi tıkrında", bu ülkede ne işkence var, ne tecrit. Açlar kayboldu bir anda ortadan. Enflasyon düştü, evine et alamayan, çocuğuna süt içiremeyen kimse kalmadı...

Yalanlar zincir gibi uzayıp gidiyor.

1 Mayıs, yalanların karşısına çıkma, yalanların hesabını sorma günüdür.

Ülkemizde süren açlığı ve adaletsizliği gizlemek için, tarihimize eşine az rastlanır bir sansür uygulanıyor. Sansürü parçalamalıyız 1 Mayıs meydanlarında. Açlar, yoksullar, adaletsizliğe uğrayanlar, biz varız, bu ülkede yaşıyoruz diye haykırmalı. 1 Mayıs meydanlarında Türkiye gerçeğini göstermeliyiz.

ÜLKELER İŞGAL ALTINDA. HALKLAR DİRENİYOR. MAZLUM HALKLARIN YANINDA OLDUĞUMUZU HAYKIRACAĞIMIZ YER 1 MAYIS MEYDANLARIDIR

Güçlü bir 1 Mayıs, dünya halkları için moraldir. Meydanlardaki varlığımızla dünya halklarına güç vere-

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 mayıs alanlarında

ceğiz; meydanlara çıkan dünya halklarından güç alacağız. Iraklı kardeşlerimiz, Filistinli kardeşlerimiz ABD ve siyonist katillerin zulmü altında direniyor. AKP iktidarı ABD ve siyonistlerin yanında. Zulüm altındaki mazlum halklar karşısındaki görevimiz, işgal ortağı, siyonist müttefiki AKP'ye karşı mücadeleyi yükseltmektir.

F TİPLERİNDEKİ TECRİTE DÜR DEMEK İÇİN, İŞKENCENİN, KATLIAMLARIN OLMADIĞI BİR ÜLKE İÇİN MEYDANLARA!

Tüm dünyanın gözleri önünde ve emperyalist dünyanın desteğiyle, ülkemizin hapishanelerinde katliam 4 yıldır sürüyor. Tecrit işkencesi altında öldürülenler, bu ülkenin vatanseverleri, devrimcileridir. Öldürülen geleceğimiz, bu alçak, adaletsiz düzenden kurtuluş umudumuzdur.

1 Mayıs, hayatın her alanında emperyalizme ve oligarşiye karşı dişe diş sürdürülen direniş ve savaşı, bu uğurda verilen şehitleri, meydanlara çıkan yüzbinlerin kollarıyla kucaklamaktır. Direnenlerimizi ve bu ülke, bu halk için toprağa düşenleri kucaklayalım 1 Mayıs meydanlarında.

TÜRKİYE HALKI BİRLEŞELİM!

Türk, Kürt, Arap, Laz, Gürcü... Alevi, Sunni, bizi sömürenlere ve zulmedenlere karşı birleşelim. 1 Mayıs, sömürüye ve zulme karşı **mücadele** günüdür. 1 Mayıs halkın **birlik** ve **dayanışma** günüdür.

Bin yıldır zulmedilen, sömürülen, inançları, örgütlenmeleri yasaklanan biziz. Bir lokmaya muhtaç bırakılan, depremlerde ölen, hak özgürlük istedik diye işkencehanelere taşınan biziz. **Artık yeter** diyelim. Zulmün sürdürücüsü, din istismarcısı, riyakarlığın iktidarı AKP'ye karşı ayağa kalkalım. Haklı ve meşru taleplerimizi haykıralım.

IMF Borçları Ödensin Köylü Aç Kalsın,

AKP iktidarı, kuraklığın ve don'unun vurduğu köylüyü "çiftçi yardımı" ile avutmak istiyor. Kimi bölgelerde ürün kaybının yüzde 60'lara ulaştığı belirtilirken, hesaplamalara göre çiftçinin afetlerden zararı 57 trilyon civarında. AKP iktidarının "çiftçi yardımı" ise sadece 550 milyar. Kıyaslama bile yapılamayacak bir rakam yani. Köylüye "gözünüzü toprak doyursun" diyen iktidara sorarsanız, "varsa veririz" diyecektir.

IMF'nin çizdiği sınırların dışına çıkmayan iktidar, borç faizi ödüyor sadece. IMF'ye gözünüzü toprak doyursun diyemez, komik rakamlarla geçiştiremez de, ama bu ülkenin köylüsü aç yoksul kalabilir.

Sayı 3

7

25 Nisan
2004

Cargill Hukuksuzluğu

Ziraat Mühendisleri Odası Y.K. Başkanı Gökhan Günaydın, Bursa Ziraat Odası'ndaki bir toplantıda, Amerikan tatlancısı tekeli Cargill'in isteklerinin yerine getirilmesi durumunda, pancar üreticisinin yokolacağını belirtti.

Cargill'in ve Bush'un isteğinin, nişasta bazlı şeker kotasının 100 bin artırılması ve Bursa'da üzerinde kurulu bulunduğu tarım arazisinin sanayi bölgesi ilan edilmesi olduğunu belirten Günaydın, kotanın her yıl artırılmasının karşılığının pancar üretiminin de buna koşut olarak bir milyon ton azalması anlamına geldiğini söyledi.

Cargill, emperyalist tekellerin bir ülkenin yasalarını dahi uygulanamaz hale getirilmesi için açık bir örneğidir. Aleni şekilde Bursa'da hukuksuz bir zeminde çalışmaya devam ediyor. Çünkü AKP iktidarının rumasında, Ülker'in ortağı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

Alanları Kavgayla Kazandık!

1 Mayıs Tarihinden

- Önceki sayıdan devam -

1994'teyiz... Abide-i Hürriyet'i işçiler, memurlar, öğrenciler, esnaflar, gecekonducuların yoksulları doldurmuş durumda. Katılanların sayısı, yüzüne yakın. 12 Eylül sonrasının en kitlesel 1 Mayıs'ı. Açlığa ve zulme karşı bir silkiniş bu. Bu silkinişin devrimci bir muhteva kazanmaması için elinden geleni yapıyor sendika ağaları.

Gerçek şu ki, katliamlara, onyıllardır sürdü-rülen yasaklara, terör demagogilerine rağmen, 100 bin kişinin meydanı doldurması, oligarşinin politikalarına vurulmuş bir darbedir. Devrimcilerin 1 Mayıs kavgasının zaferidir. Haklı ve meşru olanların zaferi bu. Miting alanında "**Haklıyız Kazanacağız**" pankartı arkasında yürüyen Devrimci Sol kortejinin anlattığı ve gösterdiği de bu. Haklıyız Kazanacağız pankartının arkasında yürüyen sekiz bini aşkın kişi, bu mitingte yeni bir slogan daha atıyor: "Ümidün Adı Devrimci Sol". Bu slogan hemen benimsenip kalıcılacak bir slogan olacaktır artık...

1995, 1996 Kadıköy: Devrimin coşkusu... Oligarşinin katliamı

1995'te Kadıköy'deyiz. Kitlesellik açısından bir önceki yıla göre biraz daha geri, fakat Şişli Abedi-i Hürriyet'te sendika ağalarının ve reformizmin yarattığı bürokratik havanın aşıldığı, canlı, coşkulu bir 1 Mayıs yürüyüşüne tanık oluyor. 1 Mayıs öncesinde sendika ağaları ve reformizm, 1 Mayıs'a katılım için neredeyse hiç bir çaba göstermemiştir. Cılız bir 1 Mayıs olacağını düşünüyorlar. Ama öyle olmuyor. 70 bin kişi yürüyor Kadıköy meydanına doğru akan kortejlerde. Hem de devrimci sloganlarla, caddele-ri sarsan adımlarla.

Bakın bu tarihe; nasıl dişe diş bir döğüş... Nasıl büyük bir kavgadır...
Katliamlara, yasaklara, teröre rağmen kazanılan bir kavgadır bu.
Yalnız oligarşiyle değil, MGK sendikacılarıyla, reformizmle de 1
Mayısların devrimcileştirilmesinin kavgası verildi...
Herhangi bir yıl kavgayı kazanmış olmak yetmemiştir. Çünkü oli-
garşi saldırılarını, reformizm manevralarını bir sonraki sene tek-
rarlamaktan geri durmamıştır.
Adeta, her yıl yeniden kazanılıyor 1 Mayıs.
2004'ü kazanmak için Alanlara!

Anadolu'nun bir çok kentinde de binlerce, onbinlerce kişinin katıldığı mitingler yapılıyor o gün. Ankara'da, İzmir'de onbinleri aşıyor mey-dandaki kalabalık. Fakat yine de "*1 Mayıs'ta kavganın nabızı İstanbul'da. İstanbul'un nabızı Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi kortejinin geç-tiği yerin sarstığı adımlarında...*"

Onbeş bin kişilik Cephe korteji, sosyalizmin kızılığıyla dolduruyor caddeleri. Cephe korteji-nin içinde bir grup dikkati çekiyor; Cephe yıldız-lı siyah bereleriyle, üstlerinde haki renk yelekle-riyle "rap rap" adımlarıyla yürüyen temsili bir gerilla birliği görünümündeki grup, 1 Mayıs'ın bayram değil kavgaya günü olduğunu, Türkiye'nin bağımsızlığının ve demokrasinin yolunun neren-den geçtiğini hatırlatıyor herkese. Bu grup bun-dan böyle 1 Mayıs'ın değişmez parçası olacak ve Cephe'nin yaptığı hemen her şey gibi, de-ği-şik kesimler tarafından da taklit edilecektir.

1996 1 Mayıs'ında da, 1 Mayıs 1977'deki yöntemine başvuruyor oligarşi. 1976'da, 1 Ma-yıs'ın ülkemizde anlamına, görkemine en uygun kutlanışının ilk örneğine tanık olunmuştu. Bu gelişmeyi durdurmak için 1977'de katliama ha-zırlanmıştı oligarşi. 1995 1 Mayısındaki devrim-ci coşkuyu gören oligarşinin hazırlığı yine aynı. Kontrgerilla şeflerinden Kemal Yazıcıoğlu, MGK'dan aldığı talimatla, miting başlamadan önce Kadıköy Karakoluna topladığı özel timlere, "*bugün çok kan akacak... bundan sonra nefes alamayacaklar...*" diyerek katliam emrini verir.

Kadıköy'ün çeşitli yerlerindeki toplanma yer-lerinde onbinlerce kişi, kortejlerini oluşturup meydana doğru yürüme hazırlığında. 11 bin polis var Kadıköy meydanında. Hasanpaşa'daki toplanma yerinde patlıyor katliamcılarının silahla-rı. Doğrudan kitlenin üzerine ateş açılıyor. İki iş-çi yere düşüyor kanlar içinde. Kitle elindeki taş-larla, panzerleri, silahlı saldırganları püskürtüyor.

Hiç kuşku yok ki, 1 Mayıs 1996'nın en çarpı-cı görünümünden biri reformist solun, böyle bir saldırı karşısında kılını kıpırdatmamasıydı. Soldaki saflaşmanın en bariz hale geldiği yerler-den biri oldu Kadıköy.

Saldırı püskürtülerek alana yürüyüş sürdürül-dü. Alanda yüzünü aşkın, Cephe kortejinde otuz bin emekçi var. Miting dağılırken yeniden saldırı-yor oligarşi. Kurtuluş okuru Yalçın Levent'le bir-

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 mayıs alanlarında

likte şehitlerin sayısı üçe yükseliyor. Reformizm 1 Mayıs sonrasında da gösteriyor safını; oligarşinin saldırılarını eleştirmek, hesabını sormak yerine, burjuvaziyle birlikte “meydanda çiçekleri çiğneyen **vandalizm**” edebiyatına katılıyor.

Onlar gerçeği kabul etmek istemeseler de, tarih şahitti; “**zaferin yolları çiçekli değildi, halı da döşenmemiştir**” (Tsola Dragoyçeva, Yenilgiden Zafere)... Kan can bedeli kazanmıştık alanları ve işte ateş altında yürüyorduk şimdi. Kanımızla sulanıyordu 1 Mayıs meydanları.

1997-1998; İki 1 Mayıs!

1997 1 Mayıs'ı Susurluk sonrası halkın adalet özlümünün akacağı bir zemin olacaktı. Devlet, belki ilk kez bu kadar aleni teşhir olmuştu ve meydanları dolduracak kitlelerin sloganlarının ilk hedefi de devlet olacaktı. 1 Mayıs'ın “oligarşiden hesap sorma günü” olmasını engellemek için, 1 Mayıs öncesinde “**olay çıkacak, kan dökülecek**” spekülasyonlarıyla klasik “terör demagogisi piyasaya sürüldü.

Oligarşi bu çabalarında yalnız değildi. MGK sendikacıları da polisle işbirliği içinde devrimcileri alana sokmama planını yapmıştı. Plan 1 Mayıs günü yürürlüğe konuldu. Arama noktalarında insiyatif tamamen polise bırakıldı. Panzer, özel tim, çevik kuvvet yığınağı yetmiyormuş gibi, Çağlayan kavşağında MGK sendikacıları tarafından da devrimcilere karşı “güvenlik barikatı” kuruldu... Aramaların aşağılamaya, faşist bir yaptırıma dönüştürüldüğü noktada, HÖP, ÖDP ve HADEP, alana girmeme kararı alıp toplanma yerine dönüp meşru miting yapma kararı aldılar.

1 Mayıs klasikleri;

- ◆ 1 Mayıs öncesinde “**olay çıkacak, 1 Mayısı kana bulayacaklar, yasadışı gösteriler olacak...**” haberleri...
- ◆ Demokratik kitle örgütlerine, dergi bürolarına, kültür merkezlerine baskınlar ve yüzlerce gözaltı...
- ◆ Meydanlarda polis işgali, panzerlerle, maskeli özel timlerle, arama dayatmalarıyla 1 Mayıs'a katılacakların terörize edilmesi...
- ◆ Devlet sendikacılarının suya sabuna dokunmayan bir metni okuyup alele acele mitingi bitirmek istemeleri...

2004 1 Mayıs'ı arifesinde ise, sendikal örgütlülüklerin, demokratik mücadelenin ve devrimci hareketin tasfiye edilmeye çalışıldığı çok daha kapsamlı saldırılarla karşı karşıyayız.

Polis terörüne, örgütsüzleştirme politikalarına, devrimci, demokratik hareketi tasfiye saldırılarına, sendika ağalarının işbirlikçi oyunlarına karşı **1 Mayıs'ı kitleleştirilelim, devrimcileştirelim!**

Ülkemizde 1 Mayıs alanlarını devrimcileştiren geleneğin köklerine gitmek için 1970'lerin başına, Mahirlere gitmek gerekir...

Sonuçta o gün **iki miting** yapıldı.

1998'de de benzer sahne tekrarlanacaktı. 1 Mayıs öncesi terör çok daha boyutluydu bu kez; adeta “**12 Eylül günlerini anımsatan**” baskınlar, gözaltılar yapıldı. Alan yine devrimcilere kapatıldı. Reformizm bu kez MGK sendikacılarıyla yanyana olmayı tercih etmişti. Abide-i Hürriyet'te iki 1 Mayıs vardı; MGK sendikacılarıyla reformizmin 1 Mayıs'ı ve halkın 1 Mayıs'ı. Polis Cephe kortejine saldırdı. Saldırı alandaki MGK sendikacılarından da destek buldu. “**Herkes alana girmeden miting başlamayacak**” anlaşmasını çiğneyerek devrimcileri alana almayan MGK'cılar, polis saldırısı başlayınca da **mitingin bittiğini** ilan edip alanı terkettiler.

1999; MGK'cılar ve reformizmin başarısı(!)

1988'de alanları yeniden kazanma mücadelesinin başladığından bu yana sürekli artan ve yüzünü aşan kitlesellik, 1997 ve 98 1 Mayıslarındaki polis saldırıları ve MGK'cılarının polisle işbirliği içinde devrimcileri tecrit etme manevraları sonucunda 1999'da 25 bine düştü. Belki de 1 Mayıslar tarihinin en kısa süreli mitingi yapıldı ve bir saatte bitirildi miting.

1997, 98 ve 99, bir anlamda devrimciler olmadan 1 Mayıs'ların 1 Mayıs olamayacağının da görülmesidir. Sonraki yıllarda daha da açığa çıkacaktır ki, alanları kitleleştirilen de, 1 Mayıs'ları özüne uygun hale getiren de sarı, reformist sendikacılık değil, devrimci örgütlenmelerdir.

MGK sendikacıları ve reformizm 1999'daki başarısıyla(!) övünebilirdi... Ama devrimcilerin meydanları MGK sendikacılarına bırakmaya niyeti yoktu. Bu durum aşılacak, meydanlar yine devrimcileşecek, yine kitleleştirilecekti.

2000'ler; İmha ve tasfiye saldırılarına karşı meydanlara taşınan direniş

Oligarşiyle halkın 1 Mayıs savaşı sürüyordu. Aşışlageldiği üzere “1 Mayıs'ı kana bulayacaklar” haberleri yayınlatıldı burjuva medyada. 1

Sayı 3

9

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

Mayıs günü, Abide-i Hürriyet ve civarı, 27 bin polisle işgal edildi. Ama devrimcilerin varlığı ve onların sloganları damgasını vurdu 1 Mayıs'a... Yaklaşık 35 bin kişi katıldığı mitinge.

2001'de kitleselliğin yükselişi sürdü. İstanbul'daki 1 Mayıs mitingine katılım 50 bine yükseldi. Fakat 2001 1 Mayısının asıl yanı, 19-22 Aralık katliamından sonra yapılan ilk 1 Mayıs olmasıydı. Kitleselliğin artışı işte bu noktada önemliydi. 2001 1 Mayıs'ının bir diğer önemli özelliği, ülkemizin 44 ayrı şehrinde 1 Mayıs mitingleri yapılmasıydı. Anadolu bir bütün olarak "halkı katliamlarla sindiremezsiniz" cevabını veriyordu oligarşiye. İstanbul'da büyük direnişin şehitlerini bayraklaştıran 5000 kişilik HÖC korteji, devrimcilerin yokedilemeyeceğini gösteriyordu herkese.

2002'de yüzbine yaklaştı Abide-i Hürriyet'teki kitlenin sayısı. 1 Mayıs'a damgasını vuran ise onbin kişilik kızıl bayraklıların yürüyüşüydü. Dalgalanan binlerce kızıl bayrak, yokettik, bitirdik dediniz, işte alanlardayız diye ilan ediyordu... F Tiplerine, tecrite karşı mücadelede, 2000'li yılların 1 Mayıslarının başta gelen gündemlerinden biriydi artık. Meydanlar direnişten güç alıyor, direnişe güç veriyordu.

2003'te şehitlerimizle ve kızıl bayraklarımızla alanlardaydık yine. Abide-i Hürriyet'in 1 Mayıs'ları boğan, adeta bir kapana dönüşen özelliğine rağmen, büyük direnişin coşkusu meydandaki 50 bin kişiyi etkisi altına alıyordu... Bir çok sendikanın katılımı neredeyse sembolik düzeye düşerken, devrimcilerin yokedilmesiyle kendilerinin gelişeceği hülyaları kuran reformizm yerinde sayarken, meydanların en coşkulu, en kitlesel kortejleri yine devrimci hareketin kortejleri oluyordu. Devrimin örgütlediği yoksul emekçiler vardı ülkemizin 1 Mayıs meydanlarında.

2004: Göstereceğiz; HALK YENİLMEZ!

TÜRK-İŞ'in, Hak-İş'in 1 Mayıslarda Söz Hakkı Yoktur !

Hak-İş, Taksim meydanı için başvurunun gündeme gelmesi üzerine 1 Mayıs hazırlıklarından çekildi. Daha sonra yaptığı açıklamada da "Taksim dışında yapılan kutlamalara katılacağını" belirtti. "Yasal izin alınırsa, Taksim'de de katılırız" bile demiyor.

Konuşan işçi sendikası mı, iktidarın sözcüsü mü? Oligarşinin Taksim'e karşı çıkması anlaşılır, fakat Hak-İş'in Taksim düşmanlığı nereden geliyor?

Türk-iş yönetimi de "Taksim'e sıcak bakmıyor"muş. Bakmayacaklar tabii.

Taksim'i Yasaklayanlar Bilsin Ki; Er Ya Da Geç, Bu Yasağı da Aşacağız!

İstanbul Valiliği, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için DİSK ve KESK'in oluşturduğu komite tarafından yapılan talebi reddetti.

Adeta büyük futbol klüplerinin "güvenlik sorumlusu" gibi çalışan Vali Muammer Güler, yasağa gerekçe olarak 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nu göstermiş.

Taksim Meydanı'nın öteki adı 1 Mayıs Meydanı'dır. Ve bu isim oraya, yasalarla değil, tarih tarafından konulmuştur. Oligarşinin yasakları ilelebet tarihin önünde duramaz.

O meydana çıkacağız. 1 Mayıs'ı orada kutlayacağız. Taksim'i Tarkan konserlerine, Serap Erenerli Erovizyon kutlamalarına, futbol fanatiklerine, yılbaşı şovlarına açanlar, emekçilere kapatıyorlar. Kapatamayacaklar.

Fanatik grupları, serseri çetelerini "tehlike" olarak görmeyenler, örgütlü işçileri, gecekonduluları tehlike olarak görüyorlar. Bir yerde haklılar; Taksim'deki "eğlence"lerde su gibi içki içilecek, uyuşturucu kullanılacak, kitleler kendinden geçecek... 1 Mayıs'ta ise, sömürücüler, açlığın ve adaletsizliğin iktidarları lanetlenecek.

Ama ne kadar korkarlarsa korksunlar, Taksim'de o sloganların yankılanmasını engellemeyecekler.

Yasal izinle veya meşru hakkımızla, meydanımızı söke söke alacağız. Tarihimizi unutmamızı bekleyen oligarşi de, sendika ağaları da yanılıyor. Başka alanlarda kutlamış olmamız, Taksim'den vazgeçtiğimizi göstermez. 1 Mayıs alanımızı er veya geç kazanacağız!

Taksim de onlara sıcak bakmıyor.

Taksim'de 34 emekçiyi katleden iktidarlar, Türk-İş, Hak-İş tarafından desteklendi yıllarca. Ve her ikisi, yıllardır iktidarlarla işbirliği içinde 1 Mayıs'ların içeriğini boşaltmaya, salonlara hapsetmeye, mümkünse unutturmaya çalışıyor.

Türk-İş'in, Hak-İş'in tarihlerinin hiç bir döneminde 1 Mayıs'ları güçlendiren bir rolü olmamıştır. Onlar hep geriden gelmişler ve her zaman da geriye çekmeye çalışmışlardır. Böyle olduğu içindir ki, 1 Mayıs'ta söz hakkı yoktur onların.

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 mayıs alanlarında

**1 Nisan Terörü
Dernek Kapatmalar,
ve Tutuklamalarla Sürüyor**

'Terör' Demagojisiyle Demokratik Mücadeleye Saldıranlar Şaron'un Kardeşleridir

AKP iktidarının Avrupa'nın desteğiyle "DHKP-C Operasyonu" havası yaratarak yaptığı terör operasyonları, demokratik kitle örgütlerinin kapatılması, yeni tutuklamalar, gözaltılarla sürüyor. Yasal dernekleri abluka altına alan, dernek önlerinden, sokak ortalarından insanları gözaltına alarak işkencehanelere taşıyan polis, pervasız bir hukuksuzluğu iktidarın emriyle sürdürüyor. Polis, "AB'ye uyum" senaryosu gereği bir süredir askıya alınan bütün kontra yöntemlerine başvururken, bu ülkede **polis yasalarının geçerli olduğu** da bir kez daha herkesin gözüne sokuluyor.

Polis devletin kendisini deklere ettiği böyle bir ortamda hala AKP'ye demokratikleşme misyonu yükleyenler, Avrupa'nın yarattığı terörü görmezden gelip AB'den demokrasi bekleyenler, hak ve özgürlükler mücadelesine yönelik tüm bu baskıların da objektif olarak ortağı durumuna gelmektedirler. Bu nedenle "AB'ci solcu"ların demokratik kurumlara baskılara hiçbir sesi çıkmıyor, demokratiklerinin nemenem bir şey olduğunu da böylece gösteriyorlar herkese.

"Terör" demagojisinin nasıl bir terör yarattığı, nasıl bir hukuksuzluğu egemen kıldığı tüm dünyada görülmektedir. İsrail'in terör demagojileri ile, AKP iktidarının terör demagojileri aynı zihniyetin, aynı politikanın ürünüdür. Muhallif olanı yok etmeyi hedefleyen katliamların, baskıların, işgallerin, imhaların, yoketme operasyonlarının demagojisi- dir bu. İsrail terörünün doruğa çıktığı günlerde tüm dünyayla alay edercesine **"herkes Şaron'a teşekkür etmeli"** diyen Amerika'dır bu demagojinin ağababası. **Türkiye iktidarı ve polisi, Amerikan beyniyle düşünüyor, onun politikalarını uyguluyor.** Tarihleri boyunca kendi beyinlerine ait hiçbir pratikleri olmayan faşist güçler, Şaron'ların, Bush'ların çocuklarıdır.

TAYAD VE TEMEL HAKLAR KAPATILDI

"Terörizm" demagojisiyle süren 1 Nisan terörünün son hedefi Temel Haklar ve TAYAD idi. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile Tutuklu Aileleri

Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği TAYAD 21 Nisan günü mahkeme kararıyla kapatıldı. Kapatma gerekçeleri ve zamanlamasının doğrudan 1 Nisan terörizmiyle ilgili olduğu açıktır. Örneğin TAYAD için verilen kapatma kararında İstanbul valisinin bitmeyen bir mahkemeye doğrudan müdahalesi söz konusu. Gerekçesi ise "tedbir". Neyin tedbirini alıyor İstanbul valisi?

AKP İKTİDARININ VALİSİ, HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER MÜCADELESİNE KARŞI TEDBİR ALIYOR. Bu ülkede hak ve özgürlük kavgası verilmeyecek deniliyor özetle. Hak ve özgürlük ancak AB'nin önlerine koyduğu program doğrultusunda iktidar tarafından verilebilir! AKP neyi bahşederse herkes ona razı olacak ve sesini çıkarmayacak. Polisi, valisi, medyası seferber olmuş, tüm halka bunu dayatıyorlar.

Bu ülkenin devrimcileri, ilericileri, gerçek demokratları **"TEDBİR"** baskınlarını, derneklerinin **"TEDBİR"** denilerek kapatılmasını sıkça yaşamıştır. İstisnasız her 1 Mayıs öncesi **"TEDBİR"** baskınları yapılır tüm kurumlara. Yasal, demokratik bir hakkın kullanılmasını engellemenin tedbiridir. Elbette bunu yaparken, önce medyada *"terör örgütlerinin 1 Mayıs'ı kana bulayacağı istihbaratı alındı"* haberleri yayınlatılır. Sonra baskınlar, gözaltılar gelir.

Tüm iktidarlarda döneminde demokratik hak ve özgürlüklerin nasıl bir oyunla yokedildiğinin küçük bir örneğidir 1 Mayıs **"TEDBİR"**leri.

"TEDBİR"in somutta gösterilen gerekçeleri değişebilir her zaman. Mesela sıkça çeşitli açıklamalarda, bizzat polis tarafından yaptırılan haberler ve verilen beyanatlarda belirtildiği gibi, **"NATO zirvesinin güvenliği"** olabilir bu.

Haziran ayında İstanbul'da yapılacak olan NATO zirvesinin asıl güvenliğinin CIA tarafından sağlanacağını, CIA'nın polise eğitim verdiğinin, hatırlarsak CIA'nın *"kara, hava ve denizden güvenliğinin kendileri tarafından sağlanması"*nı istediğinin basında ayrıntılı şekilde yer alması bir şeyi değiştirmez. Oligarşi onlar adına **"TEDBİR"**ini alacaktır.

İktidar basbas bağıırır; **"Biz CIA'nın, Pentagon'un emireriyiz"** diye. Ve demokratik kurumlara yönelik AKP terörizmi böylece meşru gösterilmiş olur. Polis, kendi hukuksuzluğunu da "NATO'nun güvenliği" adına sürdürebilir. Tıpkı 1 Nisan terörünü "uluslararası teröre operasyon" diye pazarladığı gibi. Hukuksuzluk emperyalistlerin güvenliği için veya onlarla birlikte yapılanca, kimsenin itirazının olmayacağını hesaplamaktadır iktidar.

Türkiye işte böyle bir "hukuk devletidir"!

Ve böyle bir ülkede, dernek kapatmak kadar kolay hiçbir şeyin olmadığı bir kez daha görül-

1 Nisan hukuksuzluğuna tepkiler

Protesto Ediyoruz

“Söz konusu kuruluşlar yasalara uygun biçimde kurulan ve faaliyet gösteren kuruluşlardır. Bu kuruluşların yasadışı örgüt olarak gösterilmesi demokratik hakların ihlali anlamına gelmektedir. Yapılan uygulamaları demokratik bulmadığımızı ve protesto ettiğimizi belirterek kınıyoruz. Bu kuruluşların şayet kanun dışı faaliyetleri varsa buna uygun hukuki sürecin işletilmesi gerekirken, bu kuruluşların yasadışı örgüt gibi değerlendirilmesi ülkemizin hukuk devleti niteliğini zayıflatan bir uygulama olmuştur.”

Kani BEKO (Genel İş Genel Sekreteri)

mektedir. Yasalar çıkarılıyormuş, dernek kurmak kolaylaştırılıyormuş masalları bu hukuksuzlukların üzerine örtmek içindir.

Polis Listesiyle “İnsan Avı”: TUTUKLAMALAR SÜRÜYOR

“Hukuk devletine” bakın;

Polis demokratik kurumlarda çalışanların, bu kurumların yöneticisi olanların isimlerini bir liste yapmış ve adeta insan avına çıkarak sokakta, dernek önlerinde hak ve özgürlük savunucularını gözaltına alıp tutuklatıyor.

Listeler hazırlayıp insan avına çıkmak, faşist rejimlerin klasik yöntemleridir. Hitler Almanyasında nasıl ki her şey Gestapo’dan soruluyorsa, AKP’nin Türkiye’inde de polisten soruluyor. Yasalar askıya alınmış listeler konuşuyor.

İşte bu uygulamanın son örnekleri:

TAYAD üyesi Bülent Solgun yolda yakapaça gözaltına alındıktan sonra 18 Nisan’da çıkarıldığı DGM’ce tutuklandı. Aynı gün tutuklanan başkaları da vardı. Esenler Temel Haklar başkanı Sema Koç, Yeliz Kılıç ve Kenan Ustabas da 1 Nisan hukuksuzluğu ile F Tiplerine gönderildiler.

Polis listeleriyle, hiçbir hukuka, kanıta dayanmayan gözaltı ve tutuklamalar Türkiye genelinde halen sürüyor.

TUTUKLAMALARA TEPKİLER:

Her Türlü Baskıyı Meşru Göstermenin Yolu Avrupa Birliği’nden Geçiyor

1 Nisan terörizmi, 14 Nisan’da Antakya Arkeoloji Müzesi önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin yanı sıra, BDSP, ESP ve Mücadele Birliği’nin katıldığı eylemde, ortak açıklamayı okuyan Deniz Kutlu, operasyondaki hukuksuzlukları dile getirdi. Basılan kurumların tümünün yasal, tutuklananların bu kurumlarda çalışan insanlar olduğunu dile

getiren Kutlu, Türkiye’de her türlü baskının, yalanın, hukuksuzluğun ve katliamların meşru görülmesinin yolunun AB’den geçtiğini söyledi.

Sosyalist Basından Destek Eylemleri

Sosyalist basın emekçileri, 17 Nisan günü İstanbul ve İzmir’de yaptıkları eylemlerle operasyonları protesto ettiler ve tutuklanan devrimci gazetecilerin serbest bırakılmasını istediler.

İstanbul’da Galatasaray Postanesi önünde basın açıklaması yapan sosyalist basın, tutsak gazetecilere kart attı. Dergimizin yanı sıra, Y. Atılım, Hareket, Yeni Dünya için Çağrı, Direniş, Devrimci Demokrasi, Partizan, Devrimci Hareket, Kızıl Bayrak, Sömürsüz Bir Dünya için Dayanışma, Özgür Gençlik, Sosyalist Barikat, Sosyalist Demokrasi, Odak, Proleter Devrimci Duruş Dergi ve gazetelerinin katıldığı eylemde “Tutsak gazeteciler serbest bırakılsın” yazılı dövizler açıldı.

Yapılan açıklamada 1 Nisan operasyonunda dergimizden ve Gençlik Gelecektir dergisinden gözaltına alınıp tutuklananlar ve polis komplosu sonucu tutuklanan Atılım Ankara muhabiri Metin Kürekçi’nin serbest bırakılması istendi. Eylemde “AB, ABD, NATO bizi susturamaz” sloganları atıldı.

İzmir’de de dergimizin yanı sıra, Atılım, Devrimci Demokrasi, İşçi Köylü, Mücadele Birliği ve Aİnter’in katıldığı eylemde tutuklamalar protesto edildi. Açıklamanın ardından sosyalist basın emekçileri Konak Kemeraltı Çarşısı’nda dergimizi satışını yaptılar.

Baskılara, Komplolara Son

Kocaeli Gençlik Derneği üyeleri 21 Nisan günü düzenledikleri eylemle, demokratik kurumların basılmasını, yönetici ve çalışanlarının tutuklanmasını protesto ettiler. “Baskılara, komplolara son” yazılı pankart açarak Yürüyüş Yolu üzerinde toplanan Gençlik Derneği üyelerine, Halkevleri, DEHAP, İHD ve SDP de destek verdi. Burada Gençlik Derneği adına bir açıklama yapan İlknur Özdemir, polisin hukuksuz baskılarına dikkat çekti, hak ve özgürlükler mücadelesinin baskı, tutuklama, dernek kapatma gibi yöntemlerle yokedilemeyeceğini dile getirdi.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz

Erzincan Gençlik Derneği, 1 Nisan operasyonlarını ve gençlik üzerindeki baskı ve tutuklamaları eylemlerle protesto etti. Operasyonun hemen ardından “Tutuklanan arkadaşlarımız serbest bırakılsın” pankartı ile eylem yapan öğrenciler, 5 ve 8 Nisan günlerinde de yaptıkları eylemlerle tutuklamaları protesto ettiler.

AKP’nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 Mayıs alanlarında

İtalya'da Açlık Grevi

Türkiye oligarşisinin 'operasyon' terörünü meşrulaştırma planının ortağı İtalya'da açlık grevi başlatıldı. Halen tutuklu bulunan Türkiye'li devrimci-demokrat Avni Er ve Zeynep Kılıç ile, Anti-emperyalist Kamp yönetici ve militanlarının ilk duruşmalarının 23 Nisan'da yapılacağı açıklanırken, İtalyan kamuoyundan da tepkiler yükselmeye başladı.

5 Nisan terörünün İtalya'daki ayağını oluşturan Perugia kentinin merkezinde kurulan açlık grevi çadırında halen 10 kişi, İtalyan hükümetini protesto için açlık grevi yapıyor. Açlık grevi çadırının dışında temsili bir hücre kuruldu. Hücresinin içinde tek tip elbiseli, zincirli ve başlarında torbalar olan 3 kişi, Guatanamo'daki, F Tiplerindeki tecriti simgesel olarak anlatıyorlar.

İtalyan kamuoyuna operasyon, tecrit hakkında bilgiler verilirken, asılan dövizlerle Türkiye gerçeği anlatılıyor. Tutuklananların serbest bırakılması için imza kampanyasının yer aldığı çadırda, "Acaba AB mi Türkiye'ye demokrasi getiriyor, yoksa Türkiye mi AB'ye faşizm getiriyor?" yazılı ve F tiplerinde süren ölüm orucunda şehit düşen 110 devrimciye ilişkin dövizler İtalyan halkının yoğun ilgisi ile karşılanıyor.

Bu arada, Komünist Partili bir milletvekili Berlusconi hükümetine operasyon hakkında soru önergesi verirken, basının tavrında da değişim gözleniyor. Operasyonun ilk günlerinde Türkiye basını gibi alkış tutan İtalyan basınında, "operasyonun nasıl abartıldığı ve suçlamalara denk düşen delil bulunmadığı" yönünde haber ve yorumlar da yer almaya başladı.

Faşizmin Psikolojik Savaşı Polisin Aşk Merakı ve Ahlakı

Gün geçmiyor ki, polis gazetelere "DHKP-C operasyonu" haberi yaptırmasın. Her kelimesi yalan ve devrimci değerleri, saflığı tahribe, kışkırtmaya yönelik bu haberler, kontrgerillanın psikolojik savaş haberleridir. AKP borazanı islamcı basın ise bu konuda adeta gönüllü savaşçı gibiler.

İşte bu haberlerden biri de, islamcı Yeni Şafak Gazetesi'nde 18 Nisan günü yayınlatıldı.

'DHKP-C'yi aşk bitirecek' başlıklı haberde şöyle:

"Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı'nca DHKP-C'ye yönelik olarak hazırlanan raporda, örgütte "yoz ilişki" diye nitelenen duygusal ilişkilerin, katı örgüt disiplininin önüne geçmeye başladığı belirtildi. Raporda, "yasak olmasına rağmen bu tür sapmalara göz yuman katı disiplinli örgütte, duygunun artık aklın önüne geçmeye başladığı görülmüş ve bu da polisimiz tarafından örgütün geleceği açısından çok önemsenmeye başlanmıştır" denildi."

Yoz, ahlaksız, 'kimin elinin kimin cebinde olduğunun' meçhul olduğu ilişkiler burjuvaziye, düzene aittir. Devrimci saflara taşınan yozlukların kaynağı da, burjuvazinin düzenidir. Bu düzen insanların kişiliklerini, kültürlerini, insanlığını yok ediyor, biz bu değerleri kazandırıyoruz. Devrimciliği bu değerlerden bağımsız düşünmediğimiz için polis her fırsatta bu tür kontra haberlerle sıkıntısını dile getiriyor.

İyi bilinirki, devrimci hareket kim olursa olsun bu tür çürümüşlükleri, safraları dışına atma-

yı onyıllardır başarmış ve saflığını korumuştur. "Evlilik, duygusal ilişkinin yasak olduğu" yalanı ise yeni değil ve genç devrimcileri kışkırtmaya yönelik psikolojik savaş yalanlarıdır. Yasak olanın çürümüş, çıkara, hayvani isteklere dayalı ilişkiler olduğu, devrimci hareketin yazılarında dile getirilmiştir.

Bu kısa hatırlatmadan sonra, bu haberi yaptıran polisin sıkıntısına bakalım. Yoz ilişkilere ne kadar meraklı Türk polisi. Çürümüşlüğü, ahlaksızlığın yayıcısı, fuhuşun rantçıları ahlak bekçisi mi kesildi yoksa? Devrimci saflardaki ilişkiler de, polis teşkilatının içindeki erkek-kadın polisin ilişkileri gibi olsa ne iyi olurdu değil mi? Böylece hep söyleyip de onyıllardır başaramadığınız "örgütü çökertmeyi" belki başarabilirsiniz.

Bir hareketin unsurlarının devrim dışındaki yoğunlaşmaları, çürümüşlüğe, ahlaksızlığa teslim olması faşizmin işine gelir elbette. Polis raporu da, devrimci safların dışına atılmış birkaç örneği temel alarak bu nedenle umutlanıyor.

Ama yanılıyor.

Halkın iktidarını hedefleyen bir örgütün geleceği ancak temiz saf değerler, ilişkiler, gelenekler üzerine kurulabilir. Faşizm hiç boş yere umutlanmasın. Devrimci hareket halkın gelenek ve değerlerinden beslenen bir harekettir. Halkın lanetlediği hiçbir yaşam biçimi, davranış bu saflarda da yaşam bulamaz.

Yozluk aranıyorsa, polisin, sürdürmek için operasyonlar, katliamlar yaptığı düzene bakın.

Son söz Yeni Şafak'a; polisin ahlaksızlık kışkırtması çok yakışmış safa-larınıza!

Sayı 3

13

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

Bu Operasyonda Her Şey Yasadışıdır

Polis, AKP iktidarının “istediğiniz yöntemleri kullanın” talimatı ile en iyi bildiği yöntemlerle operasyon yapmaktadır. En iyi bildiği yöntemlerin tümü yasadışı yöntemlerdir.

1 Nisan operasyonlarının ilk gününden itibaren polis “ne kadar uyanık olduğunu, ne kadar büyük başarı kazandığını” göstermek için bir haber yaptırıyor. Operasyonun üzerinden üç hafta geçmiş olmasına rağmen, çeşitli basın yayın organlarında aynı haber polis tarafından yeniden yayımlanıyor.

Haberlerin özü, Ekmek ve Adalet Dergisi'nin basılmasında, polisin “kapıcıyı kullandığı, çocuğum ağır hasta hastaneye yetiştirmeliyiz diyerek dergi çalışanlarını aldatarak kapıyı açtığı, ve polislerin bir anda içeri girerek üç demir kapıyı kolayca açtığı...” üzerine dayanıyor. 19 Nisan 2004 tarihli Akşam gazetesinin haberinde olduğu gibi, hızını alamayıp, bu sayede “13 örgüt mensubunun, hiç kan dökülmeden yakalandığını” dahi yazdırabiliyor.

Bastığı yer yasal bir dergi, “kan dökmekten” söz ediyor. Ayın içerikte başka bir haberde de “adının açıklanmasını istemeyen üst düzey emniyet yetkilisinin ‘tek kurşun sıkmadan yaptığımız örgüte en büyük operasyon’ diyordu. Hukuk nedir bilmeyen bir zihniyet katliamdan, kandan başka bir şey düşünmüyor.

Polis yasadışılığını İtiraf Ediyor

Polisin yaptırdığı haberlerde doğru olan tek nokta, dergimizin kapısının yalan söylenerek, aldatılarak açtırıldığıdır.

Peki yalan mıdır?

Polis, hiçbir resmi işleminde aldatmaya, yalana başvuramaz. Bu açık bir suçtur. Ve burjuva hukukunun dahi olduğu bir ülkede sırf bu neden bile davanın düşme gerekçesidir. Elde edilen hiçbir delil olmaması bir yana, yapılanın hukuktaki adı, “yasadışı yollarla delil elde etmek”tir.

Bir an düşünün;

İçerideki insanlar, “kapıcıya rol yaptırıp” içeriye silahlarıyla dalan bir grup insanı karşısında görüyor. Ve yine düşünün ki; hırsız mıdır, gaspçı mıdır, serseriler midir, faşist güruh mudur, ırz

düşmanları mıdır belirsiz olan bu insanlara ellerinde ne varsa saldırıyorlar. Karşısında yasal olarak gelen polisler olduğunu bilmeyen insanların kendilerini korumak için her şeyi yapmaları yasal hakkıdır.

Bu açıklamaları yapan, haberleri yaptıran polis, nasıl yasadışı yöntemler kullandığını itiraf ediyor. Hiçbir savcının çıkıp bu hukuksuzlukları, yasadışılıkları soruşturmayacağından eminler. Çünkü AKP iktidarının kontra yöntemler konusunda önlerini açtığının rahatlığı içerisinde.

İnandırmak İçin Daha Fazla Yalan Habere İhtiyaç Var

Operasyonda yasal olan hiçbir yan yoktur. Ne dergimizin baskınında, ne Halkın Hukuk Bürosu'nun baskınında ne de diğer kurumların baskınında. Polis, AKP iktidarının “istediğiniz yöntemleri kullanın” talimatı ile en iyi bildiği yöntemlerle operasyon yapmaktadır. Bu yöntemler, komploya, hukuksuzluğa, düzmece ifade ve belgelere dayanmaktadır.

Elinde hiçbir hukuki delil niteliği taşıyacak bir şey bulunmayan polis, “sen bu operasyonları neden yaptın, hangi yasadışı eylemler, hani terör?” sorularının sorulmaması için sürekli yalan haberler yaptırıyor. Üç haftadır emrindeki polis muhabirlerine sırasıyla yalan haberler yazdırıyor. Kimisi hızını alamayıp ortalığı kan revan içinde bırakıyor, “uçak benzinlerinden” söz ediyor.

Amaç “terör örgütü operasyonu” havası yaratmak. Ortalık “terör operasyonu” haberlerinden geçilmiyor, ama hazırladıkları fezlekede dahi gösterebildikleri tek bir yasadışı eylem yok.

Polis hem “operasyon rantı” elde etmek istiyor, hem de kimseyi ikna edemediğini bilerek çırpınıyor.

Daha çok yalan habere ihtiyacı var polisin. Ama şurası açık ki, bu operasyonlar ve görülecek dava, şimdiden hukuk tarihine geçmiştir. “Terör demagojisi ile hukuk, yasalar nasıl yokedilir, insanlar komployla nasıl tutuklatılır, yasal dernekler nasıl birden hücre evi olur” diye örnek gösterilecek ve Hukuk Fakültelerinde okutulacaktır.

Tüm hukukçulara çağırımızdır;

Bu operasyonun bütün aşamalarını ve dava dosyasını inceleyin ve nasıl bir operasyon yapıldığını herkese açıklayın.

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 Mayıs alanlarında

TAYAD'ı kapatarak TAYAD'lıları susturamazsınız

İktidarın hapishanelerde 110 insanı katlettiğini yine haykıracağız

1 Nisan operasyon terörünün hedeflerinden biri olan TAYAD, 21 Nisan günü Valiliğin kararı ve Beyoğlu 2. Asliye Hukuk Mahkemesinin onayı ile kapatıldı.

Kapatma gerekçesi ise AKP iktidarının, valisi, polisi ile hak ve özgürlükler mücadelesini sindirmek için seferber olduklarını açık olarak gösteriyor.

TAYAD'ın demokratik eylemleri hakkında 2 Aralık 2002 tarihinde bulunulan suç duyurusunun neticesinde, önce Fatih 2. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde, daha sonra dernek adresinin değişmesi nedeniyle Beyoğlu 2. Asliye Hukuk Mahkemesinde açılan "kapatma davası" sürmekte.

Ancak AKP'nin İstanbul valisi, "mülki amir" yetkisi-

ni kullanarak, mahkemenin sonuçlanmasını beklemeyen, dernek hakkında "mahkeme sonuçlanana kadar tedbir olarak" kapatma kararı aldı. Karar, halen davanın sürdüğü Beyoğlu 2. Asliye Hukuk

Mahkemesi'ne onaylatıldı.

Söz konusu "tedbirin" nedeni, kararı tebliğ eden İstanbul Emniyet Müdürlüğü polisleri tarafından

**Yanılıyorlar...
Bizler TAYAD'lıyız!
Bugüne kadar birçok
kez bu tür baskılarla
karşı karşıya kaldık.
Ama hiçbirinde yılmadık,
sesimizi daha fazla
yüksettik. Bugün
de, bu baskıların karşısında
her zamankinden daha güçlüyüz.**

"NATO zirvesinin güvenliği ve derneğin faaliyetleri" olarak dile getirildi.

AKP'nin Valisine Bakın!

İstanbul valisi Muammer Güler'in aklına, bir yıldan fazladır süren bir dava hakkında "tedbir kararı" almak, 1 nisan teröründen sonra geliyor. Ne ilginç ve herkesi aptal kendilerini en akıllı zannedenlere özgü bir karar.

AKP iktidarı hak ve özgürlükler mücadelesine saldırıda bütün güçlerini seferber etmiştir. Derbi maçlar öncesi Tv'lere çıkıp saatlerce futbol konuşmasının dışında İstanbul halkının icraatını görmediği valinin bir başka önemli işi de dernek kapatmakmış demek ki. Tam AKP politikalarına uygun bir vali; halkı uyutma araçlarına dört elle sarıl ve apolitikleştir; halkı bilinçlendirmek, örgütlemek isteyenleri sustur!

AKP tüm ülkede ne yapıyorsa, valisi de İstanbul'da onu yapıyor.

TAYAD'ı Kapatılanlar Hep Yanıldılar

12 Eylül cuntasının en

Sayı 3

15

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

Sayı 3

16

25 Nisan
2004

karanlık günlerinde ilk alanlara çıkan onlardı. Ve onlar faşizmle yönetilen bir ülkede haklar ve özgürlükler mücadelesinin nasıl verilmesi gerektiğinin binlerce örneğini sundular. Ölüm, tutsaklıklar, işkenceler pahasına bedel ödemekten çekinmediler bu mücadelede. Derneklerinin de ilk kapatılışı değil. TAYAD'ı her kapattıklarında onlar **"her ev TAYAD'dır"** diyerek mücadeleyi sürdürdüler. TAYAD'ı kapatarak mücadelesini bitireceklerini düşünenler hep yanıldılar. Ve onlar bugün yoklar. Ama TAYAD'lılar hep varoldular. Meydanlarda, zulmün olduğu her yerde onların sesi duyuldu. "TAYAD'LI" olmak, o beyaz başörtüleri, kızılbantları takmak, zulme karşı olan herkes için bir onur haline geldi. Bu saygınlık, bu onur bedelleri ödenen bir mücadele kararlılığı ile yaratıldı.

Denilebilir ki; Hapishanelerdeki zulmü duyurmak, nerede hak ve özgürlük ihlali varsa orada olmak, "TAYAD'lı Aileler" adıyla adeta özdeşleşti.

Susturulmalıydılar.

TAYAD'ı kapatma kararı alana kadar her yolu denediler. Bir anlamda, sonuçlanmamış bir davaya müdahale gereği duyarak TAYAD'ı kapatmaları, hukuksuzluklarının yanı sıra, acizliklerini de gösteriyor. Aciz kaldıkları, TAYAD'ın kararlılık ve direncidir. Gülsüman'lar, Şenay'larla, bedellerin en büyüğünü ödemeye hazır olduklarını ispatlayan, 4 yıldır sa-

birli bir mücadeleyle tecrit işkencesine karşı mücadelenin öncülüğünü yapan bir derneği susturmak kolay değildi elbette. Yine susturamadıklarını görecekler. Ve ne AKP ne de İstanbul Valisi, oturdukları koltukta yarın olmayacaklar. Hizmet ettikleri güçlerin işine yaramaz duruma geldiklerinde, kendilerinden öncekiler gibi tutup bir kenara atılacaklar.

Ama TAYAD'lılar, zulüm son bulana kadar hep olacaklar.

TAYAD'a Baskı ve Gözaltılar Son Güne Kadar Süreken, Onların Hak ve Özgürlük Mücadelesi Hiç Durmadı

Önce TAYAD başkanı Tekin Tangün komplo ile tutuklandı. Ardından 1 Nisan operasyonunda gözaltına alınıp tutuklandılar. Ama daha bitmemişti, yine onların sesi yükseliyordu 'operasyon' terörü karşısında.

16 Nisan günü de, nasıl bir hukuksuzlukla, yasadışılıkla yönetildiğimizi anlatmak için basın toplantısı düzenlediler. Açıklamayı TAYAD adına yönetim kurulu üyesi Niyazi Ağırman yaptı. TAYAD'lı aileler üzerinde estirilen teröre, yasal bir derneğin abluka altında tutulmasına son verilmesini istedi Ağırman. **Komploları boşa çıkaracağız** diyen TAYAD'lılar, açıklamalarında TAYAD'ın onurlu mücadelesini, *"yaprağın dahi kımıldamadığı zamanlarda dahi sesimizi*

yükseltmekten çekinmedik." sözleriyle özetlediler.

Derneğin abluka altında tutulduğunu, girip çıkanların kamerasına kaydedilerek taciz edildiğini belirten TAYAD'lılar, derneklerinin polis tarafından "hücre evi" gibi gösterilmek istendiğini dile getirdiler. Son olarak dernek yöneticilerinden Orhan Eski'nin, derneğin kapısının önünden, Bülent Solgun'un Metro önünden gözaltına alınıp tutuklandığını dile getirdi Niyazi Ağırman.

Şair Ruhan Mavruk'un da katılarak, saldırıların emperyalizmin saldırısı olduğunu, sadece TAYAD'a değil, herkese yönelik olduğunu belirten bir konuşma yaptığı açıklamanın ardından, yine dernek binası önünde yeni bir gözaltı terörüyle daha karşılaştılar.

Açıklamada, *"saldırlara karşı yılmayacağız. Yine sokaklara çıkacağız. Yine bu ülkenin hapishanelerinde '110 insan öldü duydu-nuz mu?' diye soracağız..."* diyen Niyazi Ağırman ile Fahrettin Keskin dernek önünden dövülerek gözaltına alındılar.

Gözaltılara ilişkin bir açıklama yapan TAYAD'lılar, İstanbul Terörle Mücadele Şubesi polislerinin eşkiyalığa soyunduklarını, pervasızca saldırdıklarını belirterek, **"Başaramadılar... Başaramayacaklar..."** dediler.

Gözaltına alınanlar iki gün sonra serbest bırakıldı.

TAYAD'dan Suç Duyurusu

Yoğunlaşan gözaltı, tutuklama terörü ve baskılara karşı TAYAD'lı Aileler, 20 Nisan günü suç duyurusunda bulundular. İstanbul Adliyesi'ne giden TAYAD'lılar, yasal bir derneği sürekli baskı ve abluka altında tutan, hukukdışı baskınlar gerçekleştirenler hakkında suç duyurusunda bulundular.

Suç duyurusunun ardından basına açıklama yapan TAYAD Başkan Yardımcısı Feridun Osmanağaoğlu, *"yaşanan baskın, gözaltı*

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 Mayıs alanlarında

Abdi İpekçi Direnişi Sürüyor

TAYAD'lı Ailelerin Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki eylemi 230'lu günlerde sürüyor. AKP, yanibaşında dile getirelen gerçekleri duymama, görmeme politikasını sürdürüyor, TAYAD'lıların "çözün, tecriti kaldırın" çağrısını dikkate almıyor.

Çünkü bu iktidar sadece ABD, AB ve IMF'yi dinliyor. Bu ülkenin insanların sesine kulaklarını tıkayarak, Tayyip'in deyişiyle "yok sayarsan yok olur" diye düşünüyorsa, büyük yanlışta. F Tiplerinden ve Abdi İpekçi'den yükselen çığlık, 110 ölüm gerçeği, asıl olarak bu iktidara

darbeler vuruyor. Ecevit de aynı politikayı izleyerek zulüm saltanatı kurmuştu. Ve şimdi yok!

lar ve tutuklamalar hak ve hukuk tamamen ayaklar altına alınarak gerçekleştirilmiştir" dedi. Açıklama sırasında "Komploları boşa çıkaracağız", "TAYAD değil, TAYAD'a saldırılar yasadışıdır", "TAYAD'ın onurlu sesi susturulamaz" dövizleri açıldı.

Osmanağaoğlu'ndan sonra söz alan avukat Sevdâ Yılmaz, 1 Nisan'dan bu yana TAYAD üyesi 51 kişinin gözaltına alındığını ve bunlardan dördünün TAYAD Yönetim Kurulu üyesi olduğunu dile getirdi.

Akşam'ın Kontra Haberine TAYAD'lılardan Tekzip

19 Nisan tarihli Akşam gazetesinde "DHKP-C'ye kapıcı darbesi" başlıklı haberde TAYAD'ın hedef gösterilmesi üzerine dernek binasında bir basın toplantısı düzenlendi.

21 Nisan günü yapılan toplantıda, konuşan Naime Kara, TAYAD Yönetim Kurulu üyesi Niyazi Ağırman'ın haberde örgüt yöneticisi olarak gösterildiğini ifade etti ve Akşam'ın bu haberi tekzip etmesini istedi.

"Baskılar bizi yıldırılmaz/TAYAD'lı Aileler" pankartının asıldığı açıklamada Kara'dan sonra söz alan Niyazi Ağırman ise, TAYAD eylemlerine aktif olarak katıldığını, tanınan bir insan olduğunu belirtti. Kandıra F tipinde oğlunun itirafçılık dayatması sonucu intihar ettiğini hatırlatan Ağırman,

Akşam hakkında dava açacağını belirterek, "Eğer örgütün Türkiye sorumlusuysam neden serbest bırakıldım?" diye sordu. Gözaltına kendisine, TAYAD'ın DHKP-C'ye bağlı bir dernek olduğunu kabul etmesi yönünde baskı yapıldığını belirten Ağırman, tutuklanan TAYAD Başkanı Tekin Tangün'ün de DHKP-C sorumlusu olduğu yönünde ifadeye zorlandığını söyledi. Ağırman, TAYAD'a sahip çıkacağım, baskılar beni yıldırılmaz diyerek sözlerine son verdi.

Yasadışılık, Yasal Dernek Önüne 'Pusu Kurmaktır'! Hukuk Yok, Yasa Yok; Polis Devleti Var!

Yaşları 50'nin üzerinde tutuklu ailelerinin dernek önünden yakapaça gözaltına alınmaları özel bir politikanın ve hukuksuzluğun örneğidir. Daha öncekilerde olduğu gibi, Niyazi Ağırman da, Fahrettin Keskin de evleri, adresleri bilinen, aile hayatı olan insanlardır. Alınması gereken bir ifadeleri varsa, davet edildiklerinde gidebilecek insanlardır. Polis tam tersine ne evinden ne de başka bir yerden değil, özellikle TAYAD önünden gözaltına alarak, TAYAD'ın kitleler, tutuklu aileleri gözündeki meşruluğunu yok etmek istiyor. Söylenen açıkça şudur: TAYAD yasal bir dernektir, ama biz onun çalışmasına yasadışılıkla engel olacağız. Bunun yolu da, baskı, gözda-

ğı, yıldınlık yaratmak ve insanlara, TAYAD'a gittiklerinde gözaltına alınacakları mesajı vermektir. Halkın örgütsüzleştirilmesinin on yıllardır kullanılan doğrudan yöntemlerinden biridir bu örnek. Bu baskıların, kontra yöntemlerinin yetmediği yerde ise, bugün olduğu gibi kapatmaktır başvurdukları son çare.

"Örgütlenme, dernek kurma özgürlükleri genişletildi" yalanları işte böyle bir Türkiye'de söyleniyor. AKP iktidarı halkın hiçbir kesiminin örgütlenmesini istemiyor. Bu nedenle ülkede hukukun, adaletin değil polis kanunlarının geçerli olması işine geliyor.

TAYAD'lılar, üyelerinin gözaltına alınmasını Emniyet'ten gelen telefonla öğreniyor ve soruyorlar; "başka gözaltı var mı" diye. Polis'in cevabı, "bakacağız" oluyor.

Yani, yasa, hukuk, yargı, savcı yok, sadece polis var. Polis kimi gözaltına almak isterse bir gerekçe yaratıp alıyor. Polis TAYAD'ın kapatılmasını istiyor, Valilik devreye giriyor ve TAYAD kapatılıyor.

Polis devleti budur işte.

TAYAD'lılar da bu hukuksuzluk düzenine karşı direniyor, mücadele ediyorlar. Ve, AKP iktidarının polisinin yasadışılıkla yapmak istediği sindirme, gözdağı saldırılarına, "Yılmayacağız, haklar ve özgürlükler mücadelesinden geri durmayacağız" cevabı veriyorlar.

Sözlerinin kanıtı tarihleridir.

Sayı 3

17

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

Burası Beyoğlu...

Kurşunlar uçuşuyor “havada”! Kimi yorgun, kimi dinç kurşunlar. Beyoğlu, “İstanbul’un kalbi” kimine göre. Bir “eğlence merkezi”. Ve buna bağlı olarak mafyanın cirit attığı bir yer. Ve aynı zamanda çeşitli siyasal etkinliklerin yoğunlaştığı bir bölge. Bütün bunların sonucundaysa, **polis en yoğun olduğu** semtlerin başında gelir. Hal böyleyken, burada kurşunlar uçuşuyor ve sıkılan kurşunların, boğazları kesen bıçakların failleri bulunamıyor.

Beyoğlu’nun veya bitişiğindeki Taksim’in herhangi bir noktasında, herhangi bir eylem yapmaya kalktığınız anda, orada sürü halinde sivil ve resmi polislerin toplandığını görürsünüz. Fakat aynı Beyoğlu’nda, mafya esnaf ve sıradan insanlar üzerinde terör estirirken “olay yeri”ne polisler ancak saatler sonra gelir.

Uyuşturucu herkesin bulabileceği yerlerde satılır, polis dokunmaz.

Herkesin gözlerinin önünde işlenen cinayetlere “tanık” bulunamaz.

Failler bir türlü yakalanamaz.

Polisin en yoğun olduğu Beyoğlu’nda böyleyse, bir düşünün ötesini... Türkiye böyle bir ülke haline gelmiştir: Hukukun, can güvenliğinin olmadığı bir ülke!

Beyoğlu’ndaki polis ve mafya cinayetlerinin faileri bulunmaz. Çünkü, işin içine Susurluk karışır.

Mehmet Ağar’ın korumalarının organize ettiği söylenir Beyoğlu’ndaki haraç, uyuşturucu ve terör işlerini. Susurluk’taki sayısız cinayetin Sedat Bucak’ın korumaları tarafından gerçekleştirildiğini hatırlayın...

Ve hatırlayın; Susurluk’un bir ayağı mafyada, bir ayağı poliste, bir ayağı burjuva politikacıların da, ve hepsinin tepesinde de devlet vardır.

Beyoğlu’nda da saçayakları tamamdır.

Semtte, bir devrimcinin katledilmesi ve failinin meçhul kalması, ardından sıradan insanların boğazlarının kesilmesiyle yoğunlaşan sorular üzerine, İstanbul Valisi Muammer Güler, “*Beyoğlu’nda abartılacak bir durum olmadığı*” söyleyerek saçayaklarının üstüne devletin şemsiyesini örttü.

Kendi himayeleri altında büyüttükleri bu “anarşi”yi önleme adına da Beyoğlu’nun kameralarla donatılmasını meşrulaştırmak isterler. Polisin yaptığı neyse, kameralar da ona hizmet edecektir. Kameralar, sadece hak ve özgürlük isteyen eylemleri, devrimcileri kaydettiğinde “izleme merkezi” harekete geçecek, onun dışındaki kayıtlar ise çöpe atılacaktır.

‘Yorgun kurşun’u sıkan el, açığa çıkarılsın!

3 Mart’ta Beyoğlu’nda Devrimci Hareket Dergisi’nden çıktığı sırada başından kurşunlanarak katledilen İÜ Hukuk Fakültesi öğrencisi Önder Babat’ın katledilmesi hala “faili meçhul”! Polisin cinayeti örtbas etmek istemesi, “yorgun bir kurşun gelip çarpmış” türü gayri ciddi açıklamalar yapması, bir anlamda faili de işaret ediyor.

Aydın ve sanatçılar 17 Nisan’da yaptıkları bir basın toplantısıyla Önder Babat’ın katledilmesi olayının aydınlatılmasını istediler. Toplantıda sanatçılar adına okunan açıklamada “*bu olayın üzerine gidilmezse yeni katliamlar yaşanacağı*” vurgulanarak “*Aydın ve sanatçılar olarak olayın takipçisi olacağız*” denildi.

İstanbul TMMOB binasında yapılan toplantıda Devrimci Hareket Dergisi sözcüsü bu konuda bir imza kampanyası başlattıklarını açıklarken, Öğretim Görevlileri adına okunan basın açıklamasında da şöyle denildi: “*Son sınıf öğrencilerimizden olan Önder Babat’ın faillerinin bin an önce ortaya çıkarılmasını hukuk öğreticisi olarak devletten talep ediyoruz*”.

Ortaklar’da şovenist Saldırıya Protesto

Aydın’ın Germencik ilçesine Ortaklar beldesinde faşistler bir Kürt yurtsevere ait berber dükkanı yaktılar.

28 Mart yerel seçimlerini MHP’li adayın kazanmasından sonra, MHP’li belediye başkanı yoğunlukla Kürtlerin yaşadığı Yeşiltepe Mahallesi’nin suyunu kesmiş, bunun üzerine mahalle halkıyla MHP’li faşistler arasında çıkan kavgada 7 kişi yaralanmıştı. Bu olayın yarattığı öfke sürerken, bir dükkanın yakılması üzerine, 18 Nisan’da iki bini aşkın kişi, şovenist saldırıya protesto etmek için yürüyüş yaptı. Bir grup da belediye binasını taşıdı.

Sayı 3

19

25 Nisan
2004

Kaçırma, bir kontrgerilla yöntemidir AKP, kontrgerilla iktidarındır

Kaçırıldı, işkence yapıldı, hiç bir resmi işlem yapılmadan bırakıldı...

Konya Gençlik Derneği üyesi Mustafa Doğru, 16 Nisan'da okuluna gitmek üzere evinden çıktığında, Konya kunduracılar kavşağında kimliği belirsiz kişilerce kaçırıldı. **PLAKASIZ** Toros marka bir araç kullanan işkenceciler, Mustafa Doğru'yu zorla araca bindirdikten sonra ellerini arkadan kelepçeleyerek işkence ve tehditlere başladılar.

İşkenceciler Doğru'yu Toros marka araçla bir süre dolaştırdıktan sonra bilinmeyen bir binaya götürmüş, burada da tehditlere devam edilmiş, ardından akşam 15.00 sıralarına kadar karanlık bir yerde beklettikten sonra yine araçla evinin iki sokak arkasına bırakılmıştır.

Kaçırıldı, kollarında sigara söndürüldü, Maltepe yakınlarına atıldı...

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Türkiye Seksiyonu çalışanı Aliyah Elisabeth Brunner, 18 Nisan'da Deri-İş Tuzla Şubesi'ne gitmek üzere bindiği Aydın Köy dolmuşundan zorla indirilerek kaçırıldı.

Brunner'i dolmuştan zorla indiren eli telsizli kişiler, zorla bir ekip otosuna bindirip gözlemlerini bağlayarak bilinmeyen bir yere götürdüler. Burada işkence yaparak, kollarında sigara söndürerek Brunner'i sorgulayan işkenceciler, yaklaşık bir saat sonra Brunner'i Maltepe yakınlarında serbest bıraktılar.

Ne gözaltına alındığına, ne sorgulandığına dair hiç bir resmi işlem yapılmadı. **ILPS** tarafından yapılan açıklamada bu saldırının da son zamanlarda yoğunlaşan "**ortalığın ses-sizliğe boğulmak istenmesinin**" bir parçası olduğu belirtildi.

Kaçırıldı, tehditlerle ajanlık teklif edildi, resmi işlem yapılmadan bırakıldı...

Seyyar kitap satıcılığı yapan DEHAP Ankara İl Gençlik Kolları Yöneticisi Metin Yıldız, 12 Nisan'da Ankara Batıkent'te sivil polisler tarafından yaka paça gözaltına alındı. Üç polisin bulunduğu bir araca bindirilen Yıldız, Ostim sanayi bölgesinde bir araziye götürüldü.

Sivil polisler, Ostim'deki arazide Yıldız'ı tehdit ederken, olay yerine resmi bir polis otosu gelerek "*burada neler oluyor?*" diyor, sivil polisler onları gönderiyor. Bir süre sonra da ajanlık dayatması tekrarlanıp Yıldız'ın telefon numarası alınarak serbest bırakılıyor.

Aktardığımız üç olay, **sadece son bir hafta içinde** yaşanan kaçırma olaylarıdır. Hatırlanacağı gibi son birkaç ay içinde başta Ankara olmak üzere bir çok il ve ilçede benzeri kaçırma olayları yaşandı. Artık bunların **tesadüfi, münferit**, şu veya bu ilin polisinin **başına buyruk hareketleri** olmadığı açıktır.

Kaçırmalar, halkın mücadelesini ve örgütlenmelerini yoketmek için başlatılan saldırının bir parçası olarak merkezi anlamda başlatılan bir yöntemdir.

Kaçırılanlar, şu veya bu alanda demokratik mücadele yürüten kişilerdir.

Kaçırılanların polis olduğu tartışmasıdır. Peki nasıl polis bunlar?

NEDEN plakasız arabalarla dolaşıyorlar?

NEDEN gözaltına aldıkları kişileri, karakollara, emniyet müdürlüklerine değil, ya bilinmeyen, gayri-resmi binalara, ya arazilere götürüp sorguluyorlar?

NEDEN gözaltına aldıkları kişilerle ilgili hiç bir resmi işlem yapmıyorlar?

NEDEN kaçırma olaylarına ilişkin bir çok açıklama ve suç duyurusu yapılırken, hiç bir savcılık, bu kontra yöntemini uygulayan polisler hakkında hiç bir işlem yapmamaktadır?

Bütün bu yapılanlar, AKP hükümetinin İçişleri Bakanlığı tarafından organize edilmektedir. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, tescilli, tecrübeli bir kontrgerillacı olarak, "işin" başındadır. Herkes hatırlamalıdır ki, **KAYBETME** politikaları, yasadışı-kayıtsız gözaltılarla başlamıştır her zaman. Aksu, kayıplar ve faili meçhullerin bu ülkedeki baş sorumlularından biriydi. AKP, bu kontrgerilla politikasını yeniden gündeme getirmiştir.

AKP'nin Adalet Bakanı Cemil Çiçek, daha iktidar olduklarının ilk günlerinde verdiği bir demeçte, Susurlukçuların **deşifre** edilmesine karşı çıkmış, devletin birgün yine onlara ihtiyacı olacağını söylemişti.

AKP'ye, Cemil Çiçek'e soruyoruz; o "gün", bugün müdür?

Kapitalizmin Sömürü Mekanizmalarını 'Dünya Gerçeği' Diye Pazarlayan İslamcılık

Yıl 1988; *"65 yıllık yönetim köle düzeni getirdi. Köleleştirme 5 yolla olur. israf ve lüks, içki, fuhuş, kumar, faiz. Bizde 5'i de var. Batı bizi sömürüyor..."* (Tayyip Erdoğan)

Yıl 2004; *"Faizin dünya gerçeği olduğunu iktidarda gördük"* (Tayyip Erdoğan)

O şimdi 'sömüren batı'nın adamı, yüz­süz bir sömürü savunucusu.

Kapitalist sistemin soygun mekanizmalarından olan Bankalar ve finans kuruluşlarının temelini oluşturan faiz, ekonomi sözlüklerinde, "kiralanan paranın kira ücreti" olarak tanımlanır. Ama, faizin sömürü mekanizması içindeki niteliğini anlamak için bu tanım yeterli değildir.

Artı-değer'in, yani emekçinin emeğinin ödenmemiş olan, kapitalistin el koyduğu kısmının bir bölümünü oluşturur faiz. Artı-değer'in bir bölümüne "kâr" adı altında sanayici kapitalist tarafından el konulurken, bir diğer bölümüne rant adıyla toprak sahibi el koyar. Üçüncü bir biçim olarak da faiz karşımıza çıkar.

"İş araçlarını sanayici kapitaliste bütünüyle ya da kısmen ödünç veren iş araçları sahibine, yani tek sözcükle, ödünç veren kapitaliste de, faiz adı altında bu artı-değerin başka bir bölümü üzerinde hak iddia etme olanağını verir." (Marks, Ücret, Fiyat ve Kâr)

Yani, *"rant, faiz ve sınaî kâr, metanın artı-değerinin, yani metanın içerdiği ödenmemiş emeğin çeşitli bölümlerine verilen farklı adlardan başka bir şey değildir."* (Marks, Ücret, Fiyat ve Kâr)

O zaman kısaca faiz denildiğinde emeğin sömürsünü anlamalıyız. Faiz üzerine kurulu banka ve finans kuruluşlarının da tefeciliğin "modern" biçimleri olduğunu unutmamalıyız.

Bu kısa açıklamanın ardından Tayyip Erdoğan'ın "dünya gerçeği" diye dayattığının sömürden başka bir şey olmadığı daha açık olarak görülecektir.

Tekeller 'Kutsal' ve 'Günah' Olanı Öğretiyor

İslam dahil büyük dinler, paranın egemenliğinin gelişmesi ile birlikte 'faiz'i haram, günah ilan ettiler ve yasakladılar. Bu tavır bir yanıyla sınıfsaldı.

Ama sömürüye karşı olma, üretenden, yaratan emekten yana olma değildi bu sınıfsallık. O dönemin egemen sınıfı toprak sahipleriydi. Ve dinler bu egemen sınıfın yanında, gelişen kapitalist sınıfa, tefecilere karşı çıkıyorlardı.

Toplumsal gelişmenin diyaklektiği bu yasağı fiilen yokederken, gerçekte dinlerin yasaklarına sahip çıkma, direnme gibi bir tavır da görülmedi. Geriye ise halkı aldatmak için yapılan hileden başka bir şey kalmadı.

İslamcılar da hilei şeriye'lerle (dine uygun hile) faize gözyumdular. Adına "kâr ortaklığı, faizsiz kazanç" diyerek meşrulaştırdılar. Gerçekte olmadıkları faize karşı olmak, islamcı sermaye için yeni bir ranta kaynaklık etti.

Tayyip, "faizin dünya gerçeği olduğunu" durup dururken, sıradan bir yerde söylemiyor. İslamcı sermayenin kuruluşu olan MÜSİAD Genel Kurulu'nda yapıyor bu konuşmayı. Yani diyor ki, bütün hücrelerimizle tekellerin sömürü sistemine uymalıyız, faiz harammış, yasakmış, bunları bir yana bırakmalıyız.

AKP islamcılığı dün savunduğu ne varsa bir yana bıraktı. Artık bir çok konuda hilei şeriye'lere de ihtiyaç duymadan, IMF'ciliği, Amerikancılığı "dünya gerçeği... Türkiye gerçeği... reel politik..." diye pazarlamakta ve herkesi emperyalizmin önünde diz çökmeye, sömürü sisteminin zorunluluğuna inandırmaya çalışmaktadır.

"İktidarda öğrendik" derken, kastettiği IMF'nin, Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin, TÜSİAD'ın öğrettiklerinden başka bir şey değildir. Yıllarca islamin rahle-i tedrisinden geçen Tayyip, şimdi Amerikan rahlesinde yeni 'Kur-an'ını öğrenmekte, 'kabesinin' Beyaz Saray olduğunu ilan etmektedir.

Amerika'dan başka daha neler öğreneceğini görmeye devam edeceğiz.

'Dünya Gerçeği' Değil, Emperyalizm Gerçeği

"İktidara geldikleri gün faizi kaldıracaklarını"

söyleyenler oldu, bizden de bu beklendi, ancak bu dünyanın gerçeği değildir” diyen Başbakan Tayyip Erdoğan, kendi dünyasını anlatıyor. Evet, kapitalist sistem varoldukça faiz, rant, sömürü ortadan kalkmaz. Bunu yapabilecek tek ekonomi politikaya sosyalistler sahiptir. İslamcılığın gerçekte bir ekonomi politikası yoktur. Savundukları ve bugün uyguladıkları kapitalizmin en pespaye biçiminden başka bir şey değildir. Bu sistemde yoksul daha da yoksullaşır, bir avuç tek el her gün kârını katlayarak büyür.

Tayyip’in “dünya gerçeği” diye yutturmaya çalıştığı da kapitalizmin gerçeğidir. Onun dünyası kapitalizm olduğu için, kapitalizmi ve onun kurumlarını eleştirenleri “terörist” ilan etmektedir. Tekellerin önünde ise secdeye durmakta, Sabancı ile nasıl ‘dost’ olduklarını ispatlamak için çırpınmaktadır.

“Dünya gerçeği” derken, adeta değişmez, değiştirilemez bir ‘kutsal’ dan söz ediyor. Tersini söylemek, IMF’yle bütün ilişkilerin kesilmesi, ‘borçların, faizlerinin’ ödenmemesinin düşünülmesi dahi ‘kutsal’a ihanet olarak sunuluyor.

Tekellerin islamcısı AKP’nin “günah”ları, “kutsalları” da değişmektedir doğal olarak. En büyük “günah”ın tekellerin düzenine karşı mücadele etmek olduğunu, bize saldırarak; en “kutsal” olanın ise, tekellere hizmet olduğunu 15 aylık icraatlarıyla kanıtlamaktadır.

Peki IMF ile ilişkiler neden kesilemez? Borç-faiz kıskaçından neden çıkılmaz? diye sorsanız vereceği cevaplar, sıradan bir tek elcinin cevapları olacaktır. Oysa bir IMF’cinin söylediği gibi, “tekerleğin icadından sonra en büyük buluş, ülkeleri borç tuzağına düşürmek olmuştur.” (Aktaran O. Hançerlioğlu) Bu tuzağa düşen ülkelerin ne ekonomik, siyasi ve askeri bağımsızlıkları kalmış ne de iktidarlarının bir iradesi.

AKP bugün böyle bir iktidardır. Tek yaptığı tekellerin programını uygulamaktır.

Halkın bir kesiminin dini duygularını kullanarak iktidar oldular, şimdi tekellerin vecibelerini yerine getiriyorlar. Din tekellerin hizmetine böyle sunuluyor. Ve dün “65 yıllık köle düzeni” dedikleri düzeni sürdürüyorlar. Hem de kölelik koşullarını arsızca daha da azgınlaştırarak.

Çarmıha Gerilen İsa ve İslamcıların İnançlara Saygısızlığı

‘İsa’nın Çilesi’ veya sinemalarda gösterildiği adıyla ‘Tutku’ filminin gündeme geldiği günden bu yana islamcı çevrelerde hararetli bir tartışmadır gidiyor. Daha film ülkemizde oynamadan islamcı Tv kanallarında programlar yapılmaya, gazetelerde yazılar yazılmaya başlandı.

Tartışmanın özü şu: İsa, anlatıldığı ve filmde gösterildiği gibi Yahudiler tarafından çarmıha gerilerek acılar içinde mi öldürülmüştü?

İslamcı Kanal 7 başta olmak üzere günlerdir bu tartışılıyor. Yetmiyor, Diyanet İşleri Başkanlığı, İsa’nın nasıl öldüğüne ilişkin ‘Cuma Hutbesi’ yayınlıyor. (Bu arada utanmadan, ‘biz film nede niyle yayınlamadık’ diye de yalan söylüyor. Sanki durup dururken İsa’nın nasıl öldürüldüğünü cemaate anlatma ihtiyacı duy-

muşlar!)

İslamcılar çarmıha gerilenin İsa, gerenin de yahudiler olmadığını kanıtlamak için çırpınıyorlar adeta. Hristiyanlara diyorlar ki, “siz bilmiyorsunuz, aslında o İsa değildi. İsa çarmıha gerilmemişti.”

Peki bu, islamcıları neden bu kadar ilgilendiriyor? Hristiyanlar binyıllar önce yaşadığı anlatılan bir olayı böyle kabul etmiş ve buna inanıyor, Yahudilerin avukatlığı islamcılara mı düştü? Utanmıyor, o peygambere inanan bir dine oturduğu yerden ders vermekle kalmıyor, o din hakkında spekülasyon üretiyor.

Bütün dinlerde hurafeler, ef-saneler mevcuttur. Bir hristiyan da kalkıp, “Muhammed aslında mağaraya girmedi ve örümcek ağı diye bir şey yoktu” diye ‘kanıtlama’ şovu yapsa islamcılar

ne der acaba?

İnançlara saygıdan en çok söz edenler bunlar. İslamcı kesimin en seçkin “din alimleri” olarak konuşuyorlar üstelik. Başka bir inanca “sizin bildikleriniz yanlış” diyen, spekülasyonlara girişen bir zihniyetin herhangi bir inanca saygısı olabilir mi?

Tam da egemenlerin işine gelen, dinler temelinde halklar arasında düşmanlık tohumları işte bu kışkırtmalar, karalamalarla büyütülüyor yüzyıllardır. Genç insanların beyinleri böyle kirletiliyor. Ve o insanlar, kendi inancından başka bütün inançları hor görüyor, yok etmek istiyor. Fetullah boş yere “ateist ile adam öldüren aynıdır” demiyor. Aynı zihniyetin değişik versiyonları bunlar.

Tekellere Satılık Din!

Abant Platformu Amerika'da Yapıldı: “Ey Amerika Bizi Kullan!”

19-20 Nisan tarihleri arasında Washington Johns Hopkins Üniversitesi'nde gerçekleştirilen 'Abant Platformu', Fetullah islamcılığının Amerikancılığını resmileştirip, teorileştirdiği, güncelleştirdiği ve ilan ettiği bir dönüm noktası gibidir. Fetullah Gülen, 'Abant'ı, yaşadığı yere, (asıl vatanına) taşıyarak, "Hicreti'nin arka planındaki Amerikancılığı da teorik zemine oturtmuş oldu. Toplantıların gündemi *İslam, Demokrasi ve Laiklik: Türkiye Tecrübesi* olarak açıklandı. İçeriği ise, Amerika'nın Türkiye'ye biçtiği rol dolduruldu.

Johns Hopkins Üniversitesi, dekanlığını, emperyalizm teorisyenlerinden Fukuyama'nın yaptığı, tekellere düşünce üreten bir kuruluş. Bu tercih bile, 6 kez Türkiye'de yapılan toplantıların neden Amerika'ya taşındığını açıklamaktadır. Toplantının açılış konuşmasıyla onurlandırılan ve sosyalizmin yıkılışının ardından sevinç çığlıkları ile yazdığı "Tarihin Sonu" kitabı ile tanınan Fukuyama bu amacı açık olarak şöyle dile getiriyor:

"Özellikle AKP tecrübesiyle Türkiye aynı zamanda hem müslüman, hem de demokratik olabileceğini İslam dünyasına gösterecek örnek olacaktır."

ABD Dışişleri Bakanı Powell'in Türkiye'yi **"İslam Devleti"** olarak nitelemesinin bir "gaf" olmadığı böylece Fukuyama tarafından da tescilleniyor. Fetullah'ın toplantılara gönderdiği mesajda resmettiği Türkiye de, "ılımlı islam'a biçilen rola atıflarla dolu. Şöyle diyor Fetullah mesajında:

"Atatürk'ün 'muasır medeniyet' ve yurtta sulh, cihanda sulh' hedeflerine kenetlenmiş, iç ve dış sorunlarını çözmüş, uluslararası camiayla daha fazla entegre olmuş, komşularıyla barışık, Avrupa Birliği ile bütünleşmiş, ABD ile dost-

luğunu pekiştirmiş, NATO'da yerini muhkemleştirmiş, demokrasi, laiklik ve İslam'ın en güzel yorumlarıyla taçlanmış bir Türkiye medeniyetler arasında köprü kurmaya daha iyi namzet teşkil edecektir." (Zaman 20 Nisan)

Mesajın "Atatürk"lü kısmını bir yana atın. Bu, Fetullah'ın bildiğiniz takiyelerinden biri. Henüz ortaya çıkarılmayan ve Türkiye'ye dönmeme nedeni olarak gösterilen bir kasetteki takiiyesini, Tufan Türeñç 19 Nisan tarihli Hürriyet'te şöyle anlatıyor; *"Kasette Fethullah Hoca camaatine, devletin önemli yerlerindeki politikacıları ziyaret ederek onları masumiyetine nasıl inandırdığını, onların desteğini nasıl sağladığını anlatıyor."*

Çok iyi bilir salya sümük ağlamalı, yeminli 'inandırma' numaralarını. Ağlayan adamın asıl zihniyetinin Amerika'ya kendini kullanarak güç olmak olduğu bugün daha da netleşmekte.

Fetullah için bugünkü işbirlikçilik tablosu da yetmiyor, daha fazlasını istiyor. Ona göre Türkiye, **"uluslararası camia"** diye yutturulan emperyalist sisteme daha fazla entegre olmalı, **Avrupa Birliği**'yle sömürgecilik sürecini daha da hızlandırmalı, halkların katili NATO'da **yerini muhkemleştirmiş** olmalıdır. **ABD ile pekiştirilmiş dostluğun** ne anlama geldiği ise bilinir. ABD'yle dostluğun anlamı, Irak, Filistin, Afgan halklarının katledilmesine, dünyanın dört bir yanında dökülen kanlara ve yaratılan açlığa ortaklık demektir.

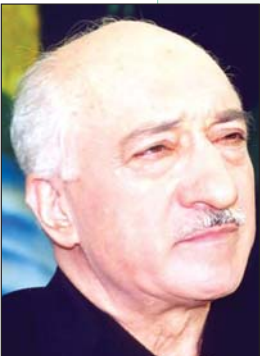
Amerika'ya **"beni kullan, ben sizin tekellerinizin çıkarı için hizmet etmek istiyorum"** diye bas-bas bağırın Fetullah'ın yaranmak istedikleri işte bu güçlerdir. Teorik kılıfı ise **"ılımlı İslam"**dır.

Fetullah'ın Teorisyenliği AKP'nin İşbirlikçiliğiyle Satılan Din

Amerikan sponsorluğunda yapılan Abant toplantılarında ABD ve İsrail'e tek bir eleştiri dahi

İslamcılar;

Washington Abant'ını niye eleştirmezsiniz? Fetullah'a niye dokunmazsınız?

Abant'ın, bir çok islamcının ideolojik gıda kaynağı olduğu bilinmektedir. Şimdi o gıda daha da katışıksız bir Amerikancılığı içeriyor. İslamcılar ise sessiz, adeta katliamcı, işgalci Amerika tarafından el üstünde tutulmaktan hoşnutlar.

Fetullah islamcılığı, Amerika'ya tek bir eleştiri bile yöneltmeden günler süren

Zaman'daki röportajından, en nefret ettiği kişiyi "Bin Ladin" olarak göstermesi, Amerikancı olmayan her islamcıcı rahatsız etmeli.

İslamcılar; neden eleştirmezsiniz Fetullah'ın Amerikancılığını? Fetullah iktidar ortağı diye olmasın? Fetullah'ın Tayyip'le farkı yoktur. Amerikan-İsrail katliamlarının ortağıdır. Onları eleştirmeyen hiçbir islamcının Filistin'den, Irak'tan söz etmeye hakkı yoktur. "inancımız, dinimiz Amerikan emperyalizminin aleti değildir, dinini tekellere satanlar bizden değildir" diye ayağa kalmayan islamcılar, bu satışa onay veriyorlar, Fetullah'ların, Tayyip'lerin dini pazarlamasına ortak oluyorlar demektir.

getirilmedi. Tıpkı Fetullah Gülen'in Zaman gazetesinde yayınlanan röportajında olduğu gibi, bu toplantılarda da ne Irak'ta ne de Filistin'de direnen halkların adı dahi anılmadı. Her şey, dini Amerika'ya pazarlama üzerine kurulmuştu. Bu nedenle emperyalist sisteme eleştirel, halkların zulme karşı direnişinden yana olmamalıydı. Satıcıların bu özeni toplantıya da yansıdı.

Bir din satılıyor herkesin gözleri önünde.

Alan belli; Amerika!

Peki satan kim?

Satan Fetullah Gülen'dir, Tayyip Erdoğan'dır, onların sözcülüğünü yapan, her türlü ideolojik, pratik olarak hizmetinde olanlardır.

Zaman'daki röportajından Fetullah, "İslam dünyası diye bir şeyin olmadığını" söylüyordu. İçte dönük bir eleştirinin ötesinde, bir misyonun

ifadesidir bu sözler.

Tüm islam otoritelerini, müslüman ülkelerini ve onların islam yorumlarını bir kenara atmalı ki, kendisini adeta "halife" ilan edip, yeni bir "islam dünyası" şekillendirmeli. Peki bu "dünyanın" temellerinde ne olacak? Elbette İslamın Amerikan tekellerin istediği gibi bir yorumu. Mayasında tekellere satılığa çıkarılan bir islamın olduğu, "ılımlı islam", Amerika'nın dünya imparatorluğuna hizmetten başka bir şey değildir. Komünizmi "yeşil kuşak" adıyla islamla kuşatma planı uygulayan ve Talibanları, Bin Ladinleri kullanan emperyalizm, şimdi de kendisine dönen "radikal islamcılar", Fetullah gibileri ile, AKP aracılığıyla kuşatmak istiyor. "İlmlı islam" işte bu projenin adıdır. Bu projede Türkiye'ye biçilen misyon bir "islam devleti" olmasıdır. "Laik Türkiye"yi hiçbir Ortadoğu ülkesinin örnek almayacağı açık.

Yine IMF'ye 'Niyet Mektubu' Yine Zam ve Vergi

AKP iktidarından IMF'ye; siz merak etmeyin, istediğiniz zaman yeni vergi ve zamlarla halktan alıp size vermeye hazırız!

AKP iktidarının IMF ile yürüttüğü '7. gözden geçirme' IMF İcra Direktörleri Kurulu tarafından onaylandı. Her "gözden geçirmede" olduğu gibi, IMF'ye verilen 'niyet mektubu' da açıklandı. AKP iktidarı, IMF'ye, programın uygulanması için yeni vergi ve zam yapmaktan çekinmeyeceğinin taahhüdünü verdi.

IMF ile programın bitiş tarihinin 31 Aralık 2004'ten 3 Şubat 2005'e uzatıldığı görüşmeler sonucunda, Devlet Bakanı Ali Babacan ve Merkez Bankası Başkanı Süreyya Serdengeçti imzasıyla IMF'ye gönderilen mektupta, yeni yapılan zamlar ve ek vergiler hatırlatılıyor ve "ileriye dönük olarak, fiyat ve vergilerin bütçe tahminleri ile uyumlu olacak şekilde zamanında ayarlanması da sağlanacaktır" deniliyor. Ayrıca emekli maaşlarına zam yapılmayacağı, özelleştirmelerin süreceği, istenilen yasaların çıkarılacağı da mektupta verilen sözler arasında.

Yani, siz merak etmeyin, emperyalist tekellerin istediği anda zam ve vergileri halkın sırtına yükleriz, deniliyor.

AKP iktidarı halkımıza daha fazla yoksulluk, daha fazla işsizlik olarak yansıyan IMF ile ilişkileri

işte bu çark ile sürdürüyor; halktan alıp IMF'ye veriyor. "Programa bağlılık" diye yinededikleri, borç çarkının döndürülmesi ve tekeller için ülkemizin daha rahat sömürü ve talan alanı haline getirilmesi-nden ibarettir.

Ortada ekonomik bir "başarı" yoktur, sadece gerçek bu yutturmayla gizlenmek isteniyor. Halkın sırtına vergiyi, zammı yükle, "ekonomi düzeliyor" diye aldat, dini kullanarak, "3 yıl sabır" diyerek uyut.

IMF kendisine bağlı ve bağımlı bir iktidara elbette övgüler düzecektir. IMF'den övgü almanın karşılığı yoksullaştırmadır. AKP yoksullaştırıyor, işsiz bırakıyor. Bir yandan ekonomi düzeldi denilirken, öte yandan iç-dış borçların sürekli artışı, işsiz sayısındaki sürekli ve istikrarlı artış yaşanıyor. Bu ülkenin Maliye Bakanı da çıkıp, "Sırada Telekom var, Milli Piyango, enerjiler, Seydişehir Alüminyum, krom tesisleri, şeker fabrikaları var. Sat Allah sat gidiyor. Ucu açık bir şey." diye halkla alay ediyor. Sattığı bizim zenginliklerimizdir.

IMF açlığımızın, yoksulluğumuzun adıyla, IMF'ye bağımlılık da kaderimiz değildir. AKP iktidarı bunu bir zorunluluk gibi gösteriyor. Çünkü IMF bizi yoksullaştırırken, işbirlikçilerinin semirmesine de izin veriyor. Bu nedenle IMF'ye karşı mücadele, AKP'ye karşı mücadeledir. Mücadele etmezsek her "mektup"ta sırtımıza yeni vergi ve zamlar gelecek, işsizlerin sayısı artacak, özelleştirmelerle peşkeş sürecektir demektir. AKP'nin tercihi IMF'ciliktir, tercih yapacak olan IMF'nin yoksullaştırdığı halktır, biziz. AKP'nin yalanlarıyla avunmaya devam mı edeceğiz, mücadele mi edeceğiz?

Bugünün Dünyasında Bir Din Nasıl Olmalı?

İstisnasız bütün dinler, haktan ve adaletten yana olduklarını söyler. Neredeyse bütün dinlerin üzerine oturduğu en temel öğelerden biri, çıkış noktalarının başındadır bu iddia.

Amerikan emperyalizminin dünyanın dört bir yanını kana ve açlığa boğduğu; Amerikan işbirlikçisi iktidarların tekellerin çıkarları için kendi halkına zulmettiği, emperyalizmin zulmüne ortak olduğu; bir dünya düzeninde, bu iddianın pratik karşılığı, hiç olmadığı kadar sınav durumundadır.

Sınavın baş kıstası, hakkı, hukuku, adaleti tüm dünyada yok eden Amerikan emperyalizmine ve onun işbirlikçilerine karşı olmaktır.

Emperyalizme ve zulüm sistemine bütün uygulamaları ile karşı olmayan hiçbir din böyle bir dünyada haktan ve adaletten yana olduğunu iddia edemez. Irak'taki zulümden Türkiye'de emperyalizmin eseri f tiplerindeki zulme, Filistin'deki suikast teröründen Afrika'daki açlığa kadar hiçbir ayırım yapmaksızın olması gereken bir karşıtlık olmak durumundadır. Beni türban, İHL'ler ilgilendirir, ben bunları zulüm olarak görürüm, ama islamcı bir iktidarın hapisanelerde 110 insanı katletmesi beni ilgilendirmeyen bir dindarlık olamaz. Ya da dünyanın bir ucunda müslüman halkların yaşadığı zulüm, açlık beni ilgilendirir ama müslüman olmayanların yaşadıklarına dönüp bakmam diyemez.

Öğretisi, öngördüğü yaşam tarzı ne olursa olsun, bugünün dünyasında;

Emperyalizmin zulmüne, kapitalizmin sömürüsüne karşı olmayan; Adaletten ve mazlumdan, eşitlikten ve halktan yana olmayan; her türlü haksızlığın karşısında olmayan; hangi sıfatı taşıyor olursa olsun zalimle kol-

kola girenleri ve zulmedenleri lanetlemeyen bir din ve dindarlık emperyalizmin hizmetinde, ege-

men sınıfların aracı durumunda demektir.

İstenildiği kadar aksi iddia edilsin, mesela islamîyetin ada-

letinden, hakkaniyetinden sözedilsin, bunun pratik karşılığı yoksa, orada haktan, adaletten sözedilemez. Halklara, zalimin karşısında isyan etmeyi öğütlemeyen, zalimin karşısına dikilmeyen bir din, zalimin yanında, hizmetinde demektir.

"Haktan ve adaletten yana" iddiasındaki hiçbir din böyle olamaz. AKP iktidarını ve Fetullah gibilerini düşünün; nerede çıkarları varsa o kılığa girmekte hiçbir sakınca görmüyorlar. Amerikan zulmüne tek bir laf etmek bir yana, nasıl Amerikancı olduklarını ispatlamaya çalışıyorlar. Emperyalizme ve faşizme kendilerini kullandırmak için çırpınanların hiçbir dinle, inançla ilgileri olamaz. Dini satan en berbat kişiliklerdir bunlar. Sömürüsünü gizlemeyen kapitalistlerden daha pespayedirler.

Tıpkı Fetullah'ın Abant toplantısını Amerika'ya taşımasının, ABD'nin dünyanın gözleri önünde gerçekleştirdiği zulüm politikalarından daha kötü olması gibi. Zalime "ben sendenim, beni kullan, yeter ki bana kol-tuk savaşında destek ver" diye yalvaran, yaltaklanan bir dindarlık olamaz.

Ey dindarlar, inananlar;

Bu satılmışları hala görmeyecek misiniz? Artık görün! Dindarlık adına, inanç adına zalimin zulmüne ortak olmayın. Ve unutmayın ki; Bugünün dünyasında bir dinin sahip olması gere-

ken özellikleri yaşama geçirmeyenlerin din satıcıları, istismarcıdır.

Şehitlerimizin cüreti ve kararlılığıyla 1 Mayıs'a!

1 Mayıs 1977'de, panzerlere, provokasyonlara karşı direnen Dev-Genç ruhuyla...

Sayı 3

26

25 Nisan
2004

Cuntalara boyun eğmeden halkın mücadelesini büyütmek için canlarını ortaya koyan Öztürk ve Salihler'in cüretiyle...

12 Eylül yıllarında büyüyen ama 12 Eylülün yarattığı korkuya, apolitikleşmeye teslim olmayan genç işçi Akif Dalcı'nın elindeki taşa sımsıkı sarılışındaki kararlılığıyla...

Çıkalım 1 Mayıs Alanlarına!

Bu ülkede sahip olunan tüm hak ve özgürlükler için büyük bedeller ödendi. 1 Mayıs, en büyük bedelleri ödediğimiz haklarımızdan biridir. 40'ı aşkın şehit, yüzlerce yaralı, binlerce tutsak bedeli ödedik 1 Mayıs hakkını ve alanlarını kazanmak için. 1 Mayıs'la katıldıkları için okullarından, işlerinden atılanları, aylarca, yıllarca hapis yatanları da eklemeliyiz bu bedellere...

Taksim; şehitlerimize bağlılığımız, sorulacak hesabımızdır!

İlk büyük bedeli, 1977'de Taksim meydanında ödedik. Çünkü, o gün 500 bin kişiydik alanda. 500 bin kişinin yü-

rüdüğü kortejlerden devrim ve sosyalizm sloganları yükseliyordu. 500 bin emekçinin öfkeyle dolan ciğerlerinden çıkan "Kahrolsun faşizme!" sloganları oligarşi için korkutucuydu.

Halkın yükselen devrimci mücadelesini engellemek için hazırlanan kontrgerilla planı, mitingin sonuna doğru uygulamaya konuldu.

Halkın devrimcileşmesinin, mücadelenin kitleselleşmesinin önüne halkın cesetleriyle bir barikat örmek istediler. Kontrgerillanın kurşunları yağmaya başladı kitlenin üzerine. 34 emekçi şehit düştü.

Faşist terör karşısında direnen Dev-Gençliler vardı...

Kurşunların yağdığı, doğan panik ve kargaşa ortamında insanların birbirini ezdiği, solun bir bölünümünün (daha önce kendilerinin koşullarını hazırladığı provakatif ortam nedeniyle) saldırının niteliğini bile tayin edemez şaşkın

bir ruh halinde olduğu o anda, alanda bir grup, yaralıların yardımına koşuyor ve ardından marşlarıyla sloganlarıyla, çatışa çatışa düzenli bir geri çekilişi gerçekleştiriyordu. Dev-Gençlilerdi onlar. Saldırı başladığında duyulan "Dev-Gençliler buraya!" çağrısı, okullarında, mahallelerde faşist teröre karşı mücadelenin önderi olan militanlar için yeterli olmuştu.

Dev-Gençlilerdi onlar; her koşulda halkını sahiplenen, her koşulda faşist saldırılara kendini siper edenlerdi. Boşuna değildi bu mücadelenin önderi olmaları, boşuna değildi, halkın onlara güveni.

34 şehit, yüzlerce yaralı verilmişti, ama artık 1 Mayıs bu ülkenin tarihinden ve geleceğinden kimse silemeyecekti.

Devrimci kadroları katlederek kitleleri sindirme politikası şehitlerimizle bozuldu

İkinci bedeli, meydanların yıllarca halka yasaklanması ardından yeniden meydanları zaptetmeye hazırlandığımız 1988 yılında ödedik.

Evet, o yıl, uzun bir aradan sonra yeniden meydanları zaptetmeye girişecektik. Oligarşi bu devrimci çıkışı engellemek için günlerce önceden tehdit bildirileri yayınlamaya başladı. Katlımlı azaltmak, kitleleri sindirmek için -sonraki yıllarda da sürekleştirilecek olan- gözaltı operasyonları başlatıldı. Ve oligarşi 1 Mayıs'ın arifesinde, meydanlara çıkmaya hazırlanan devrimcileri sindir-

1 Mayıs 1977

Ali Sidal, Kadir Balcı, Hasan Yıldırım, Hikmet Özkürkçü, Ramazan Sarı, M. Elmas, Mültezim Oltulu, Mahmut Atilla Özbelen, Ömer Narhan, Bayram Çatak, Kahraman Alsancak, Aleksandros Konteas, Meral Cebren, Kadriye Duman, Leyla Altıparmak, Ahmet Gözükar, Ercüment Gürkut, Garabet Ayhan, Sibel Açıkalan, Nazan Ünal, Hatice Altun, Ali Yeşilgül, Niyazi Darı, Mehmet Ali Genç, Hacer İpek Saman, Bayram Sürücü, Hüseyin Kırkın, Nazmi Arı, Jale Yeşilnil, Kenan Çatak, Rasim Elmas, Diran Nigiz, Hamdi Toka, Ziya Baki, Bayram Eyi...

menin aracı olarak iki Devrimci Sol'cu katletti.

1 Mayıs hazırlığı içindeydi Öztürk Acarı ve Salih Kul. Okmeydanı'nda bulundukları ev kuşatıldığında direnerek ölümsüzleştiler. Ertesi güne kalan, oligarşinin katliamının yarattığı korku değil, iki Devrimci Sol militanının direnişlerinin coşkusuydu. Ertesi gün, Sıraselvilerden Taksim'e yürüyüşe geçen binlerce kişi, Öztürk ve Salih'in öfkesini, militanlığını da yaşıyorlardı...

Taksim önlerindeki direniş, ertesi yıl, 1989, bir kez daha tekrarlanacak ve biz yine bedeller ödeyecektik.

Bir Mehmet katledildi, onbinlerce Mehmet olup yürüdük

5 bin Mehmet yürüyor du Taksim'e bu kez. İçlerinde genç Devrimci Solcu işçi Mehmet Akif Dalcı da vardı. "Alana ilk gelenlerdendi. İlk çatışmada en öndeydi. Kitle çatışmanın içinde kortej oluşturup Tarlabası'na yöneldiğinde en öndeki pankartın ucundan tutan ellerden biri onundu. Taşıdığı pankartta 'Yaşasın 1 Mayıs', 'Biji Yek Gulan' yazıyordu."

Polis, emekçileri 1 Mayıs meydanına sokmamak için saldırıyordu. Mehmet, Tepebaşı civarında elindeki taşı fırlatmaya hazırlanırken katledildi. Katil, oligarşıydı, devletti. Halkın devrimci mücadelesinin yükselişini durdurmak, oligarşinin meydanlardaki yaşağını sürdürmek içindi kurşunlar.

Meydanları kazanması na kazanacaktık, ama bedel ödemeye de devam edecektik.

Ateş altında da olsa, 1 Mayıs bizimdir!

1 Mayıs 1993'teki saldırı, doğrudan devrimci harekete yönelikti. Devrimci harekette bir darbe ihaneti yaşanmış, oligarşi katliamlarla yokedemediği hareket bu "fırsat"ı kullanarak darbe vurmak istiyordu. Devrimci Sol'un korteji özellikle zayıf olmalıydı 1 Mayıs'ta.

Aynı Öztürklerin katledildiği gibi yine 1 Mayıs arifesi... 30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece, ölüm manganı üç Dev-Gençlinin kaldığı evi basıyor.

Uğur ve Şengül, Kadıköy Moda'daki evlerinde ertesi gün alanda taşıyacakları pankartı yazıyorlardı o sırada. Katiller silahsız, savunmasız durumda katlettiler onları.

Ertesi gün, 1 Mayıs alanında, binlerce kişinin katıldığı Devrimci Sol kortejinde "Uğurları Katlettiniz, Umudu Asla!" pankartı taşıyorlardı.

Üç yıl sonra, 1996'da Kadıköy'deki 1 Mayıs mitingine ateş altında yürüyecektik yine. Daha kortejler yürüyüşe geçmeden iki şehit verecektik. Katliamcılarının saldırısını taşlarla püskürten devrimciler, yüz bin kişinin meydana akmasını sağladılar yine de. Ateş altında sürdürülüyordu bu ülkede her şeyin kavgası. Ve hep öyle olacaktı.

Her seferinde şehitlerimiz gücümüz oldu meydanlarda. Katledilen işçilerin, devrimcilerin cenazelerini sloganlarımızla uğurlayıp, onların katledilmesine cevap olarak daha görkemli 1 Mayıslar gerçekleştirdik. 1 Mayısları şehitlerimizle kazandık, şehitlerimizle yürüyoruz. 2004'te de şehitlerimizden aldığımız güçle, zaptedeceğiz meydanları.

1 Mayıs 1988

Öztürk Acarı, Salih Kul

1 Mayıs 1993

Uğur Yaşar Kılıç, Şengül Yıldırım

1 Mayıs 1996

Dursun Odabaş, Hasan Albayrak
Yalçın Levent, Akın Rençber

Örgütsüzleştirmek ve Apolitikleştirmek istiyorlar

“DHKP-C'ye uluslararası operasyon” adı altında yapılan 1 Nisan terörü, demokratik mücadeleyi, haklar ve özgürlükler mücadelesini sindirmeyi, bu mücadeleyi yürütenleri tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Oligarşinin bu amacı, **örgütsüzleştirmeden** ve buna bağlı olarak **apolitikleştirmeden** bağımsız düşünülemez. Bu yanıyla 1 Nisan, 19 Aralık katliamının ve F Tiplerinin devamı niteliğindedir. 19 Aralık'ın en temel hedefi örgütlenmeydi. Devrimci tutsaklar nezdinde örgütlü, direnen kesimler tasfiye edilmek istendi. Katliamın boyutuyla da tüm halka, “örgütlü olduklarında, mücadele ettiklerinde başlarına ne geleceğinin” mesajı verildi.

1 Nisan da bu politikanın farklı bir biçimde uygulanmasıdır. Halkın örgütlenmesini savunanlar, öncülüğünü yapanlar susturulur, yok edilirse örgütsüzlük batağındaki milyonları yönetmek iktidar için kolay olacaktır. Düzenin niteliğini, nasıl bir sistemle yönetildiğimizi, sömürüyü ve zulmü halka açıklayanlar olmazsa, kitlelerin apolitikleştirilmesi daha etkili olacaktır.

AKP'nin polisi, oligarşinin onyıllardır sürdürdüğü örgütsüzleştirme ve apolitikleştirme politikasının “operasyonları”nı yapıyor. Basılan kurumların tümü yasal, demokratik olmasına rağmen, terör demagojisi ve Avrupa'nın desteğini kamuflej olarak kullanıyor. Yasal dernekleri yasadışı gibi göstererek, evi, işyeri bilinen yöneticilerini dernek önlerinden gözaltına alarak halka ‘derneklere gitmeyin, örgütlenmeyin’ deniliyor.

Örgütsüz Halk Köleleştirilmiş Halktır AKP Köle Halk İstiyor

Oligarşik sistemde yasalarda yazıl olan “örgütlenme hakkının” herkes için geçerli olmadığı bir kez daha görülmektedir. Buna göre; demokratik kitle örgütlerinin faaliyetleri ve muhalif kimliği, oligarşinin belirlediği sınırların dışında olmamalıdır. Muhalifliği düzene değil, bir takım aksaklıklara karşı olmakla sınırlı olmalıdır. Hele halkı örgütlemeyi hiç hedeflememelidir.

Operasyonlara ilişkin polisin hazırladığı fezlekenin ana mantığında da hedef örgütlenmedir. Devrimcilerin demokratik kitle örgütlerinde örgütlenmelerinin ne kadar tehlikeli olduğu terör demagojileri ile süslenerek anlatılmaktadır polis fezlekesinde. 1980'lerin sonunda halk örgütlenmelerinin yaygınlığını, hak arama mücadelesinin

genişliğini örnek gösteren polis, “terör” yaygarası ile, “böyle olmaması için”, yasal, demokratik kurumlarının yaşatılmaması gerektiğinin sistem için ne kadar önemli olduğuna dikkat çekmekte.

En çıplak haliyle mantık şudur:

Bu ülkede muhalif hiç kimse dernek kuramaz, örgütlenemez, demokratik mücadele veremez, hiçbir hakkını aramak için biraraya gelemmez, hak talep edemez. Biz neye ne kadar izin verirse, herkes onunla yetinir. Burjuva basında bolca boy gösteren “Sivil Toplum Örgütleri”, bu verilen izin sınırları içindeki kurumlardır. Ve asıl olarak gündemlerinde halkın örgütlenmesi yoktur. Bir çoğu “rapor hazırlamaktan” başka faaliyet göstermez, kimisi de doğrudan sermayenin çıkarlarına hizmet eder. Tümünün temel işlevi, iktidarın “örgütlü toplum” yalanının, demokrasicilik oyununun vitrinidirler. Gerçek halk örgütlülüklerinin, halkın hak ve özgürlüklerinin mücadeleye kazanılacağını söyleyenlerin, mevcut yasalar çerçevesinde dahi olsa, yaşamaması için her türlü baskı, tutuklama, komplo uygulanmaktadır.

1 Nisan operasyonları da bu çerçevedeki baskıların en boyutlarından biridir.

Halk, Örgütlenmenin Gücünü Görmemelidir

AKP iktidarının politikasında bir yenilik yoktur elbette. Her kesimden yoksul halkın örgütsüzlüğü, her dönem burjuvazinin sömürü ve zulmünü rahatça sürdürmesinin dayanağı olmuştur. Katliamlar, ‘operasyonlar’, psikolojik savaş, yalan ve karalama kampanyaları, terörizm demagojisi, işkenceler, kaybetmeler ise, bunun araçlarıdır.

Oligarşinin korkusu her türlü örgütlenmedir. Hak arama bilincinin gelişmesine, halkın birliğinin gücünü görmesine hizmet edecek, her türlü örgütlenmeye düşmandır oligarşi. Bir gecekondu mahallesinin su, yol sorununu çözmek için kurduğu dernek de, gençliğin kültürel faaliyetleri için kurduğu kulüpler de bu kapsamdadır.

Gazi Halkı, “Halk Meclisi” adı altında biraraya gelmek,

“Terör” demagojilerini ortadan kaldırdığınızda, baskınların neden yapıldığı çıplak hale gelecektir: Emekçi halk temel hak ve özgürlükleri için örgütlenmesin, gençlik “halk için bilim, halk için eğitim” hedefiyle bir araya gelmesin, tutuklu aileleri hapishanelerdeki zulme karşı durmasın, sosyalist basın oligarşinin ve emperyalizmin gerçek yüzünü yazmasın...

dayanışma içinde sorunlarına çözüm bulmak mı istedi? Polis hemen başlıyor meşruluğunu yoketmek için saldırılara, terör demagojilerine. Basın bu konuda baş yardımcısıdır. Mesela, Fetullahçı Zaman gazetesi manşet atıyor; “müphem meclis” diye. Sonra birer ikişer gözaltılar, baskılar gündeme geliyor.

Ya da işçi sendikalaşmak mı istedi; patronla birlikte polisi, jandarması seferber olup engellemek için her yola başvuruyor. Dikkat edin, sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin bu yasal, meşru haklarını korumak için yaşama geçirdikleri bütün direnişlerin karşısında polisi, jandarması ile devlet vardır. Yani sorun bir fabrikadaki sendikalaşma sorunu değildir oligarşi açısından, örgütsüzlüğün her alana yayılması, halk kitlelerini köleleştirmedir. Yasaların, sendikayı bir hak olarak yazmasının hiçbir önemi yoktur. İşçi sınıfının yüzyıllık mücadelesinin sonucu olarak yasal olarak tanımak zorunda kalmış, ama fiili olarak yoketmek için baskılarına hiç ara vermez.

Köylüye, küçük esnafa, memura karşı da aynı zihniyeti görürsünüz.

AKP iktidarı Amerikan emperyalizmine dayanarak sürdürdüğü iktidarının varlık koşulu olarak, halkın örgütsüzlüğünü, muhaliflerinin tasfiye edilmesini görmektedir. Yoksulluğun büyüdüğü, siyaseti ve ekonomisi emperyalizme teslim edilmiş, işsizliğin devasa boyutlara ulaştığı, adaletsizliğin arsızca savunulduğu, halkın dilencileştirilmek istendiği bir ülkede, ancak halkın örgütsüzlüğü koşullarında iktidarlarını sürdürebiliyorlar. İktidarın bütün politikalarını kitlelerin apolitikliği koşullarında rahatça uyguladığı gözönünde bulundurulursa, bunun önemi daha iyi anlaşılacaktır. Örneğin, hapisanelerindeki ölümlere “banane” diyen bir iktidar, toplumu çürütürken bu apolitiklikten güç alıyor. Örneğin Tayyip devletin en temel görevleri konusunda “bir de lokmanızı ağzınıza mı verelim” diye azarlayabiliyor, bu apolitikliğe dayanıyor.

Halkın en dinamik kesimi olan gençlik ise, örgütsüzleştirme, apolitikleştirme saldırısında özel olarak hedef alınıyor.

Oligarşinin Nasıl Bir Halk, Nasıl Bir Gençlik İstedliğini AKP'nin Polisinden Dinleyin

12 Eylül cuntasının en ağır baskı, yasak, gözetim ve tutuklamaları gençliğe yönelmiştir. YÖK adı verilen cunta kurumu bu amaçla kurulmuştur. Akademik, demokratik hiçbir konuda en küçük bir talebi, itirazı olmayan, eleştirmeyen, yozlaştırılmış, ülke ve dünya sorunlarından bihaber gençlik bu politikanın sonucu olarak yaratılmış-

tır. 2003 6 Kasım'ından bu yana bütün üniversitelere yayılan ve gençliğin en politik, örgütlü kesimlerini hedefleyen soruşturmalar bunun için pervasızca uygulanmaktadır.

Apolitikleştirme o noktaya varmıştır ki, politikanın sahipleri ve uygulayıcıları dahi yer yer bundan şikayet eder duruma gelmiştir. Gençliği politik oldukları, örgütlendikleri, hak arama mücadelesi verdikleri için cezalandıran rektörler buna örnektir. Hem politik, örgütlü gençliği cezalandırmaya devam etmekte, hem de apolitikliğin sorumlusu olarak da gençliği eleştirmektedirler. Geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te haberini okuduğunuz Malatya Üniversitesi rektörü bu konuda istisna değildir. Ama buna rağmen YÖK'üyle, medyasıyla, eğitim sistemiyle, polisi, jandarması ile apolitikleştirme, örgütlenmelerini yoketme politikalarından vazgeçmezler.

Oligarşinin nasıl bir gençlik istediğinin en veziz ifadelerini polis açıklamalarında, zihniyetinde bulabilirsiniz. Düzen onyıllardır “*anarşi masum gençlik talepleriyle başladı*” demagojisini işlemektedir. “*Örgüt operasyonu*” diye Tv'lere çıkarılan insanların önüne konulan kitap-dergi vb. ile “*sakın okumayın, yoksa başınıza gelecek olanı görüyorsunuz*” denilmektedir.

İktidarlar bu demagojiyi bugün polis ve onun yönlendirdiği medya aracılığıyla sürdürmekte.

Bir örnek;

Türkiye'nin onlarca kentinde yasal olarak kurulu bulunan Gençlik Dernekleri, nasıl bir üniversite, nasıl bir eğitim istediklerini Tercüman gazetesi yazarı Serdar Arseven'e yazmışlardır. O da 4 Şubat tarihli köşesinde yer verir. Emniyet Müdürü rütbeli bir polis şefi anında Arseven'e cevap yazar. Özetle şöyle demektedir:

“Bugün ‘masum taleplerle’ bağırان Gençlik Dernekleri, illegal TÖDEF'in devamıdır... Asıl amaçları federasyonlaşıp Dev-Genç'i kurmaktır. Şimdiden şu kadar ilde örgütlenmişlerdir... Yasadışı örgütün legal yapılanmalarıdır...”

Her satırı zihniyetini ortaya koyan mektuba dergimizde daha önce yer verdiğimiz için yinelemeyeceğiz. Ancak Muhalif olup da, “*şu bu örgütün devamı, falanca örgütün paravan örgütü, yasal kurumu, yayın organı...*” olarak gösterilme-

yen hiçbir demokratik kurum yoktur. “Gençlik Dernekleri’nin yasal olmasına bakmayın siz” diyor polis? Peki neye baksınlar? Polisin dediğine. Peki polis ne diyor? Örgütlenmek yasak!

Yasal bir hak olan federasyonlaşmayı bile suç sayan bu faşist zihniyet, “Dev-Genç” örneğiyle de, gençliğin nasıl olmaması gerektiğini ortaya koyuyor. Dev-Genç’in bu ülke tarihinde neyin simgesi olduğunun cevabı, aynı zamanda polisin de ne yapmak istediğinin cevabıdır.

Herkes bilir ki, Dev-Genç bu ülkenin anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelesinin en canlı damarıdır. Tarihsel olarak ispatlıdır ki, vatanseverliğin, emperyalizme karşı bağımsızlığın sesidir Dev-Genç. Halkın sorunlarına sahiplenilen, her kesimin mücadelesiyle bütünleşen, yanında yer alan, her acıyı yüreğinde hisseden, hak ve özgürlük mücadelesi neredeyse, orada olan bir gelecektir Dev-Genç.

Başına çuval geçiren, ülkenin her karış toprağını kanlı çizimleri ile çiğneyen Amerikan emperyalizmine gıkı çıkması bir yana, onun korumalağını yapan polis, işte böyle bir gençliği istemiyor.

Mahir’in Gençleri ve Gençliğin Hali

“Siz inanmayın onların bu taleplerine, talepler de değil, bunu kimin dile getirdiğine bakın, onlar Dev-Genç’li” diyen polis, üniversite önünde “işte burası hain yuvası” diye böğürtülerle, silah çekerek yürüyen polistir. Sözüünü ettiği Dev-Genç’liler ise, Mahir’in gençliğidir.

“Gençlik –der Mahir– doğası gereği atılgandır, coşkuludur, yüreklidir. Her türlü çıkar duygusundan ve artıniyetten uzaktır. Ve de toplumun en az bozulmuş tabakasını oluşturur. Doğaldır ki bu nitelikleriyle gençlik emperyalizmin karşısındadır, bağımsızlıktan yanadır.

Gençlik devrimci yığınların politik bilinçle ulaşmadıkları yarı-sömürge bir ülkede, bağımsızlık mücadelesinde toplumun devrimci sınıf ve tabakalarını harekete geçiren bir dinamit fitilidir.”

İşte bu nedenle 12 Eylül’ün baş hedeflerinden biriydi gençlik. Gençliğin anti-emperyalist, anti-oligarşik yanını yok etmek için, halkın sorunlarına duyarsız bir gençlik yaratmak için, -reformist solun da desteğiyle- örgüt düşmanlığı körüklendi. İdeolojik saldırılara, baskı, tutuklama, yasaklar, cezalar eşlik etti. Bugün de aynı nedenle hedeftir gençliğimiz. 1 Nisan günü Gençlik Derneği’ni ve Gençlik Gelecektir dergisini balyozlarla kapılarını kırarak basan polisin hedefi de farklı değildir.

Mahir’in gençliği ile oligarşinin yarattığı genç-

liğin farkını, geçtiğimiz ay yayınlanan bir araştırma çarpıcı olarak ortaya koymaktadır.

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde yapılan “gençliğin değer yargılarının yıllar içinde değişmesi” araştırması, 23 yılda gençliğin değişimini inceliyor. Prof. Dr. İbrahim Armağan ilk araştırmasını gençliğin alabildiğine politik olduğu, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelenin ön saflarında yer aldığı dönemde, 1979’da yapmış. *Değer yargıları* açısından elde ettiği sonuçlara göre, gençliğin yüzde 21.02’si ilk sırada “sevgi”yi belirtirken, ikinci sırada yüzde 18.20 ile “özgürlük” yer alıyor. Sadece 2.64’ü parayı ilk sıraya koyuyor. Aynı araştırmayı 1997’de yapan Armağan, değer yargılarındaki değişimi kaydederken, 2002 yılındaki araştırması çarpıcı sonucu ortaya koydu. Prof. Armağan’ın “*Sosyolojik açıdan kaybolmuş bir gençlikle karşı karşıyayız*” sözleriyle durumu özetlediği verilere göre; para yüzde 20 ile birinci sıraya yükseldi. Özgürlük ise sıralamada yer bile alamadı.

Emperyalizmin dünya genelindeki politikalarından bağımsız değildir elbette bu sonuç. Ancak, ülkemiz koşullarında 12 Eylül bir dönüm noktasıdır. Bütün iktidarlar cunta politikalarını uygulamaya devam etmişlerdir. Bugün AKP iktidarının uyguladığı da cuntanın politikasıdır.

Mahir’in “her türlü çıkar duygusundan ve artıniyetten uzaktır” diye tarif ettiği ve gerçekte de böyle olan gençliğimizi, ‘tehtid’ gören, “bakmanın siz onların yasal derneklerine, amaçları başka” diyenler çürütmüştür. Paradan başka hiçbir değeri olmayan, tek hayali popstar olmak olan, ülkenin bağımsızlığı, halkın sorunları umurunda olmayan, işkencecilerin sıkça dile getirdikleri gibi “hayatını yaşayan” bir gençliktir eserleri.

Örgütlenmek Meşru Haktır

Örgütlenmek, sömürü ve zulme karşı mücadele etmek büyük bir suç, terörizm olarak gösterilmek isteniyor. Amerika’nın bütün dünyaya dayattığı bu politika, Türkiye’de işbirlikçi oligarşi tarafından yaşama geçiriliyor.

“Falanca dernek adı altında örgütlenen” diye başlayan ifadeler boş yere ortalığı kaplamıyor. Arseven’e yazan polis müdürünün zihniyeti, düzenin zihniyetidir. Yasa, hukuk bir yana, örgütlenmek her biçimde suçtur bu zihniyete göre.

1 Nisan’da hedeflenen kurumların tümü yasal olmasına karşın, yasallık da bu konuda bir sınır olamaz. Baskı, zulüm ve sömürü altında yaşayan bir halkın bunlara karşı her türlü örgütlenmesi en doğal ve meşru hakkıdır. Halkların tarihi bu meşruluğun bedellerle savunulmasının tarihidir.

“Irak'tan çekilmemizi,
Afganistan'dan çekil-
memizi istiyorlar?
Daha sonra nereye
çekileceğiz?”

“Go Home!” EVİNİZE DÖNÜN!

ABD'nin ortağı İngiltere Başbakanı Tony Blair, geçtiğimiz günlerde **Observer** gazetesinde yayınlanan bir yazısında, “Irak'ta işgale son!” diyenlere “Nereye çekileceğiz?” diye sorup şunları ekliyor: “Irak'tan çekilmemizi, Afganistan'dan çekilmemizi istiyorlar? Daha sonra nereye çekileceğiz?”

Tony Blair'in sözleri, bir emperyalistin kafa yapısını, ruh halini tüm çıplaklığıyla gösteriyor. Amerikanın imparatorluk politikasını da özetliyor bu sözler.

Afganistan, Irak, sanki babasının malı!

Onlar emperyalist olduğu için, dünyanın istedikleri yerinde bulunmak onlar için “hak” sanki.

Sadece kendi ülkesinin sınırları içinde yaşamayı çok anormal bir durum olarak görüyor. Emperyalizm, doğası gereği böyle düşünür. Blair de böyle düşünüyor. Bush da, Amerikan egemen sınıfı da böyle düşünüyor.

Emperyalistler, dünyayı kendi aralarında paylaştıkları için, tüm dünyayı sömürgeleştirmek onların doğasında olduğu için, Blair bu sözleri söylüyor. “Emperyalizm değişti” diyenleri, küreselleşme hayranlarını hayal kırıklığına uğratsa da, konuşan emperyalizmdir.

Amerika'nın imparatorluk politikalarını hala anlamamış olanlar, Blair'in bu sözlerini çözümlesinler, herşeyi anlayacaklardır.

“Yanki Go Home!” sloganının dün olduğu gibi, bugün de halkların en güncel slogan ve talebi olduğunu, olması gerektiğini görecektir. Emperyalizmi kendi topraklarından kovmak, evine göndermek, halkların bugün yürüttüğü en kutsal savaştır. Irak bu savaşın en açık cereyan ettiği yer durumundadır. Ve, silahlarıyla “Go Home” diyen bir halkı, emperyalizmin yenemeyeceğinin kanıtıdır.

Irak'ta işgalciler acz içinde!

9 Nisan 2003'ten önceki günlerde, ABD'nin Irak'a müdahalesinin zorunluluğunu, gerekliliğini, yararını savunan kesimler hiç de az değildi. Ama artık tüm Amerikancılar, kendi yalanlarının içinde boğulmuş durumdadırlar. Dahası, Irak halkının direnişi onları her saniye tekzip et-

mektedir.

Bir Amerikancı, Irak'taki direnişi bakın nasıl açıklıyor: “ABD... işgalin ilk günlerinde halkın sempatisini topladı. Ama kısa zaman içinde ABD işgalinin üst üste beceriksizlikleri, Paul Bremer'in bitmek bilmeyen hataları, Pentagon ve ABD Dışişleri arasındaki kağanın Bağdat'a taşınmış olması Iraklılar'ı canından bezdirdi. Ne işgal işgaldi ne de tam anlamıyla özgürlük gelmişti...” (Aslı Aydıntaşbaş, 12 Nisan 2004, Sabah)

Cehalet akıyor her satırından. Amerikan hayranlığı akıyor. Kafalarında vatan yok, vatanseverlik yok. Yurt kavramı yok. Amerika “güzel güzel” yönetseydi, Iraklılar da “uslu uslu” boyun eğeceklerdi ona göre.

Tony Blair'in zihniyetiyle aynı. Tek fark var; Blair emperyalist efendi, Aydıntaşbaş emperyalistin uşağı olarak düşünüyor.

ABD'nin planları ve Amerikancıların “kimse-nin ABD karşısında duramayacağından” hareket eden hesapları bozulmuştur. ABD, bugün yüzbinlerce askerle işgal altında tuttuğu Irak'ı yönetmekten aciz durumdadır.

Hesapları bozan, ABD'yi acizleştiren, Irak halkının vatan savunmasıdır.

İşgale karşı direniş savaşının güçlenmesi ve yaygınlaşması, işgal ortaklarının saflarındaki çelişkileri de büyütüyor.

Irak'ta Geçici Yönetim Konseyi'ndeki istifalar, oluşturulmaya çalışılan Irak ordusunun operasyonlara katılmayı reddetmesi bunun içteki yansımalarıdır.

İspanya ve ardından da Honduras'ın askerlerini çekeceğini açıklaması ise, işgal ortakları safindaki en büyük çatlaklardan birini ortaya çıkardı.

ABD, ortaklarını kaybetmemek için bugünlerde, “uluslararası barış gücü” (yani işgal ortağı) olmayı kabul eden ülkelere, “askeri eğitimi, donanım ve 880 milyon dolar” verilmesini öngören bir plan hazırlıyor. Planın adı da “Küresel Barış Operasyonları İnisiyatifi” olarak konulmuş. Küresel işgalci, imparatorluk hedefinden elbette kolay vazgeçmeyecek. Fakat sonucu direnen dünya halkları belirleyecek.

Amerika Onaylıyor İsrail Katlediyor

Halklarının kurtuluşu, ülkelerinin bağımsızlığı için 'savaşçı onuruyla ölenler', tüm halkların şehididir. Amerikan-İsrail terörizmi Filistin halkını teslim alamayacak!

Siyonizmle ve Amerika ile ilişkilerini sürdüren Tayyip'in "kınamaları" halkımızı aldatmak için. Onların yüreği hiçbir mazlum için yanmaz, çünkü onlar katillerin suç ortaklarıdır.

Abdülaziz El Rantissi

Sayı 3

32

25 Nisan
2004

Hamas'ın ruhani lideri Şeyh Ahmet Yasin'in ardından, terörist devlet İsrail, Hamas'ın yeni lideri Abdülaziz El Rantissi'yi de 17 Nisan günü füzeyle düzenlediği suikast sonucu öldürdü. Saldırıda oğlu Muhammed Rantisi ve koruması Ekrem Nasır da katledildi.

Katliamın ardından Filistin halkı sokaklara döküldü. Onbinlerce Filistinli öfkeyle intikam yeminleri ederken, Hamas'tan yapılan açıklamada, "intikamını 100 misillime ile alacağız" denildi. Filistin hükümeti tarafından yapılan açıklamalarda da, İsrail'i cesaretlendirenin Amerika olduğuna vurgu yapıldı. Saldırı başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere dünya halkları tarafından öfkeyle karşılandı ve meydanlarda protesto edildi. Tüm gösterilerde ABD ve İsrail bayrakları yanyana yakıldı, her ikisini de lanetleyen sloganlar atıldı.

Filistin halkının büyük öfkesi cenaze töreninde de sürdü. 20 bin kişinin katıldığı cenazede İsrail'den intikam alınacağı onbinler tarafından haykırıldı.

**ABD'den Kutlama Ve
ikiyüzlü 'Kınayıcılar'**

Tıpkı Şeyh Yasin'de olduğu gibi, Rantisi'nin katledilmesinde de hiçbir hükmü olmadığı ortada olan kınamalar yayınlandı. ABD ise bu terör saldırısında da İsrail'i, "Hamas bir terör örgütü, İsrail'in kendini savunma hakkı vardır" açıklamasıyla kutladı.

Amerika'nın terörizmi kutlayan mesajı elbette kimse için sürpriz değildir. Tersine tüm dünya "beklenini" dinleme kayıtsızlığı içinde karşılamıştır. Amerika'nın yaratmak istediği de budur zaten. İsrail terörizmini tüm dünyaya rağmen böyle meşrulaştırmak, en azından kınıksatmak istiyor. Amerikan imparatorluğu tüm dünyaya hukuksuzluğu, adaletsizliği, işgalleri ve katliamları dayatıyor. Bu artık kimse için tartışılır bir olgu değildir. Artık tartışılması en az bu gerçek kadar abes olan bir başka durum da, Son sürecinde en çok uzlaşmadan sözeden Arafat'ın belirttiği gibi, "Filistin'de tek yol direniş"dir. Amerikan emperyalizminin başını çektiği terör ittifakına karşı her yerde silahlı direnişten, halkların meşru şiddetinden başka hiçbir yol yoktur.

Asıl ikiyüzlülük ise kınayıcılar cephesindedir. "Kınayıcı" BM ve Avrupa'nın hiçbir siyasi, ekonomik, askeri yaptırım uy-

"Yakında bizim büyük ölümlerimizi duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak: 'Bizler direndik! İleri atıldık ve kaçmadık!' Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek! Bizden teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim!"

Şeyh Ahmed Yasin

gulamadan, aksine ilişkilerini sürdürerek yayınladığı kınamalarının hiçbir anlamı yoktur.

Arap Birliği ve bölge ülkelerin iktidarları ise, bu terörün başdestekçisi ABD'nin dostlarıdır, onun sayesinde ayakta durmaktadırlar. ABD'den izinsiz tek bir adım atamayanların İsrail'i kınamaları kendi halklarının baskısının bir sonucudur sadece. Onlar "Filistin davasını" çoktan satmışlardır.

Kınayıcıların en riyakarı ise Türkiye'ninki ve Tayyip Erdo-

ğan'ın "bu terördür" açıklamasıdır. İsrail ile her türlü askeri, siyasi, ekonomik ilişkileri sürdürün siz değil misiniz? Temelinde bölge halklarının kanı, canı, işgal edilmiş toprakları olan stratejik ittifakları siz imzaladınız. Tayyip, bu İsrail ile ve onun destekçisi ABD ile ilişkilerini kesebiliyor mu? Kesemez. O zaman kınamaların, halkı, kendi tabanını aldatmaktan başka hiçbir anlamı yoktur.

Terörizmin Alenisi: Amerikan Onayı

Saldırının ardından, terörizm demagojisine sarılan İsrail, "*eli kanlı terörizmin başını vurduk*" açıklaması yaptı. Amerikan imparatorluğunun egemenliğindeki dünyada, zalimlerin en büyük demagojisinin "terörizm" olduğu bir kez daha görülmüştür. Eğer bir terör tanımı yapılacaksa, bunun İsrail'in saldırılarına bakılarak yapılacağı açıktır. Ve bu terörizmin başı, demagojiyi en çok kullanan Amerika'dır. Ama onlar hala terörizm demagojisi yapıyorlarsa, herkesin durup "terörizm ne?" diye düşünmesi ve "terörizm" demagojisini kullanan bütün iktidarlara, kuşkuyla bakması zamanıdır.

Gizli, saklı yapılmıyor terörizm ittifakı. Saldırıdan kısa süre önce bu kanlı terör örgütünün lideri Ariel Şaron Amerika'ya gidiyor, sonra füzeler Filistin halkının başına yağıyor. Onay'ın bir tek yazılı belgesi eksik. İsrail'in

Şeyh Yasin'in katletmesinin ardından BM'de çıkarılmak istenen kınama kararına ABD veto-su da bir onaydı, bu kez daha aleni yaptılar.

Kimileri İsrail'in suikast politikası ile ne yapmaya çalıştığını soruyor. Ya da şöyle bir mantık yürütülüyor; Amerika bir yandan "Filistin sorunu çözülmeden terörizm bitmez" derken, öte yandan, emperyalist "yol haritaları" çerçevesindeki bir "çözümü" dahi dinamitleyen suikast politikasına neden onay veriyor ve destekliyor?

İsrail ve ABD'nin politikalarında karmaşık olan bir şey yoktur. Aynı politikayı ülkemizde AKP uyguluyor. Direnen bütün dinamikler yok edilmek isteniyor. Liderlerine suikastler düzenlemek, katliamlarla gözdağı vermek, teröriste edip meşruluğunu yok etmek ve daha bir çok terör yöntemi bu politikanın uygulandığı araçlardır. İsrail deyim yerindeyse "*vura vura kanıksatma*" yolunu izliyor. Özel olarak da Hamas'ı Filistin içinde açık, meşru hareket edemez noktaya getirmek istiyor. Böyle olduğunda "terörizm" demagojisini daha rahat yapacağını hesaplıyor.

Başaramayacaklar!

Direnen Filistin halkını bu kanlı terör ittifakı teslim alamayacak. Halklar cephesinin, emperyalist cephe ile sıcak çatışma içinde olduğu Filistin'de, Irak'ta kazanan biz olacağız.

Bir Gün Dönecekler

Amerika, bugüne kadar "tarafsız" görünümünü koruyabilmek için, İsrail işgaline açık onay vermemişti. Rantisi suikastinin hemen öncesinde Bush ile Şaron görüştü ve yapılan açıklamada bu onay da verildi. Buna göre, "İsrail barış planı" denilen işgal planına destek verildi. Plan, Filistin topraklarının bir kısmının ilhakıyla İsrail'e katmayı öngörüyor.

Planın önemli bir yanını da 1967'deki İsrail işgalinin ardından topraklarından sürülen milyonlarca Filistinlinin geri dönüşlerinin önünün kapatılması oluşturuyor.

Filistin halkının kendi topraklarına dönüş hakkını "Filistinli mültecilere geri dönüş hakkı tanınması gerçekçi olmaz" sözleriyle açıklayan Bush, emperyalizmin halkların haklarına bakışını en çıplak haliyle anlatıyor. Bir hal-kın toprağı elinden alınıyor ve başka bir 'devlete' veriliyor. Ne meşruluk, ne hukuk gibi kaygılar yok, sadece askeri, ekonomik gücüyle yapıyor bunu. Kimilerinin tutunacak dal olarak gördükleri BM'nin, "uluslararası sistem" in ise "kabul edilemez" demekten başka hiçbir sesi çıkmıyor.

Filistinli bütün direniş örgütleri tarafından tepkiyle karşılanan bu planın gerçek hayatta yaşam şansı olmadığı da görülecektir. ABD tarafından onaylanması da bunu değiştirmez. ABD onayı ve gücü her şey olsaydı, Irak işgalinde batağa gömülmezdi yankiler.

O topraklar Filistin halkınındır. Bugün zorbalıkla, işgalle gaspedebilirler, ama kalıcı olamazlar. Yurtlarından sürülenler bir gün mutlaka o topraklara dönecekler...

30 Mart 1972'den Günümüze Bir Destan

Bölüm 5

DESTANI YARATAN İDEOLOJİ VE POLİTİKADIR

Bu destanın içinde anlattığımız ve daha anlatılabilecek hiç bir direniş, “tekil bir örnek” olarak kalmamıştır.

Çünkü her satırı, haklılık ve meşruluk bilinciyle, iktidar iddiasıyla, savaşıma kararlılığıyla, halka bağlılık ve sınırsız bir fedakarlıkla yazılan bir destandır söz konusu olan.

Bu kahramanlıklar bir anlayışın sonucudur. Böyle olduğu için gelenekselleşmiştir; olağanüstülükler olağanlaşmış, kahramanlıklar kiteselleştir.

Yazı dizimizin önceki bölümlerinde 34 yıla yayılan ve birbirine benzer özellikler gösteren direnişleri ardarda anlattık. Yüzlerce örneğin gösterdiği, 34 yıllık kesintisizliktir. Yüzlerce örneğin anlattığı bu kesintisizliğin temelindeki ideolojik ve politik şekillenmiştir.

Yazı dizimizi, iki devrimcinin farklı koşullarda ve zamanlarda ölümün üzerine yürümesinin kısa öyküsünü anlatarak bitireceğiz. Son bölüme bu örnekleri seçmemiz rastlantı değil elbette.

30 Mart 1972'den Günümüze uzanan bu destanın son halkalarından biri, 110 şehidin verildiği ve halen süren büyük direniştir. Ve bu direnişte, üzerinde en çok spekülasyon yapılan konulardan biridir “ölmek.”. Direnme ruhundan, devrim düşüncesinden, oligarşiyle halk arasındaki savaş gerçeğinden uzak olanların ağzından “ölümü kutsamak” nakaratı eksilmemektedir. İşte bu nedenle “ölümün üzerine yürüyen” iki direnişçinin anlatımını koyduk bu son bölüme.

Biz mi gidip ölümü buluyoruz; hayır, ama o ge-

lip bizi buluyor. Ve bu kaçınılmaz bir “buluşma”dır. Türkiye devriminin yoluna girenler, o yolda ölümün da olduğunu bilirler. Ölümü göze alamayanlar, ne bir devrimci, ne de halktan yana bir iddianın sahibi olamazlar.

Bir zorunluluk sonucu bu köye gelmişlerdi. Günlere 6 Aralık'tı. 6 Aralık'tan sonra Hozat'ın Çaytaşı köyünün adı, **Çaytaşı kahramanlığı**'yla anılacaktı. Kemal Askeri komutasındaki grup sabah saatlerinde köye girdikten az sonra kuşatıldı.

Katliam birliklerinin başındaki Korgeneral Hasan Kundakçı “Teslim olun” diye anons yapıyordu. Direneceklerdi. Bunun için ne tartışmaya, ne bir “karar” almaya gerek duymadılar. Eve bombalar düşmeye başladığında, Mehmet Ali Öztürk elinde silahı ateş ederek askerlerin üzerine yürümeye başladı... vurulup düşene kadar üç askeri safdışı bıraktı.

7 ay önce yaşadıkları aklıdaydı Mehmet Ali'nin. 4 Mayıs'ta yine oligarşinin birliklerinden birinin pususuna düşmüşler, o aynı hareketiyle kuşatmayı önlemiş, iki yoldaşlarını şehit vermelerine rağmen iki müfrezinin kuşatma tamamlanmadan çekilmesini sağlamıştı... Bu kez bunu başarma ihtimali düşüktü belki, ama deneyecekti: Ya ölüm ya zafer! Ölümün üzerine zafer için yürüyecekti...

Megafondan “teslim olun İçişleri ve Adalet Bakanlığının emriyle geldik. Herşeyi göze aldık” anonsları yapılıyordu.

Kuşatma aynı kuşatmaydı. Anonslar aynı anonslar. Yalnız, yer ve zaman farklı. Çaytaşı'nın üzerinden altı yıl geçmişti ve burası Bayrampaşaydı.

Tutsakları, “teslim alma” operasyonuydu bu. Askerler hapishanenin ana koridoru olan maltaya girer girmez, her tarafı yayılım ateşine tutmaya başladılar. Taranmadık hiçbir yer yoktu. Rastgele her yere ateş açıyorlardı. Koğuşlar, koridorlar, havalandırmalar... her yer taranıyordu.

Ölüm orucu direnişçileri korunaklı bir yere alındı. Ama ölüm orucundakilerin de diğer yoldaşlarını korumak için başka düşünceleri vardı.

Operasyonun “bahanesi”, ölüm orucu gönüllülerinin bulundukları koğuşlardan alınmasıydı.

Fırat Tavuk, o gönüllülerden biriydi. Ölüm orucu 1. ekibindeydi. Operasyonun durması ve diğer yoldaşlarına birşey olmaması için, “*madem bizim için geldiler, operasyon durmazsa canlı alamazlar*” düşüncesiyle kendini feda etmek için hazırlanmaya başladı.

İlkin benzin döktü üstüne. Ne yaptığını, niye

Sayı 3

34

25 Nisan
2004

yaptığını bilenlerin sukûneti vardı. Yanındaki yol-daşlarından bir bez istedi. Gözüne kaçan benzini silmek için. Gözünü sildikten sonra, ağır ve kararlı adımlarla barikata doğru yürümeye başladı.

“Operasyonu durdurun, saldırı sürerse kendimi yakacağım” diye haykırdı anonsun yapıldığı yöne doğru. Barikatın önünde ateşe verdi kendini. Bir ateş topu olarak devam etti yürümeye; yürüyen Çaytaşı’ndaki Mehmet Ali miydi, Fırat mı? Yoksa yüzlercesi birlikte miydi?... Fırat barikatu geçti, tutsakları kuşatanların olduğu şebekeye doğru yürüyordu ki, tutuşmuş bedenine kurşunlar yağmaya başladı. Hava aydınlanmamıştı henüz; onun bedeninden yükselen ateşlerin aydınlığı vardı yalnızca...

Ama, ateşten de önce, bedenini tutuşturmasının cüret, **kurşunların üzerine yürümesindeki** cüret aydınlatıyordu yürekleri...

Mehmet Ali Öztürk gerillaydı, silahlıydı, Fırat Tavuk tutsak bir ölüm orucu direnişçisiydi ve bedeninden başka silahı yoktu... Ama işte, tavır aynı tavır, ölümün üzerine yürüyüşse, aynı yürüyüş.

Çaytaşı’ndayız yine; kurşunların üzerine yürünülen yerde... Kürdistan celladı Kundakçı’nın yanında katliam operasyonunu izleyen bir gazeteci de var. Milliyet Gazetesi’nden Celalettin Çetin çatışmayı izlerken düşünüyordu: “Doğrusu şaşırıyorum, şaşırıyoruz. Olacak şey değil bu diyorum. Bile bile ölüme gitmek, ölüme kucak açmak diyorum...”

Öyle! Bile bile ölümün üzerine gidiyorlar.

Hem de türküler söyleyerek. Gazeteci Çetin not düşüyor tarihe: “Ama garip olan, komutanı öfkelen-diren o ki, her anonstan sonra, içerdeki koro ha-

linde ıslık çalıyorlardı.”

Koro halinde ıslıkla söyledikleri türkünün adı “Şu Dersim’in dağları”ydı.

**“Şu Dersim’in dağları vay le le vay
Yiğitlerin odağı...”**

O türkünün söz yazarı da, bestecisi de kuşatılmış gerillaların içindeydi üstelik. Erkan Akçalı’ydı adı... Savaşır gibi türkü söylüyordu düne kadar. Şimdi türkü söyler gibi savaşıyor. Türkülerle yürüyorlar ölümün üzerine.

Çatışma sürerken, oligarşinin subaylarından biri “Korkmayın, devlet sizi affeder” diyor. Bayrampaşa’da ölüm mangalarının şeflerinden biri “devlete sığın, yoksa...” diyordu. Yoksa, ölümdü...

Korkmak mı? Af istemek mi? Devlete sığınmak mı? Teslimiyet mi? Bunları hiç bir koşulda meşru ve mazur görmedi Cepheli devrimciler. İşte bunun için solun çeşitli kesimleri tarafından bazen “geri çekilip güç toplama”, bazen “kadroları koruma”, bazen “reel politika” adına meşrulaştırılmaya çalışılan teslimiyetler ve uzlaşmalar yerine, Cephe’nin tarihinde destanlar yer aldı.

Savaş gerçeğini bilmeyenler, anlamak istemeyenler, bu destanları anlayamaz. Dökülen her damla kanın, verilen her canın anlamı, küçük hesaplar yerine büyük iddiaların sahibi olduğunda anlaşılır.

34 yıldır büyük iddiamızdan hiç vazgeçmedik. Devrim ve sosyalizm için direnmeye ve savaşımaya devam ettik. Bu savaş devam ettiği sürece de destanımıza yeni sayfalar eklenmeye devam edecektir.

-bitti-

Sayı 3

35

25 Nisan
2004

“Yaşama’nın bitiş, ‘ölme’nin devamlılık anlamına geldiği direniş tarihi”

“THKP-C önderleri, Kızıldere’de kuşatıldıklarında, herkesin bildiği gibi teslim ol çağrılarına ‘biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik’ cevabını verdiler. Bu salt bir kahramanlık değil, bir siyasi tavidir. Kahramanlık, Kızıldere’yi anlamak istemeyenlerin onu hapsettiği bir çerçevedir. Kızıldere ondan çok daha fazlasıdır. Önder kadro, kendi ‘imhasına’ karar veriyor. Devrim davasının uzun vadeliliğini düşünmeyen, devrime, halka mutlak anlamda inanmayanların verebileceği bir karar değildir bu. 12 Eylül’ün hapishanelerinde çeşitli siyasi hareketler bu kararı veremedikleri

için, Kızıldere’nin tam aksi istikamete savruldu. Direnişi ve ölümü değil, düzeni seçtiler. Ölmediler, ama çizgilerini, hareketlerini öldürdüler. Onların yaşamının karşılığı, önderi oldukları siyasi hareketlerin **cesetleri** oldu.

Türkiye solunun çeşitli kesimleri, Kızıldere’deki tercihle her karşı karşıya kalışlarında ölmeyi değil, dönmeyi tercih ettiği için, ortalık bu kadar çok reformistle doldu.

‘Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik’... diyen sesin anlattığı neydi? Burada ‘dönmek’, açık ki, ihanettir. Ve burada ölüm, yeni bir anlam yüklenmiştir. Ölmek, savaşımaya devam etmektir. Ölmek, netleştirilen devrim yolunda yürümeye devam etmektir. Parti-Cephe önder kadroları ve savaşçıları, Kızıldere’de buna karar verdiler. Biz, bu tarihsel hükmün uygulayıcısıyız.”

(Devrimci Sol, sayı 18, sf. 4)

”

LONDRA

Antakya'da Anma Etkinlikleri

30 Mart-17 Nisan şehitleri anma ve umudun kuruluşunu kutlama günlerinde, devrim şehitleri Antakya'da çeşitli etkinliklerle anıldı.

30 Mart'ta başlayarak 18 Nisan'a kadar Antakya'daki tüm devrim şehitlerinin ailelerinin ziyaret edildi ve mezarları başında anmalar gerçekleştirildi. Yaşar Devrim Aslan'ın 18 Nisan günü Yaylıca Belde-si'ndeki mezarı başında yapılan anmada "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartı açıldı. Sloganlarla yürüyen kitle, mezar başında saygı duruşunda bulundu. Yaşar Devrim Aslan'ın mücadele yaşamının anlatıldığı konuşmaların ardından mezarına karanfil bırakıldı. Daha sonra aynı yerde bulunan Refik Horoz'un mezarını ziyaret eden HÖC'lüler, jandarmanın tacizlerine aldırmadan "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını haykırdılar. Arapça ve Türkçe türkülerle bitirilen anmanın ardından jandarma keyfi şekilde kimlik kontrolleri yaptı.

Bir başka etkinlik de piknik alanı olarak da kullanılan Hızır Karaali türbesinde yapıldı. Kitle yerel müzik grubu Güneş'in marşlarını hep bir ağızdan söylerken, devrimci mücadeleyi anlatan bir tiyatro oynandı. Rus devrimcisi Tanya'yı anlatan oyunun ardından, şiir dinletisi sunuldu. 100 kişinin katıldığı etniklik, devrim şehitlerinin canlarını vererek kızıştırdıkları yolun, halkın kurtuluş yolu olduğu, bu yolda yürüyüşün süreceği belirtilerek bitirildi.

Bursa Gençliği Şehitlerin Yolunda

Bursa Gençliği, Kızıldere'den Çiftehavuzlar'a, Karadeniz'den Ege'ye, Kürdistan'dan Toroslar'a, 19 Aralık'tan F tiplerine Özgür Vatan için destanlar yazarak toprağa düşen kahraman şehitlerimizi anmak için 17 Nisan günü bir etniklik düzenledi. Bursa Uludağ Gençlik Derneğinde düzenlenen anmada, devrim şehitleri için saygı duruşunun ardından, şehitlerin yaşamlarından örnekler anlatıldı. Çiftehavuzlar'da "Hadi tanklarınızla topraklarınızla gelin" sloganlarıyla vurarak ölümsüzleşen şehitlerin yaşamlarının, sosyalizme inancın abideleri olduğu belirtilen konuşmanın ardından, devrimci hareketin tarihinde yaratılan gelenekleri anlatan bir konuşma yapıldı. Anma Gençlik

Onlardan devraldığımız bayrak zafere kadar hep dalgalanacak

Derneği grubunun söylediği marşlarla sona erdi.

Dersim: Bayrakları Yere Düşmeyecek

Dersim'de 11 Nisan günü Belediye Asri Mezarlığı'nda bulunan Fatma Ersoy'un mezarı başında yapılan anmaya Dersim Temel Haklar üyeleri, TAYAD'lı aileler ve Grup Yorum elmanları katıldı. Mezara karanfiller bırakılmasının ardından yapılan konuşmada, "30 Mart'da Kızıldere'de göndere çekilen bayrak bu gün Fatmalarımız, Gülserenlerimiz ve binlerce şehidimizle daha da yükseklerde. Şehitlerimizden devraldığımız mücadele bayrağını oligarşinin zulmüne, baskılarına, işkence ve tecritine rağmen asla yere düşürmeyeceğiz" denildi. Anmanın ardından Dersim'deki şehit aileleri ziyaret edildi.

İzmir: Canan Kulaksız Aramızda

Ölüm Orucu şehidi Canan Kulaksız Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde 15 Nisan günü düzenlenen eylemle anıldı. İzmir Gençlik Dernekli Öğrencilerin yapmış olduğu etkinliğe Özgür Gençlik ve DÖB'lü öğrenciler de katıldı.

Saygı duruşunun ardından "Canan Kulaksız Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atan gençlik, "Canan Kulaksız Aramızda" pankartı ile halkın kurtuluşu için mücadele edenlerin asla ölmeyeceğini haykırdılar. Anma, İzmir Gençlik Derneği müzik grubunun marşları ve yapılan konuşmalarla sona erdi.

Erzincan ve Burdur'da Anma

16 Nisan günü Erzincan'da düzenlenen anmada, Çiftehavuzlar'da Sabo'ların dalgalandırdığı emekçilerin orak-çekeçli bayrağının Anadolu'nun dört bir yanında dalgalandırıldığı dile getirildi. Gençlik Derneği müzik grubunun marşlar söylediği anmada, 16-17 Nisan direnişi ve şehitlerin yaşamı anlatıldı.

Gençlik devrim şehitlerini andığı yerlerden biri de Burdur'du. 18 Nisan günü düzenlenen anmada, Çiftehavuzlar

İZMİR

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 mayıs alanlarında

şehitlerinin direnişi ve sosyalizm mücadelesi anlatıldı.

Mersin Haklar ve Özgürlükler Cephesi de 18 nisan günü yaptığı geleneksel halk pikniği ile devrim şehitlerini andı.

Londra: Umudun Adını Selamlıyoruz

İngiltere'nin başkenti Londra'da 30 Mart-17 Nisan etkinlikleri kapsamında düzenlenen ve 100 kişinin katıldığı panelin ardından 18 nisan günü de bir yürüyüş yapıldı. Londra HÖC tarafından "Şehitlerimizi anıyor, umudun adını selamlıyoruz" adıyla yapılan yürüyüşte "Türkiye F tipi hapishanelerinde 110 insan öldü duydunuz mu" yazılı bir pankart, ölüm orucu direnişinin 110 şehidinin resimleri taşındı. Türküyelilerin

yoğun olarak yaşadığı bölgeden başlayan yürüşte yüz tane cephe bayrağı ve kızıl flamalar taşınırken, Filistin halkının direnişi, taşınan Filistin bayrağı ile sahiplenildi.

300 kişinin katıldığı yürüyüş coşkulu sloganlarla sürerken, eylemde Tayad'ın "SANSÜR DUVARI YIKILACAK" isimli video kaseti gösterildi ve 1 Mayıs için çağrı yapıldı.

DERSİM

Kızıldere'de toprağa düşen tohum, Karadeniz'in yeliyle savruluyor Anadolu'ya...

Yeni bir yaşam uğruna, dört mevsim dönüyor tabiat ananın koynunda. Gelecek yaşam için, bir mevsim uykuya yatmıştı toprak, durgun akıyordu Anadolu'nun ırmakları. Bir mevsim hüküm sürmüştü karbeyaz, altında gizlediği yaşamı saklarcasına.

Çatlıyordu topraktaki tohum, çözülüyordu yavaş yavaş suların buzu. Altında gizlediği yaşamın başkaldırısına dayanamıyordu toprak... Zamanı gelmişti, yürümeye başlamıştı doğanın damarlarında can suyu. Uyandı toprak, filizlendi tohum, coştı ırmaklar...

30 Mart 1972'de, doğanın silkinişine tanıklık etti Anadolu. O güne kadar kimbilir kaç mevsim, bir kabus gibi yaşamını karanıtan zulme ve sömürüye karşı isyan bayrağı çekildi Kızıldere'de. Mahir ve yoldaşlarının haykırdıkları slogan, yankılanan mitralyöz sesleri Anadolu halkının uyanış çığlığı oldu, karıştı gök gürültüsüne.

Kızıldere'de kuşatılan kerpiç evde dalgalandırılan kurtuluş bayrağı, otuz dört yıldır Cephelilerin ellerinde hiç düşmeden dalgalanıyor, her yerde, her mevsim...

Şen ol, Anadolu şen ol;

Zulmün, sömürünün saraylarında doğan beylere, paşalara karşı; kırlarında, kentlerinde, anaların kucağında şahanların büyüyor. Vakti gelen baba ocağından çekilip, dağların kucağına, fedalara koşuyor.

Dayan, Anadolu dayan;

Tıpkı: senin kurtuluşun uğruna yola düşen, senin için kanını canını feda eden, onca acıya katlanan oğulların ve kızların gibi, dayan.

Kızıldere coşup, taşı; coşkun dereler hep bir ağızdan umudun türküsünü söylüyorlar. Hapishanelerden dağlara kurtuluşun halayını çekiyorlar.

Çağla, Munzur çağla;

Karadeniz öfke ile bileniyor. Karadeniz sevgi ile kucak açmış şahanlarını besliyor, rüzgarıyla kanatlandırıp memleketin dört bir yanına uçuruyor. Daha dün Karadeniz'den yola çıkıp, Kızıldere'nin selamını sana ulaştırdı HİDİR, HAYDAR, ERHAN. Kimbilir şimdi kaç şahan daha kanatlandı Karadenizden, kaç yoldaşları baş koydu isyanlar diyarı DERSİM'de vuruşmaya. Yakasalar da dağlarını, taşlarını, köyle-

rini, kentlerini, tutsalar da tüm yollarını, yine de zalimler biçare. Artık yalnız değilsin kurutamayacaklar seni Munzur, Kızıldere akıyor sana doğru. Seyit Rıza'ların, Alişer'lerin yalnız değil, omuz veriyor Karadenizde Hıdır, Haydar, Erhan. Körüklüyor Dersim'in isyan ateşini Denizli'de Mehmet, Erhan, Çorum'da Gazi ve Selhan...

DERSİM! bil ki zulüm kâr etmeyecek emzirdiğin ULAŞ'ın yoldaşlarına. Arnavutköy, Maltepe, Kızıldere'den bu yana bağışık doğuyor Cepheliler zulme ve acıya karşı. Öldüremiyor faşizmin kurşunları onları, tohum olup toprağa düşüyor, filiz olup yeniden katılıyorlar halaya. 'Adın ihane tile anılmayacak Dersim' dedik. Ve yine söz veriyoruz... Filizlerimiz kaplayacak dağlarının doruklarından ovalarına kadar dört bir yanını...

Sayı 3

37

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

HÜCRELERDEN

**Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
iki şehit verdi
Ölüm yürüyüşündeki
diğer direnişçiler
191. Günde**

**1 Mayıs'ta
Kızıl Bayraklılar neredeyse,
orada olacağız!
Nerede dalgalanıyorsa
kızıl bayraklar,
kalplerimiz orada atacak.
1 Mayıs meydanlarına çıkacak
yiğit halkımız;
o gün F Tiplerinin havalandırma-
larında atacağımız sloganlar, sizin
meydanlarınızda yankılanacak.
Kalbinizle dinleyin bizi,
duyacaksınız.**

Özgür Tutsaklar

Devrimci düşünceye ve halkın mücadelesine karşı örülen bir set: “YÜKSEK GÜVENLİK”

Türkiye’deki hapishanelerin “normal hapishaneler” ve “yüksek güvenli hapishaneler” olarak iki kategoriye ayrılmasının düşünlüğü açıklandı.

Başta belirtelim ki “Yüksek Güvenlikli Cezaevi” kavramı bile oligarşiye ait değildir. Bu kavramı da, bu kavramın ifade ettiği anlayışı ve hapishane politikasını da emperyalistlerden aldılar.

F Tipleri, “Yüksek Güvenlikli Cezaevi” politikasının uygulamasıydı. Şimdi bir anlamda “adı konuluyor”!

“GÜVENLİK” emperyalistler ve işbirlikçi iktidarlar için “akan suları durduracak” bir kelimedir. Sadece, Nato Zirvesinin Güvenliği adına yapılanlar ve kuşkusuz 28 Haziran’a kadar daha yapılacaklar bunun göstergesidir. Her türlü hak ve özgürlük gasbının hazır gerekçesidir “güvenlik”.

Fakat kavram, emperyalizm ve oligarşi için kelime anlamının ötesinde bir zihniyeti ifade etmeye başlamıştır. Mesela, emperyalistlerin literatüründe “yatırım özgürlüğü açısından güvenli olmayan bölgeler” denildiğinde, bundan emperyalizmin hedefi olan ülkelerin kastedildiği anlaşılıyor artık.

Yüksek Güvenlikli Cezaevileri kavramı da, böyle özel bir anlama sahiptir.

Yüksek Güvenlikli Cezaevileri’nin ilklerinden ve en ünlülerinden biri Almanya’nın Stuttgart şehrindeki Staammheim hapishanesidir. Staammheim, asıl ününü, 8 Ekim 1977’de RAF liderleri Andreas Baader, Jan-Carl Raspe ve Gudrun Ensslin’in hücrelerinde “ölü bulunmasıyla” yapmıştır.

Buradan anlaşılıyor ki, “yüksek güvenlik” TUTSAKLAR İÇİN değil, TUTSAKLARA KARŞI’dır. Üstelik, “Yüksek Güvenlik” kavramının yaptığı ilk çağrışımındaki gibi “fırlarları önleme”yle sınırlı bir güvenlik zihniyeti de değildir bu. Esas olan, tutsakların sahip olduğu devrimci düşüncelerin o duvarların dışına çıkartılmamasıdır. Düşüncelerini değiştirmeyi reddedenlere karşı, bu politika, o tutsakları canlı olarak duvarların dışına çıkarmamaya dönüşmektedir.

“Yüksek Güvenlikli Cezaevi”, ya düşünce değişikliği, ya ölüm politikasının hakim olduğu cezaevilerdir.

Yüksek Güvenlik’in anlamı budur işte.

Ve aynı şey, esas olarak dışarıda da geçerlidir.

Emperyalizm için tüm dünya çapında “yüksek güvenlik” devrimci düşüncelerin yokedilmesi, duyulmaz hale gelmesi ve halkın mücadelesinin ezilmesidir. “Güvenlik” adına yapılan herşeyi belirleyen bu amaçtır.

Biz, F tiplerinin hücrelerinden şimdiden söyleyelim ki, ne dünya, ne de hücrelerinde tutulduğumuz F Tipleri, emperyalizm ve oligarşi için hiç bir zaman “yüksek güvenli” olmayacak. Devrimci düşünceler, hücrelerde ve tüm yeryüzünde yaşamaya devam edecek.

Avrupa Parlamentosu Milletvekillerine;

DGM'yi Kınıyorsunuz, Neden DGM İle Ortak Operasyon Yaptınız?

Neden Faşist DGM'lere Onlarca İnsanı Teslim Ettiniz?

Türkiye İle İlişkilerinizde İkiyüzlülük Gizli Kalmaz:

Ya Demokrat Olursunuz, Ya Faşizmin Destekçisi

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde (DGM) görülen DEP davası nedeniyle, Avrupa Parlamentosu olarak **"kınama kararı"** aldınız. Temsilci olarak gönderdiğiniz İtalyan Parlamenter Luici Vinci, kararın **"AİHM'e hakaret olduğunu"** dile getirdi ve **"DGM'ler varoldukça yargının bağımsızlığından bahsedilemeyeceğini, bu mahkemelerin anti-demokratik ve politik mahkemeler olduğunu, bu tip mahkemelerin Mussolini ve Hitler zamanında varolan faşizmin bir parçası olan mahkemeler olduğunu"** söyledi.

Doğru tespitler. DGM'lerin faşist mahkemeler olduğu Türkiye halkı için sır değildir. Bu gerçeği yinelemiş oldunuz. Şimdi bunun pratik adımını görmek istiyoruz.

DGM'Yİ KINIYORSUNUZ.

Ancak 1 Nisan 2004 tarihinde, Türkiye, Almanya, İtalya, Hollanda ve Belçika'da "DHKP-C'ye uluslararası operasyon" adı altında yapılan operasyonları hatırlayın.

Avrupa ve Türkiye'de onlarca yasal dernek, sosyalist basın kuruluşu, demokrat insanın evleri basıldı. İtalya'da 2'si Türkiyeli 5 kişi halen tutuklu bulunuyor.

Türkiye'de ise 60'dan fazla insan bu operasyonlarda tutuklandı, yüzlerce kişi işkencelerden geçirildi, şu ana kadar iki yasal dernek kapatıldı ve halen gözaltı ve tutuklamalar sürüyor.

Bu operasyonlar **DGM-Türk Polisi-Avrupa işbirliği** ile gerçekleştirildi. "Terör" demagogilerinin yapılmasında Avrupa'nın işbirliği başrolü oynadı. Terör demagogisinin ne anlama geldiğini artık bütün dünya bildiği için, faşizme karşı savaşın terörizm diye adlandırılmasını

anlatmaya bile gerek duymuyoruz.

Tutuklanan insanlar DGM tarafından tutuklandı ve hukukun olmadığını söylediğiniz, faşist dediğiniz DGM'de yargılanacaklar. Bu sonuç sizin desteğiniz, işbirliğinizle yaratıldı.

DGM'Yİ KINIYORSUNUZ.

Siz Avrupa ülkeleri, polis, DGM savcılığı birlikte operasyon yapıyorsunuz. Şimdi o kınadığınız, faşist dediğiniz DGM'ye onlarca insanı yolladınız.

Gidin görün o insanlar neyle suçlanıyor. Polis fezlekelerini, DGM savcılarının iddianamelerini okuyun. Uzmanlarınızı gönderin, gidin ve inceleyin dosyaları, polis fezlekelerini, iddianameleleri. **"Terör operasyonu"** diyerek DGM'lere gönderdiğiniz insanlar hangi "terör" eylemini yapmışlar bakın. Düzmece belgelerden başka bir şey bulamazsınız. Yasadışı tek bir eylem, tek bir kanıt bulamayacaksınız. Hepsi yasal, demokratik faaliyet yürüten dernek kurdukları, dergi çıkardıkları için yargılanacaklar.

Ve DGM yargılayacak onları.

Sizin işbirliğinizin eseridir bu sonuç.

Bu provokasyonu, baştan sona komploya dayalı bu operasyonu birlikte yaptınız. Türk polisinin yasadışılığına, DGM'nin hukuksuzluğuna bilerek ve isteyerek alet oldunuz.

DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜNDEN SÖZEDİYORSUNUZ;

Sizin ortak operasyonunuzla tutuklananlar sadece düşüncelerinden dolayı yargılanacaklar.

Ne yaptıklarını tüm Türkiye biliyor. Düşüncelerini açıklamak, düşünceleri-

Sayı 3

39

25 Nisan
2004

AVRUPA RİYAKÂRLIĞI

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

ri doğrultusunda örgütlenmek amacıyla dernek kurdular, demokratik faaliyette bulundular, hak ve özgürlüklerin bütün halk için olmasını söylediler ve bunun mücadelesini verdiler.

İşte büyük “terör suçları” bunlar.

VE SİZ HAK VE ÖZGÜRLÜKLER İÇİN MÜCADELE EDENLERİ FAŞİST DGM'YE TESLİM ETTİNİZ.

DGM'lere faşist, hukuksuz derken, kınarken, neden onlarca insanı DGM'lerle işbirliği yaparak tutuklattığınızı Türkiye ve Avrupa kamuoyuna açıklamak durumundasınız.

Hem kınıyorsunuz, hem işbirliği yapıyorsunuz. Hatanızı, içinde bulunduğunuz korkunç çelişkiyi ve ikiye bölünmüş tutumu düzeltmelisiniz.

Heyetlerinizi gönderin ve izleyin bu operasyonların duruşmalarını. Ama yapmayacaksınız. Sizin için siyasi konular “kullanılabilir-kullanılmaz” diye ikiye ayrılıyor. Nerede kullanılabileceğiniz bir olay var, ona sahip çıkıyorsunuz. En küçük bir “hukuk” diye sorunuz varsa, al-

tında imzanız olan bu hukuksuzluğu düzeltme yoluna gidersiniz.

Eğer hukuk diyorsanız, DGM'yi kınıyorsanız, herkese açıklayın; **“Biz Faşist DGM'lerle, işkenceci Türk polisi ile işbirliği yaparak hata ettik, hatta ahlaki davranmadık”** diye açıklayın.

Türkiye, baskının, hukuksuzluğun, işkencelerin dizboyu olduğu bir ülkedir. Ve bu ülkede hak ve özgürlükler mücadelesini büyük bedeller ödeyerek veren insanlar vardır.

Bu nedenle Türkiye ile ilişkilerinizde ikiye bölünmüş tutumların uzun süre gizli kalması, halkları aldatması mümkün değildir. Ya tutarlı demokrat olur faşizmle işbirliğine son verirsiniz, ya da faşizmin destekçisi olmaya devam edersiniz.

Ne siz yüzünüze demokrat maskesi takarak bu ilişkiyi aklayabilirsiniz, ne de Türkiye hükümetinin çıkardığı bir kaç yasayla Türkiye'nin demokratikleştigi birilerini inandırabilirsiniz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Sayı 3

40

25 Nisan
2004

DEP Davası Sonuçlandı Şovenizmde İsrar

AİHM'in davanın yeniden görülmesi kararının ardından, Ankara DGM'de yapılan DEP davası sonuçlandı. DGM, ilk verdiği kararda ısrar ederek, tutsak DEP milletvekillerine ‘örgüt üyeliği’ cezası verdi.

Karar, oligarşinin şovenizmde ısrar kararıdır. Kürt halkının inkarı, imhası üzerine kurulu onlarca yıllık politika mahkemelere bu kararla yansıtılmaktadır. Bu mahkeme ile bir şekilde ilgili görünen kesimler de gerçekte demokrat, Kürt halkının hakkını savunan ya da “bağımsız yargı, hukuk” sıkıntısı olanlar değildir.

Avrupalılar bu davayı AB'ye üyelik önünde engel gördükleri için ilgilenmektedirler. Avrupa Birliği, Leyla Zana üzerinden demokratlık şovu yapmaktadır. Onların hak ve özgürlükler, hukuk söz konusu olduğunda ikiye bölünmüş davranmadığı hiçbir örnek yoktur. DEP davasında da ikiye bölündüler. Örgütleri terör listelerine alanlar da, faşizmin Kürt halkı üzerinde estirdiği teröre maddi, siyasi destek veren de, onlardır. Avrupa suçlarını, demokratlık maskesi takarak Leyla Zana üzerinden yapmak istemektedir.

“Avrupa bizim mahkemelerimize nasıl müdahale eder” diye açıklamalar yapanlar, yargı-

nın bağımsızlığından sözedenler ise, ne ulusalcı ne de hukuka değer verenlerdir. Başlarına çuval geçirildiğinde susanlar, şimdi DEP davası üzerinden “ulusalcılık” oyunu oynuyorlar. Gerçekte oligarşinin şovenist politikalarının savunucularıdır. Kimisi de AB konusundaki çatışmayı bu mahkeme üzerinden sürdürmektedir. “Mahkeme kararına saygı duyulmalı” deniliyor. **Faşizme ve onun hukukuna saygı duyulmaz.**

AKP iktidarı da, AB'ye üyelik nedeniyle kimi farklı açıklamalar yapsa da, DGM'nin kararının arkasındadır. Kürt sorunu için “yok dersin yok olur” diyen AKP iktidarı, şovenist politikaların bugünkü uygulayıcısıdır.

DEP'liler Susurluk'un en boyutlu yaşandığı günlerde TBMM içerisinden yaka paça alınıp tutuklanmışlardı. Suçlarının Kürt halkının taleplerini dile getirmek, halkın dili, kültürü üzerindeki baskılara son verilmesini istemek olduğunu herkes bilmektedir. İlk karar da siyasi olarak verilmişti, bugün de siyasi olarak verildi.

Oligarşik iktidar, Susurluk politikalarının, Kürt halkının inkarı, imhası politikalarının sürdürülmesindeki ısrarını bu kararla bir kez daha deklere etmektedir.

Hiç kimse DGM'lerde hukuk, adalet aramasın, yoktur. Siyasi olmayan, devlet politikalarına hizmet etmeyen hiçbir kararı yoktur.

Suçlular, yargılanması gerekenler DEP'liler değil, şovenistler, Kürt halkını katleden, baskı uygulayan, kültürünü yasaklayanlardır.

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 mayıs alanlarında

Türkiye oligarşisinin Denктаş'ı satışı "Mücahit Denктаş"tan "Koltuk düşkünü Denктаş"a

Siz bu yazıyı okuduğunuzda Kıbrıs'ta referandumun sonuçları belli olmuş olacak. Sonuç nasıl olursa olsun, bu referandumun Kıbrıs halkına bir **dayatma** olduğu gerçeğini değiştirmez.

Dayatma, referandum yaklaştıkça, alenen zorbalık, tehdit ve şantaja dönüşmüş, tüm dünya emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları için her yola başvuru racaklarını Kıbrıs sorununda bir kez daha görmüştür.

Emperyalist politikanın çirkefliliği

Kıbrıs Rumları ve Türkleri, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kuşatması altında, geçen sayımızda vurguladığımız gibi "kırk satır mı, kırk katır mı?" cenderesine sokulmuş. Evet diyenler de, hayır diyenler de, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bugüne kadar sürdürdüğü "çözumsuzlük" politikalarından bıkmış, yılmış olduklarını ifade etmektedirler.

Bir yandan Avrupa, bir yandan ABD, her iki tarafa da "evet demezseniz şöyle yaparsınız, böyle yaparsınız" diyerek tehditler yağdırmaktadır.

Bugüne kadar Kıbrıs Türk kesimini uluslararası platformda, tecrit etmek için elinden gelen herşeyi yapan, ekonomik ambargolar uygulayan ABD, şimdi Kıbrıs Rumlarına "hayır dersiniz Türk kesimini destekleriz" diye şantaj yapıyor.

Avrupa Birliği, Amerikayla birlikte hazırlayıp Annan aracılığıyla sundukları planın kabul edilmesi için tüm kurumlarını seferber etmenin yanısıra, kesenin ağzını da açmış durumda.

Peki bu seferberlik niye?

Bu seferberliğin nedeni, Annan Planı'nda da var; ancak planın tartışılan değil, tartışılmayan bölümünde.

Emperyalistlerin istediği çözüm gerçekleştiğinde, İngiltere'nin adadaki askeri üs statükosu sağlanacak, ABD'ye aday kullanma imkanı doğacak.

Emperyalistler kendi dayatmalarını kabul ettirme peşindeler. Annan Planı kabul edilsin; tek söyledikleri bu. Onbinlerce Rum ve Türk yerlerinden edilecek, ama bu büyük göçün gerçekleşmesi, göç ettirilenlerin gittikleri yerlerdeki sorunlarının çözülmesi için gereken bütçe, henüz ortada yok. Halk sürünsün, emperyalistlerin umurlarında mı?

Oligarşinin Denктаş'a Kazığı

Kuşkusuz, bütün bu çirkeflilik içinde, oligarşinin Rauf Denктаş'a yaptığı çok daha özel bir yer tutuyor.

Yıllarca "mücahit" diye omuzlarında taşıdıkları, şovenist politikalarının manivelası olarak kullandıkları

Denктаş'ı, ABD ve AB'yle anlaşarak bir günde sattılar.

Özellikle AKP, ABD'ye ve AB'ye verdiği taahhütleri yerine getirmesinin önünde engel olmasın diye Denктаş'a hakaretler yağdırmaya, alenen aşağılamaya başladı.

Denктаş'ın baş destekçilerinden Genelkurmay da bu politikaya sessiz ortak oldu. Çünkü Genelkurmay da emperyalizmin direktifleri dışına çıkmazdı.

Burjuva politikasında vefa, sadakat, tutarlılık, dürüstlük yoktur... Emperyalizmin işbirlikçiliği ruhunu taşıyanlar, yeri geldiğinde birbirlerinin gözünü oymaktan, birbirlerini satmaktan geri durmazlar. Böyle olduğu içindir ki, "mücahit" Denктаş, bir anda kendi koltuğunu korumaya çalışan bir "iktidar düşkünü" oldu.

Oligarşiye dayanarak Kıbrıs'ta yıllardır kendi halkı üzerinde baskı uygulayan, kendi çevresine Kıbrıs'ı yağmalatıp Kıbrıs'lı emekçilerin taleplerine sırt çeviren, oligarşinin istediği her senaryoda rol alan Denктаş, şimdi işi bittiği için oligarşi tarafından buruşturulup bir kenara atılmaktadır.

Sahte milliyetçilerin Kıbrıs seferberliği

Ne Irak'taki işgal ortaklığına, ne IMF programlarına karşı kılını kıpırdatmayanlar, "milliyetçilik seferberliği" açarak Kıbrıs'a çıkarma yaptılar. MHP'sinden BBP'sine DSP'sine kadar "milliyetçilik" üzerine politika yapan herkes Kıbrıs'a koştu. MHP'li faşistler, en iyi bildikleri işi yaparak orada da "Evet" kampanyası yapanlara saldırdılar, onlarca kişi yaralandı.

Ama gidişlerinde en küçük bir "anti-emperyalizm", en küçük bir vatanseverlik yoktur. Onların tek derdi de, Denктаş iktidarını korumak ve Kıbrıs üzerinden yıllardır kullandıkları **şovenizm** kozunu ellerinden kaçırmamaktır. Ama Türkiye'de yapmaya çalıştıkları ve hepsi fiyaskoyla sonuçlanan Kıbrıs mitingleri de gösteriyor ki, artık Türkiye halkı da bu şovenizme prim vermemektedir. 57. hükümet döneminde IMF uşaklıkları açıkça görülen MHP ve DSP'nin milliyetçiliğinin inandırıcılığı kalmamıştır.

Sayı 3

41

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

BİR OPERASYON VE GERÇEKLER

** Bu bir ilandır.*

1-) 1 Nisan 2004 günü İstanbul başta olmak üzere Anadolu'nun bir çok kentinde ve Avrupa'da dört ülkede 'DHKP-C operasyonu' adı altında bir çok yasal kurum ve dernek basıldı, talan edildi. Bu devletlerin yasalarına göre kurulmuş ve çalışan kurumlar bir anda, "yasadışı ve terörist hücre evleri" olarak ilan edildiler. Bu kurumlarda çalışanlar da, polis açıklamalarında açıkça ve resmen hiçbir kanıt, sorgu, yargı olmadan "terörist" ilan edildiler.

Polis hem pervasız hem de aleniydi. Aylardır gözüaltına alınan herkese, tek tek bütün kurumların isimlerini sayıyor ve "bunları çalıştırmayacağız" diyordu. Derdi yasal kurumlardı. Önce bazı zavallı kişilerden tehdit ve şantajla ifadeler aldılar. Olmadı. "Büyük operasyon" tezgahtarına başvurdular.

Operasyon tezgahı esas olarak **Tayyip Erdoğan** ile İtalya Başbakanı **Berlusconi**'nin tüccar anlayışı çerçevesinde şekillenmiştir. Berlusconi Türkiye'deki ekonomik ve siyasi çıkarlarını düşünerek Türkiye polisinin bu provokasyonuna bilerek ortak olmuştur. Amaç, terör demagojisi söylemiyle Türkiye'de hak ve özgürlükler mücadelesi veren kurumları "terörist hücre evi", çalışanlarını da "terörist" ilan etmekte, böyle yaptılar. Türk polisi Avrupa'yı da yanına almanın verdiği güvenle her türlü hukuku bir yana iterek basılan bütün dernek ve kurumları "terörist" ilan etti ve "hücre evi" olarak gösterdi.

Yasal kurumları bastılar, ama "hücre evi bastık" diyerek halkı aldattılar. "Avrupa ile birlikte DHKP-C operasyonu yaptık" diye aldattılar. Yalan söylediler.

DHKP-C ile ilgili tek bir gizli ev, tek bir işyeri basılmamış, tek bir insan yakalanmamıştır.

Bu konudaki bütün söylemler tamamen yalan ve kasıtlıdır. **Basılan bütün yerler; adresleri kuruluş bildirgesinde polise teslim edilen, yasalara göre kurulan, kongrelerini yapan, devletçe denetlenen kurumlardır.** Bu kurumların tüm üyeleri ikametgahları, nüfus cüzdanı suretleri hepsi polisin elindedir. Ama polis, çok yakından bildiği bu kurumları bir anda "terörist, hücre evi" ilan etti. Böylece terör demagojisi Türkiye'den Avrupa'ya yayılacak, terör söylemi egemen olacak ve herkes susacaktır.

Beyinler uyuşturuldu. 'Terör operasyonu' yapılıyordu. 'Büyük bir terör operasyonuydu' bu. 'Avrupa'nın dört ülkesinde ve Türkiye'de ortaklaşa

sürüyordu'! 'Uluslararası bir terör operasyonuydu'! Beyinler uyuşturulmuştu. Korku, yılgınlık, bananeçilik birçok kurumun ve insanın bütün hücrelerine sinmişti. Hukukçular, demokrasiden yana olanlar, ülkenin nasıl yönetildiği ile ilgili olanlar sustular. 'Terör operasyonu yapılıyordu.'

2-) İstanbul Emniyet Müdürlüğü bu operasyonla ilgili 4 Nisan 2004 tarihli bir fezleke hazırlamış. Bu operasyonun nasıl bir anlayışla hazırlandığını gösteren ve iktidarın hak ve özgürlükler mücadelesi konusunda gerçek yüzünü bütün çıplaklığı ile sergileyen ilginç bir belgedir bu fezleke.

Fezlekenin mantığı şöyledir:

a) "Bunlar devrimcidir, devleti yıkmak istiyorlar, sosyalizmi kurmak istiyorlar, o halde mutlaka engellenmelidirler."

b) "Devrimciler 12 Eylül Cuntası'ndan sonra 1987 ve 1990'larda hapishanelerden çıktılar. Derneklerde, dergilerde çalıştılar, kadrolaştılar, örgütlendiler ve eylem yaptılar. O halde hapishanelerden tahliye olanlara hak ve özgürlüklerle ilgili yasal da olsa hiçbir çalışma hakkı verilmemeli ve ne pahasına olursa olsun bir yolunu bulup onları yeniden hapishaneye atmalıyız."

c) "Hak ve özgürlükler mücadelesi veren bütün dernekler, kültür merkezleri, sosyalist dergiler hepsi yeniden örgütlenmek ve kadrolaşmak içindir. Zaten 1990'da böyle yapmışlardı. Gençlik Dernekleri şu kadar ilde örgütlendi, Temel Haklar şu kadar ilde örgütlendi" diyerek sanki bu dernekler yasal kurulmamış, gizli kurulmuş gibi ele alınıp hedef tahtasına konmaktadır. Ve bu mantık hak ve özgürlükler mücadelesini sakıncalı, mutlaka yok edilmesi gereken bir olgu olarak değerlendirmektedir. Bu mantığa göre; hak ve özgürlük mücadelesi veren bütün kurumlar terörist olarak görülmekte ve bunun sonucunda sözü edilen operasyon yapılmakta, insanlar tamamen keyfi bir şekilde tutuklanmaktadır.

İşte fezlekenin anlayışı budur.

Bu anlayışa göre Türkiye'de hiçbir ilerici, demokrat, muhalif bir kurum yaşamamalıdır. Hepsi "terörist yeri" ve çalışanlar "teröristtir". Bu mantıkta hiçbir yasa ve hukuk yok-

Beyinler uyuşukluktan kurtulmazsa, korku duvarı yıkılmazsa polis bu provokasyonları herke-
se, her zaman yapmaya devam edecektir. Bu
mücadele hak ve özgürlükler mücadelesidir.
Terör demagojisine karşı çıkmazsak, herkes
terörist denilerek tercit edilmeye çalışılacaktır.
Bütün ülke F tipi yapılacaktır. Karşı çıkacağız.
Bu oyunu bozacağız. Bu savaşı da kazanacağız.

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 mayıs alanlarında

tur. Sadece polisin paranoyak düşünceleri ve uygulamaları vardır. Her şeye egemen olan onlardır. Savcı adeta polisin yardımcısıdır. Polis yalana dayalı fezleke hazırlıyor, belgeleri tahrif ediyor, kurgu yapıyor ve savcılar bunları iddianame haline getirip suçluyorlar.

Öyle ki, dernek baskınları için İstanbul DGM yedek hakimliği izin vermiyor, "kurumlar böyle basılamaz" diyor. Polis, samimiyetleri çok fazla olduğu anlaşılan DGM başsavcısını devreye sokuyor. Mutlaka alacak o göstermelik izni. Başsavcı mahkemeden ısrar ederek, arama kararlarını çıkartıyor.

Keyfi ve hukuksuz tutuklamalar halen devam ediyor.

3-) Önce kurumlar basılıyor, üye, çalışan, misafir herkes gözaltına alınıyor. "Terörist örgütün üyesisiniz" deniliyor, ardısıra sözde kanıtlar çıkartılıyor.

"*Falanca kurumda yakalanan dokümanda adı geçiyor.*" deniliyor. Peki adı geçmiş de ne olmuş, **belli değil**. Bu belgeler nasıl yakalanmış, kimlerin tanıklığında korumaya alınmış, **belli değil**. Sadece polis biliyor. Böylece **istediği insana istediği suçlu yükleyebiliyor**. "*Senin falanca yerde adın geçiyor*" veya "*falanca dedi ki...*" şeklindeki düzmece ve zorla imzalatılmış ifadeler "kanıt" sayılıp o kişinin tutuklanması için yeterli oluyor. "*Yakalandı*" denilen bütün belgeler düzmedir. Polisin provokasyonu çerçevesinde uydurduğu, tahrif ettiği belgelerdir. Hiçbir hukuki değeri yoktur.

Nasıl yönetildiğimizi öğrenmek için fezlekeye bakın. Türkiye'de nasıl bir hukuk sistemi var daha yakından bilmek için bakın.

Tek tek kişilerle ilgili suçlar sıralıyor polis. Ama, **TEK BİR KURUMLA, TEK BİR KİŞİYLE İLGİLİ YASADIŞI, GİZLİ BİR EYLEM SÖYLEYEMİYOR**. Hiçbir şey söyleyemiyor. "Şu tarihte, şu derneğin eylemine katılmış..." "Şu tarihte gözaltına alınmış..." "Şu yürüyüşe katılmış..." şeklinde, her derneğin ve yasal kurumun yaptığı ve sahip çıktığı herkes tarafından bilinen eylemleri sıralamaktan başka hiçbir şey yazamamaktadır. Yani bu kurumlar ve bu kurumların eylemleri 1 Nisan'a kadar yasaldı, ama her ne olduysa 1 Nisan'da "terörist" oldular ve yaptıkları bütün eylemler de "terörist eylem" oldu.

Sergilenen tablo tam bir kara mizahtır.

4-) Bizim polisimiz çok uyanıktır! Sadece yasal eylemlerle kurumların ve kişilerin terörist ilan edilemeyeceğini bildiğinden, bu kurumların herkes tarafından bilinen, tanınan insanlarına birer tane "istihbarat görevi" de vermiştir. Sözde örgüt bunlara istihbarat görevi vermiş. Tamamen uydurma ve provokasyondur. Tek bir kanıt, tek bir belge gösterile-

mez. Yasal kurumlarla ilgisi olmayan ve daha önce yakalanan bir takım insanların üzerinde çıkan istihbarat bilgileri, bu kurumların çalışanları aracılığıyla gitmiş gibi gösterilerek, bu kurumlar ve kişiler suçlu gösterilmek istenmektedir. Her kelimesi yalan ve komlodur.

Bu komployu ve yalanı anlamak çok basittir. Son bir yılın yakalanma ve operasyon haberlerini izleyen herkes basit bir araştırma ile polisin sözünü ettiği bu istihbaratların hangi operasyonlarda yakalandığını görebilir.

5-) Polis tekniği kullandığımızı, bazı yerlere, örneğin Ekmek Ve Adalet Dergisi'ne birkaç kapıdan geçilerek girildiğini söylüyor.

Herşeyden önce teknik kullanmanın, kurumların güvenliğini sağlamanın suç olduğunu söyleyen bir yasa maddesi yoktur. Polis bunu, kendi suçunu gizlemek için ve elinde suçlayacak hiçbir kanıt, belge bulunmadığından, yasal kurumları "hücre evi" gibi göstermek için söylemektedir.

Polis yıllardır bütün devrimci, ilerici kurumların yasadışı bir şekilde telefonlarını dinler, izler, provokasyon yapar, yazışmalarını ve yayınlarını tahrif eder, komplolar kurar. Tabi ki, bizler bu yasadışılıklara karşı teknik önlemlerimizi alacağız. Elbette yasadışı ve keyfi baskınlara karşı güvenliğimizi sağlayacağız.

6-) İktidarın amacı açıktır: İktidarın karşısında hak ve özgürlükler mücadelesi veren hiçbir güç olamaz.

Avrupa'nın amacı açıktır: Türkiye'yi Avrupa'nın sömürgesi yapmasına engel olacak hiçbir devrimci güç siyasi arenada olmamalıdır.

AKP iktidarı ve Avrupa "terörist" diyerek hak ve özgürlükler mücadelesini, dahası hukuk ve demokrasi ile ilgili ne varsa yok etmek istiyorlar. Dikkat edin, polis 1 Nisan operasyonu için, "**BÜ BİR MİLATTIR**" diyor. Yani bir günde devrimci ve muhalif olan herkes, her kurum "falanca örgütle ilişki halinde" deyip basılabilir. Örgütlerden örgüt beğenin, herkes terörist olabilir. Milat olmasının mantığı bu-

Sayı 3

43

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

dur. "Terörist örgüt operasyonu" yaygarası bunun içindir.

Beyinler uyuşukluktan kurtulmazsa, korku duvarı yıkılmazsa polis bu provokasyonları herkese, her zaman yapmaya devam edecektir. Bu mücadele hak ve özgürlükler mücadelesidir. Biz çok provokasyon, çok komplo gördük. Bunlar bizi yolumuzdan döndüremez.

Terör demagojisine karşı çıkmazsak, herkes terörist denilerek tercit edilmeye çalışılacaktır. Bütün ülke F tipi yapılacaktır.

Karşı çıkacağız. Bu oyunu bozacağız. Bu savaşı da kazanacağız.

◆ TEMEL HAKLAR

◆ TAYAD

◆ HALKIN HUKUK BÜROSU

◆ EKMEK VE ADALET Dergisi

◆ İSTANBUL GENÇLİK DERNEĞİ

◆ GENÇLİK GELECEKTİR Dergisi

◆ İDİL KÜLTÜR MERKEZİ

◆ ANADOLUNUN SESİ Radyosu

◆ EKMEK VE ADALET Dergisi Samsun, Kocaeli, Bursa Temsilciliği

◆ SAMSUN TEMEL HAKLAR

◆ ÜNYE TEMEL HAKLAR

◆ ADANA DAYANIŞMA DERNEĞİ

◆ ADANA GENÇLİK DERNEĞİ

Solun Sorunlarını Sol Çözer

- Sola akıl vermeye
layık görülenler kimler?-

Sayı 3

44

25 Nisan
2004

Aynı Safta

Birleşen halk yenilmez!..

"Solun geleceğini" tartışan yazı dizileri, paneller birbirini izliyor. Radikal'den sonra ülkede Özgür Gündem'de "Sol Geleceğini Arıyor" başlıklı bir yazı dizisi başlatıldı. ODTÜ'de "Solda Yeniden Yapılanma" paneli düzenlendi... Daha başka form ve panellerin duyuruları da birbirini izliyor.

Peki kimler konuşuyor bunlarda? Hangi soruna çözüm arıyorlar? "Yeniden yapılandırmaya" çalıştıkları sol, nasıl bir sol?

Parlamento endeksli bir tartışma solun gelişmesine katkı sağlamaz

Bu tartışma ve "arayış"ın seçimin hemen ertesinde revaçta hale gelmesine bakarak, ilk başta söyleyebiliriz ki, "parlamentoya endeksli" bir soldur tartışılan.

Bu tür yazı dizilerinin ve panellerin konuşmacılarının solun başarısızlığından, yetersizliklerinden anladıkları, sadece seçim sandıklarından çıkan rakamlardır. Bu çerçeveye hapsedilmiş bir tartışma ise "düzen solu" tartışmasıdır.

Kitlelere "parlamentoculuğun" ve "yasalcılığın" dışında bir sol olamayacağını söylemektir; ki bu tavrın kendisi sol bir tavır değildir.

CHP'yi, yıllarca oligarşinin kadrosu olarak çeşitli

mevkilerde bulunmuş ve bugün de yaptıkları o görevlere ilişkin hiç bir özeleştirisi olmayan kişileri sol sayarak yola çıkanlar, sola dair hiç bir şey söyleyemezler. Bu yazı dizilerini hazırlayanların kimileri, CHP'nin sol olmadığını anlatmaya çalışanlardır. Ama kendi seçimleriyle aslında CHP ve türevlerinin sol olduğu kanısının yaygınlaşmasına hizmet etmektedirler.

Son seçimlerde SHP'yle işbirliğini "Demokratik Güçbirliği", "Sol birlik" olarak adlandıranlar da aynı şeye hizmet etmiştir. Bu kesimlerle sadece geçmişte yaptıklarından hareketle hiç bir koşulda, hiç bir zaman ittifak yapılmaması diye bir anlayışımız yoktur; ama ya bu kesimlerin geçmişlerinin özeleştirisini yapmış olmalarını bekleriz, ya da böyle bir şey yoksa, bu ittifak halka solun birliği diye sunulamaz.

Sunulursa, yıllardır CHP'nin sol olmadığı üzerine tüm söylediklerinizi kendiniz yadsımış olur ve oligarşinin demokrasilik oyununda devrimcilere karşı kullanabileceği sahte bir solu kendi ellerinizle meşrulaştırılmış olursunuz.

"Solun geleceği" tartışmalarında yapılan da budur. Solu, "parlamentoculuk"la sınırlamak, daha baştan oligarşinin çizdiği çerçevede bir sol tanımlı yapmaktır.

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 Mayıs alanlarında

Sol'u, sınıflar mücadelesinin içindeki sol tartışabilir

Bu tür dizilerin, panellerin konuşmacılarına bakıyoruz; bir çoğu, bu ülkede emperyalizme, faşizme karşı mücadele yürütenler için "yabancı" isimler. Hayatın hiçbir alanında, hiçbir dönemde haklar ve özgürlükler mücadelesinin içinde yer almamış, hayatın herhangi bir alanında ne bir örgütlenme içinde bulunmuş ne de bir örgütlenme yaratmaya çalışmış, faşizme karşı şu veya bu biçimde bir direnme sergilememiş, kısacası solculuğu **kendinden menkul** kişilerle solun sorunlarına çare aramak abestir.

Bu ülkede elbette solun çeşitli kesimleri vardır. En kaba haliyle ayrıştırırsak; Solun legal partisi, parlamenter mücadeleyi savunan kesimleri olduğu gibi, illegal örgütlenmeyi, silahlı mücadeleyi savunan kesimleri de vardır.

Sol'u bilimsel ve meşruluk temelinde ele alanlar, bunlardan birini görmezlikten gelemeyiz. Solun geleceğine dair her kesimin ortaya koyacağı çözümler de farklı olacaktır. Ama siz "solun geleceği" diye tartışma açıp, sadece bir kesimi konuşturursanız, orada hem bilimsel, hem dürüst olmayan bir yaklaşım vardır.

Tek "alternatifi" kapitalizm olanlar, solun ufkunu genişletemez

Ülkede Özgür Gündem'deki Dizinin 6. bölümünde konuşturulan Galatasaray Üniversitesi öğretim üyesi Beril Dedeoğlu şöyle demekte:

"Türk solu... bir kere dünyadaki gelişmelere kendisini kapatmış durumda. Neyi reddettiği belli, fakat yerine ne koyduğu veya koyacağı belli değil. Oysa Avrupa'daki solun bir projesi var. Tek tek sosyal demokratların projeleri tartışılıyor."

Belki biraz kaba olacak ama tam bir "aydın geyiği". Batı burjuvazisinden alınmış bir nakarat. Ve medyada sol üzerine görüş belirtenlerin neredeyse hepsi bunu tekrarlıyor.

Tam bir çarpıtma. Bu çarpıtmayla ise "belli bir sol" türü empoze ediliyor.

Solun neyi reddettiği belli, fakat yerine ne koyduğu belli değilmiş. Bu görüş, şuradan çıkıyor: faşizmin yerine **halk demokrasisinin**, kapitalizmin yerine **sosyalizmin** konulmasını beğenmiyor bay ve bayan aydınlarımız. Çünkü onlara göre sosyalizmi savunmak artık "arkaik(*) bir düşünce"dir.

Diyor ki öğretim üyesi aydın, *"Avrupa'daki sosyal demokrat solun bir projesi var"*. Hayır! Avrupa sosyal demokratlarının hiç bir projesi falan yok. Onların tüm önerileri kapitalizmin ve emperyalist küreselleşmenin şurasını burasını rötüşlamaktan ibarettir. Buna **"yerine bir şey koyma"** denilemez. Kökten karşı oldukları bir şey yok ki onun yerine bir şey

koymuş olsunlar. Tersine, emperyalizmin önlerine koyduğunu kabul ediyor ve onun çizdiği sınırlar içinde "proje"ler yapıyorlar.

Kapitalizmin, burjuva demokrasisinin ve küreselleşmenin alternetifinin olabileceğini bile düşünemeyenlerin solun geleceğini bulmasına katkısı olabileceği düşünülebilir mi?

Ne yazık ki, bu tartışmalarda sola akıl vermeye layık görülenler, çoğunlukla böyle akademik, sanatsal kariyeri olanlardan seçiliyor. Bu da düzen içi düşünmenin, oligarşinin icazetini gözetmenin bir başka tezahürü olsa gerek.

Bu tartışmada "akıl verici" değil, yol gösterici gerçek aydının söz hakkı olabilir

Aydınlarımız, öğretim üyelerimiz elbette görüş belirtsinler. Fakat, konuştuklarında ciddi fikirler değil, aydın şekillenmesinin çarpıklığı çıkıyor karşımıza. Aydın araştırır, sorgular, çözümler, egemen sınıfların zayıflıklarını analiz eder, halkın mücadelesini geliştirmek için bilimsel zemin hazırlar. Fakat bizde "aydın" olmak, adeta akıl vericilik gibi algılanmaktadır. Araştırmaz, soruşturamaz, sınıflar mücadelesinin sosyolojik, felsefi, bilimsem analizini yapmaya üşenir, öyle ki, hayatın çeşitli alanlarında sürdürülen mücadeleyi izlemeyiz bile, ama akıl vermeye gelince, en yüksek perdeden konuşmaya başlar. Sık sık rastlamışızdır, sınıflar mücadelesinin en güncel gelişmelerinden bile haberi yoktur çoğu kez, "yoğun işleri" nedeniyle izleyememiştir; herhangi bir eylem sözkonusu olduğunda o eylemi yapanlar, savunanlar ne demektedir, onlara bakmaya bile gerek duymaz. Fakat o eylemi, eylemi yapan örgütü şuradan buradan alınmış kavramlarla "mahkum" etmekte de bir mahzur görmez.

Böyle bir aydın'ın "solun gelişmesi" üzerine bir tartışmaya ne katkısı olabilir ki?

Biz aydınlarımızın görüş belirtmesine değil, ülkeden, halkından, mevcut mücadeleden sadece pratikte değil, düşüncede de kopmuş bir aydın türünün bu toprağın solunun sorunları üzerine ahkam kesmesine karşı çıkıyoruz.

Sonuç olarak; eğer sorun solun geleceği ve gelişmesiye, tartışmaların kapsamı ve konuşmacıları değişmek zorundadır. Yok sorun bu değil de, **"düzen içine nasıl yerleşilir, nasıl düzen içi bir güç olunur?"** sorusuna cevap aranıyorsa, yapılanda bir yanlışlık yoktur. Tek yanlışlık, bu yazı dizilerine, panellere *"solun geleceği"* gibi isimler vermektedir.

(*) Arkaik; Eskimiş, önceki çağa ait

Sayı 3

45

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

NATO Halkların Düşmanıdır

NATO'ya karşı çıkmayan vatansever değildir!
NATO'ya karşı çıkmayan demokrat da olamaz
NATO için baskı ve terör uygulayanlar, emperyalizmin bekçi köpekleridir

Dergimizin haber sayfalarında da okuyacağınız gibi, kısa süre önce binaları basılıp yöneticileri, üyeleri tutuklanan TAYAD ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Valilik tarafından kapatıldı. Kapatma kararında 2002 yılında açılan bir dava gerekçe gösterilirken, “şifahen” de kapatmanın “NATO zirvesi için tedbir” gerekçesiyle olduğu belirtil-di.

Anlaşılan hükümetiyle, genelkurmayıyla, vali- siyle, polisiyle, tüm devlet işi gücü bırakmış, NA- TO'nun güvenliğiyle uğraşmıyor.

Peki, 26 ülkenin üye olduğu, dolayısıyla 26 ül- kenin milyonlarca askerini emrinde bulunduran koskoca NATO, Temel Haklar ve TAYAD'dan ne- den korkuyor acaba? Bombası, tabancası, topu tüfeği olmayan Temel Haklar ve TAYAD üyeleri acaba NATO'ya nasıl bir zarar verebilirlerdi?

İşte bu soruların cevabı bizi, NATO'nun nasıl bir örgüt olduğuna götürür.

Elbette, TAYAD ve Temel Haklar'ın kapatılma- sının NATO Zirvesi'ni aşan nedenleri vardır; amaç “NATO zirvesinin güvenliği”yle sınırlı olmayıp Tür- kiye’de demokratik mücadelenin ve devrimci dü- şüncenin yokedilmesidir. Ve tam da işte bu nokta- da, TAYAD ve Temel Haklar’a yönelik saldırının so- rumlularından biri yine NATO’dur.

Çünkü bu saldırı, yani emperyalizme ve işbir- likçilerine karşı her türlü muhalefetin yokedilmesi ve burjuva ideolojisinin tüm halklara dayatılması, dünya çapında NATO aracılığıyla uygulanan bir politikadır.

NATO, klasik anlamda “güvenlik ve savun- ma”yla sınırlı bir askeri örgüt değildir; bünyesinde bulundurduğu askeri gücü, emperyalizmin ideolo- jisini yaymak için kullanan bir organizasyondur.

Hatırlanacaktır; F Tiplerinin emperyalizmin bir projesi olduğu belirtilirken sık sık atfı yapılan bel- gelerden biri de NATO'nun “ya düşünce değişikli- ği, ya ölüm” diye formüle edilen kararıdır. Bu ka- rarla devrimi, sosyalizmi savunanlar hedeflenmiş- tir. NATO'nun böyle bir kararı almasından da gö- rüleceği gibi, NATO, emperyalizm için “tehlike” teşkil eden ne varsa, onlara karşı kullanılan halk

düşmanı bir örgüttür. NATO'nun İstanbul'da yapı- lacak zirvesinde de bu halk düşmanlığının yeni planları yapılacaktır.

Madrid Zirvesinden İstanbul Zirvesi'ne

İstanbul'daki NATO zirvesi, Amerikan emper- yalizminin yeni planlarının resmileştirileceği bir zir- ve olacaktır. Özellikle **Ortadoğu** ve **Kafkas** halk- larına karşı yeni saldırıların kararları alınacaktır bu zirvede.

Bunu bilmek için ne kahin olmak, ne de özel is- tihbaratlar gerekiyor. Gizli karar ve planların öte- sinde kamuoyuna açıklanan politikalar, hedefleri gösteriyor zaten.

1949'da 11 emperyalist ülke tarafından kuru- lan Kuzey Atlantik Paktı (NATO)'nun o zamanki kuruluş gerekçeleri şunlardı:

- *Sosyalist sisteme karşı güçlü bir savunma (siz bunu saldırı diye okuyun) örgütü kurmak*
- *2. Paylaşım savaşında zayıf düşmüş Avru- pa'yı olası bir devrim tehlikesinden korumak*
- *Yeni-Sömürge ülkelerin ulusal kimlikli ordula- rını denetim altına almak...*

1990'ların başında sosyalist sistem yıkıldığın- da, NATO'nun bundan sonraki işlevinin ne olacağı gündeme geldi.

NATO'nun görünürdeki gerekçesi ortadan kalkmıştı aslında. Ama emperyalizm böyle bir as- kerî örgütü elinden çıkarmak niyetinde değildi. Tersine, sonraki yıllarda görüleceği gibi, NATO'yu daha da güçlendireceklerdi.

1994 yılında Madrid'te yapılan NATO Zirve- si'nde ABD, Barış İçin Ortaklık (BİO) projesini or- taya attı. Bu öneri ile NATO'ya üye olmak isteyen fakat bu yeterliliğe sahip olmayan eski Doğu Av- rupa ülkeleri ile diğer ülkelerin NATO'nun askeri standartlarına uygun hale getirilmesi amaçlanıyor- du.

Mevcut NATO ülkeleri ile 27 Doğu Avrupa, Kaf- kasya ve Orta Asya ülkesinin katılımıyla oluşturu- lan BİO'nun mücadele edeceği alanlar da şöyle sı- ralanıyordu; “Uluslararası terörizm... Kanun dışı si-

lah ve uyuşturucu trafiği... Köktencilik... Etnik Milliyetçilik... İç karışıklıklar... Kitle imha silahları, uzun menzilli füze üretimi.”

Bu süreç büyük ölçüde ürünlerini vermiş ve NATO'nun üye sayısı 26'ya çıkarılmış, işbirlikçi iktidarlar yukarıda sıralanan Amerikancı politikalara tabi kılınmışlardır.

1997'nin Ekiminde İngiltere'de yine emperyalistler tarafından “**21. Yüzyılda NATO ve Güvenlik, Gerçek Vizyon**” adlı bir toplantı düzenlendi. Bu toplantıda “*21. yüzyılın ayaklanmalar çağı olacağı*” tesbiti yapılarak, özellikle **Ortadoğu, Afrika, ve Latin Amerika** ülkelerinin emperyalizm için “tehlikeli bölgeler” olduğu vurgulandı. Ve buna karşı, NATO'nun güçlendirilerek daha fazla devreye sokulması doğrultusunda kararlar alındı.

Görülebileceği gibi, NATO'nun her kararı, halkların mücadelesine karşıdır. Dünyayı, emperyalizmin hükmettiği bir dünya haline getirmenin askeri gücüdür. Bunun için sayısız askeri müdahalelerde bulunmuş, sayısız ülkede cuntaların destekçisi olmuştur.

Bu nedendir ki, NATO'ya karşı çıkmak, bağımsızlıktan yana olmanın, vatansever olmanın gereğidir. NATO'ya karşı çıkmayanların vatanseverliği sahtedir.

Aynı şekilde, demokrasiden yana olan hiç kimse, NATO'nun savunucusu olamaz. Çünkü NATO, gelmiş geçmiş hemen tüm askeri cuntaların baş destekçisi olmuştur. Bugün de aynı misyonunu sürdürmektedir.

NATO, aynı zamanda emperyalizmin “değişmediği”nin kanıtıdır. Emperyalizmin artık faşist diktatörlükler dönemini kapattığını, demokrasi ve insan haklarını hakim kılma politikasını esas aldığı, bu nedenle “*Zorun artık zamanını doldurduğunu*” söyleyenleri NATO tekzip ediyor.

Eğer gerçekten böyle olsaydı, sosyalist sistemin yıkılmasından sonra emperyalistlerin yapacağı ilk işlerden biri NATO'yu dağıtmak olmalıydı. Ama dağıtmamışlardır. Tersine, NATO'yu hem askeri olarak güçlendirmeye, hem de NATO'nun müdahale alanını ve konularını genişletmeye çalışmışlardır. Çünkü emperyalizm, “ZOR”la yönetiyor halkları. NATO da bu ZOR'un araçlarından biridir. NATO'nun İstanbul zirvesi de, halklara karşı düşmanlık zirvesi olacağı için, dünya halklarıyla dayanışma içinde bu emperyalist zirveye karşı mücadele edeceğiz.

NATO ve Bush Karşısı Birlik: “İrak'ta işgale ve katliama son!”

İçinde Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu'nun da yer aldığı “NATO ve Bush Karşısı Birlik” tarafından 18 Nisan'da İstanbul'da Irak'taki Amerikan işgaline karşı bir protesto gösterisi yapıldı.

Taksim TÜYAP önündeki gösteride yapılan açıklamada “NATO ve Bush Karşısı Birlik”in “*İstanbul'da gerçekleştirecek NATO zirvesine “ev sahipliği” yapmak istemeyenler*” tarafından oluşturulduğu belirtildi.

Eylemde direnen Irak halkının yanında bulunduğu belirtilerek “İşgale değil direnişe destek”, “Sömürgeciler yenilecek, direnen haklar kazanacak”, “İstanbul NATO'ya mezar olacak” gibi sloganlar atıldı.

Eskişehir: “NATO'ya geçit yok, Irak halkları yalnız değildir”

ABD işgaline ve NATO'ya karşı Eskişehir'de de bir eylem yapıldı. 19 Nisan'da yapılan eylemde “NATO'ya geçit yok, Irak halkları yalnız değildir” pankartı açılarak bir yürüyüş yapıldı. Halkların katili NATO'nun topraklarımızda yeni saldırı planları yaptığının belirtildiği konuşmalarda, NATO'ya karşı öfkenin giderek büyüyeceği vurgulandı.

Ankara: “NATO'dan çıkılsın!”

17 Nisan'da gençlik örgütleri tarafından yapılan eylemde ABD'nin Irak işgali ve NATO Zirvesi protesto edildi.

Yüksel Caddesi'nde toplanarak buradan Sakarya Caddesi'nde yürüyen gençlik, “İşgale değil, direnişe ortak ol! NATO'ya hayır!” yazılı bir pankart taşıdılar. “NATO'dan çıkılsın”, “İşgal ortaklığına, tecrite son”, “İstanbul'da NATO'nun işi yok” sloganlarının atıldığı eylemde öğrenciler, 6. Filo'nun denize dökülmesini hatırlatarak, gençliğin aynı öfkeyle anti-emperyalist mücadeleyi sürdüreceği belirtildi.

Burdur: Direnen Halklar Yalnız Değildir!

18 Nisan'da Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan Burdur Gençlik Derneğinden ve DPG'li öğrenciler, “**İrak Filistin halkı yalnız değildir! İşgale değil direnişe destek!**” yazılı bir pankart açtılar. Irak'taki işgali ve Filistin'deki katliamları protesto eden bir basın açıklaması yapılmasının ardından gençler eylemi meydana anti-emperyalist marşlar söyleyerek sona erdirdiler.

Sayı 3

47

25 Nisan
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

DHKP-C emperyalizme direndiği için vahşi saldırılara maruz kalıyor

SRSM olarak DHKP-C ve Antiemperyalist Kampın militanları ile dayanışmadayız.

Gerici güçler Anglo Amerikan emperyalizmine karşı direnenleri tutukluyor. DHKP-C'li yoldaşlar Türkiye hapsihanelerindeki direnişe 19 Aralık 2000'de yaşanan kıyımdan beri öncülük ediyor. Üç cesur yoldaşımızın (DHKC'nin Dersim Şehitleri, BN) dağlarda hayatını kaybettiğini öğrendiğimiz hafta içinde, emperyalizm Avrupa çapında harekete geçti.

DHKP-C emperyalizme karşı direndiği ve onların politikalarını kabullenmeyi reddettiği için Türkiye'nin vahşi saldırılarına maruz kalıyor, 'terörist' ilan ediliyor ve AB'nin terör listesine konuluyor. Şimdi bu baskılar Avrupa çapında uygulanıyor. Antiemperyalist Kamp Irak ve Afganistan savaşına kararlı bir şekilde muhalefet etti. Şimdi Irak halkının direnişini desteklemenin ve Türkiyeli yoldaşlara destek ve dayanışmada bulunmanın bedelini ödüyorlar.

Biz bütün gerçek anti emperyalist, sosyalist ve kurtuluş savaşçıların yanında yer alıyoruz.

Türk ve Antiemperyalist Devrimcilere Özgürlük! Zafer İşçi Sınıfındır!

İskoç Cumhuriyetçi Sosyalist Hareketi, SRSM

Sayı 3

48

25 Nisan
2004

Türkiyeli Devrimcilere Özgürlük!

Biz bu tutuklamaları gerici İtalyan hükümetinin, Irak halkının direnişine ve kurtuluş savaşına ABD'nin liderliği altında İtalya ve Ukrayna gibi ülkelerin de dahil olduğu emperyalist işgale karşı verilen mücadeleye bir cevap olarak değerlendiriyoruz.

Tutuklananlar derhal serbest bırakılmalıdır. Tüm dünyadaki ilerici parti ve örgütleri, güçlerini emperyalizme karşı, sosyalist perspektif için mücadele eden yoldaşlarımızın özgürleşmesi için birleştirmeye çağırıyoruz. İtalyan anti-emperyalistlere ve Türkiyeli Devrimcilere Özgürlük!

Sosyalist Tercih, (Ukrayna)

Emperyalizme hayır

Biz, sizin devrimci ve anti-emperyalist tutumunuzu tamamen savunuyoruz. Tüm devrimcilerin en kısa zamanda serbest kalmasını diliyoruz. Amerikan emperyalizmini durdurmak ve onlara karşı savaşmak çok zor olsa da; biz yine de EMPERYALİZME HAYIR! diyoruz.

Polanya Komünist Gençliği

Dayanışmayı büyütüyoruz

İtalyan hükümetinin uyguladığı baskıları şiddetle kınıyoruz. Biz Hindistan'da kitlesel bir mücadele veren AIPRF'nin liderleri ve üyeleri olarak örgütleriniz ve halklarınızla dayanışmayı büyütüyoruz.

Tüm Hindistan Halkları Direniş Forumu, AIPRF

Anadolulu devrimcilerle dayanışmadayız

DHKC'lilerin ve Anti-emperyalist Kampçıların tutuklanmasına dünyadaki birçok örgütün gösterdiği tepkiye katılıyor ve lanetliyoruz. Anadolu'lu devrimcilerle dayanışmada olduğumuzu ilan ediyoruz.

İRSR olarak, uzun süredir tüm dünya devrimcilerine zorluklar, baskılar ve ölüme karşı gösterdiği cüretinden dolayı örnek olan DHKC'li yoldaşların ölüm orucunda, onların yanında olduk. Ve DHKC'li yoldaşlar İrlanda'daki açlık grevinde şehit düşen İrlanda Ulusal Kurtuluş Ordusu savaşçılarının mezarlarında bizim yanımda olmuşlardır.

Anti emperyalistler ve anti kapitalistler olarak egemen güçlerin bu baskılarına karşı tavır almalıyız.

İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi, İRSR

AB'nin gerici, baskıcı karakterini açığa çıkarıyor

Avrupa emperyalistleri, demokratik protesto hakkını kullanan siyasi muhalifleri hedef gösteriyor. Bu baskın terörizme karşı değil, asıl olarak emperyalist hakimiyeti sağlamak ve halkların emperyalist savaşlara ve işgallere karşı yürüttükleri direnişe karşı bir hamledir.

Bu operasyon aynı zamanda yeni emperyalist süper güç olmayı hedefleyen AB'nin gerici ve baskıcı karakterini açığa çıkartıyor.

Danimarka Komünist İşçi Partisi, APK

Tam ters etki yaratacak

Bu girişimlerin sonucu tam tersi etki yaratacaktır. Avrupa halkının Amerika öncülüğünde Irak'a yönelik yürütülen bir savaşa ve işgale karşı muhalefetini yükseltecektir. Aynı zamanda Avrupa hükümetlerini de bunu destekledikleri için gerçekte terörist bir savaş sürdürdüklerini görececek ve damgalayacaktır.

DHKP-C'ye yönelik yapılan saldırılar, Ankara'daki askeri rejime yapılan bir hizmettir.

İtalyan yetkililerine ve 1 Nisan operasyonuna ortak olan diğer ülkelere tutsakları serbest bırakmalarını ve onların siyasi faaliyetini terörizm olarak damgalama girişimlerine son verilmesinde ısrar ediyoruz.

Norveç Komünist İşçi Partisi, APK

AKP'nin açlığına ve adaletsizliğine karşı 1 mayıs alanlarında

Yoldaşlarımızın yanında

Polis devleti olmakta yol kateden Avrupa'nın tutukladığı yoldaşlarımızın yanında yer alıyoruz. Biz de Irak halkının emperyalist güçlere karşı zaferini destekliyoruz. Bu terörizm değil, hak ve özgürlükleri savunmaktır.

Tüm dünyadaki sosyalistleri ve radikal anti emperyalistleri birleşmeye çağırıyoruz: Ya birbirimize tutunacağız, ya da her koyun gibi kendi bacağımızdan asılacağız.

Özgürlük Sosyalist Partisi, (ABD)

'Terörist' yalanını şiddetle kınıyoruz

AB emperyalist ülkeler ve gerici Türkiye devleti tarafından, Türkiyeli devrimcilere karşı çok uluslu örgütlenmiş süreli avını kınıyor, lanetliyoruz. Avrupa polisinin yoldaşlara yönelik iğrenç 'terörist' yalanını şiddetle kınıyoruz. Onların sicillerini kamuoyu gayet iyi bilir. Bu yoldaşların ve örgütlerinin en büyük 'suçu' emperyalizme, Irak'daki ve Filistin'deki işgale, Türkiye'deki baskılara ve ölüm hücrelerine karşı savaşıyor olmalarıdır.

Yunanistan Devrimci Emek Partisi, EEK

Halklar, onların yanlarındadır

Onların tutuklanmalarının amacı yıldırma.

Ancak bu onların emperyalist binalarını sallandırma kararlılığından döndüremez. Bu haydutluk onların korkaklığını ve faşist zihniyetini gösteriyor.

CMKP bu uygulamaları kınıyor ve İtalyan hükümetinden onların derhal serbest bırakılmasını talep ediyor. Şu anda demir parmaklıklar arkasında olan yoldaşlarımız yalnız değildir. Tüm dünyadaki halklar emperyalizme ve onların İtalya gibi kuklalarına karşı savaşta, yanlarındadır.

Pakistan İşçi Emekçi Partisi, CMKP

Dersim ve Erüh'ta 4 Gerilla Katledildi

Dersim'de 13 Nisan'da Çiçekli yakınlarında TKP/ML geleneğinden Ahmet Haço ve Sevda Yıldız adlı iki gerilla katledildi.

Siirt-Eruh kırsal alanında 15 Nisan'da meydana gelen çatışmalarda da Mehmet Emin Kılıç ve Kadir Sümer adlı Halk Savunma Kuvvetleri (HPG) gerillaları katledildi. Oligarşinin Şırnak'ın Gabar dağlarına yönelik yığınak ve saldırıları da sürüyor.

Dersim'de katledilen gerillalardan Ahmet Haço'nun cenazesi, 15 Nisan'da yapılan bir törenle toprağa verildi. Tunceli Devlet Hastanesi'nden alınan cenaze, Haço'nun köyüne kadar 5 kilometre boyunca kızıl bayraklar eşliğinde kitlenin omuzlarında taşındı.

Sayı 3

49

25 Nisan
2004

GRUP YORUM KÜRT HALKIYLA BİRLİKTE

DİYARBAKIR 20 Nisan günü Diyarbakır'da binlerce kişi tarafından coşkulu alkışlarla karşılanan Grup Yorum, Kürtçe ve Türkçe türkülerini seslendirdi. Türkiye'de ilk kez Kürtçe türkü söylediği için elemanları tutuklanan, baskılarla karşılaşan Grup Yorum'un Diyarbakır'daki bu ilk konserinde binlerin Yorum sevgisi hep birlikte söylenen marşlarla sergilendi.

DERSİM Grup Yorum'un konser verdiği yerlerden biri de Dersim'di. Kapalı Spor Salonu'nda gerçekleşen konsere 2 bin kişi katıldı. "Yoruma Özgürlük" isteyen Dersimliler, sık sık "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun" sloganı attılar.

ADİYAMAN Grup Yorum 17 Nisan günü de Adıyaman'daydı. Adıyaman Temel Haklar tarafından Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Vakfı'nın salonunda dü-

zenlenen konserde bin kişi Grup Yorum türkülerini hep birlikte söyledi. Saygı duruşu ile başlayan konser öncesi Temel Haklar başkanı Hüseyin Cahit Önder bir konuşma yaptı. Önder konuşmasında Yorum üzerindeki baskıları protesto ederken, Ölüm Orucu direnişini dile getirdi ve Temel Haklar

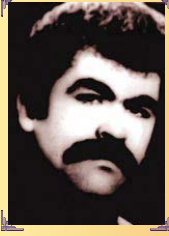
olarak, mücadele eden ve ezilen tüm halkların yanındayız dedi. Yorum'un sahneye çıkması ile birlikte salon "Grup Yorum'a Özgürlük" sloganlarıyla inledi. Yorum, sevilen marşları ve türkülerini seslendirirken yüzlerce insan halaya durdu.

ERZİNCAN Grup Yorum'un Erzincan konseri ise 10 Nisan günü yapıldı. Erzincan Gençlik Derneği'nin açılış şenliğinde sahneye çıkan Yorum'u 800 kişi dinledi. Konser öncesi Gençlik Derneğinden Hacı Mulla Ergen bir konuşma yaptı.

Halklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde birleşelim

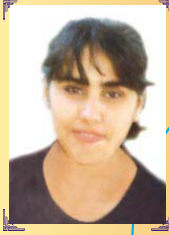
kahramanlar Ölmez

24 Nisan - 30 Nisan Şehitlerimiz

Hasan KARAGÖZ
28 Nisan 1980

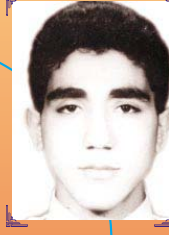
Malatya Taştepe'de faşistlerin kurduğu bir pusu sonucu aramızdan ayrıldı.

Sıddık ÖZÇELİK
Güven KESKİN
Esmâ POLAT
30 Nisan 1992

Adana'da bir Devrimci Sol üssünde polis tarafından kuşatıldıklarında direnerek ölümsüzleştiler.

Çorum Mecitözü'nden Sıddık, mücadeleye lise yıllarında başladı. 1988'de devrimci harekete katıldı. Geçekonu semtlerinde faaliyet yürüttü. Şehit düştüğünde bir Silahlı Devrimci Birliğin komutanıydı. Güven, Adana Kozan doğumluydu. O da geçekonu bölgelerindeki mücadeleden çıkıp SDB savaşçısı olmuştu. Kars Sarıkamış doğumlu Esmâ, 86'da mücadele ile tanıştı. Geçekonu halkının örgütlenmesi çalışmalarına katıldı. Adana'daki direnişte şehit düşerken örgütünün ismini duvara kaniyla yazdı.

Çiğdem YILDIR
24 Nisan 1977

İstanbul'da, Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu çıkışında faşistlerin kurduğu bir tuzakta vurularak katledildi. Dev-Genç saflarında anti-faşist mücadeleye katılan bir devrimciydi.

Fehime ÖZTÜRK
Nisan 1978

Samsun DEV-GENÇ içinde yer aldı. Hastalığı nedeniyle aramızdan ayrıldı.

KAYIP
Recep GÜLER
Nisan 1994

1980 sonrasının zor koşullarında devrimci mücadeleyi sürdürdü. 1989'da Yeni Çözüm Dergisi İzmir temsilciliği yaptı. Sonraki yıllarda farklı görevler üstlendi.

1994 Nisan'ında polis tarafından gözaltına alındı ve bir daha ondan haber alınamadı.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Sedat Karakurt (DHKP-C)
25 Nisan 2001

Sedat, Altınşehir'in, İkitelli'nin yoksul geçekonduların çocuğudur. O dünyanın insanı yok eden, yozlaştıran, tüm kişiliğini, beynini söküp alan kültürüne isyan etti. Devrimci olmasında en önemli etken budur.

Sedat, Tokat'lı bir ailenin çocuğu olarak, 11 Haziran 1976'da İstanbul'da doğdu. Devrimcilerle tanışması Gazi katliamı sonrasında. Örgütlü ilişkiler içinde yer alarak mahalli alanda çalışmalara katıldı. Eskişehir tabutluğunun açıldığı yıl yeni tutsak düşmüş ve Eskişehir'e sevk edilmişti. Eskişehir'de direniş içinde yer aldı. Direniş sonrası Ümraniye Hapishanesi'ne gönderildi. F tipi saldırısı gündeme geldiğinde ölüm orucu için gönüllülerden biri de oydu; 2. ekte yer alarak ölümsüzleşti.

Fatma Hülya Tumgan (DHKP-C)
28 Nisan 2001

5 Mart 1968'de Samsun'un Vezir-köprü ilçesinde doğdu. Samsun 19 Mayıs Üniversitesi öğrencisiyken Dev-Gençlilerle tanıştı.

Okulda kurulan öğrenci derneğinin kurucu üyesi oldu. Samsun TAYAD'ın açılması çalışmalarına katıldı. Üniversiteyi bitirdikten sonra da Samsun'da kaldı. Bir süre vekil öğretmenlik yaptıktan sonra öğretmenliği bırakarak Mücadele Dergisi temsilcisi olarak çalışmaya başladı.

Birçok kez gözaltına alındı, iki kez tutuklandı, her seferinde tahliyesiyle yeniden mücadeleye koştu. 1994 başından bu yana tutsaktı. Ulucanlar hapishanesindeki Parti-Cepheli tutsakların temsilcisiydi. 185 gün süren ölüm orucunun sonunda ölümsüzleşti.

Erdoğan Güler (TAYAD)
25 Nisan 2001

Ege TAYAD üyesi Erdoğan Güler, dışarıdaki ölüm orucunun 4'üncü şehidiydi.

10 Ekim 1972'de Dersim'in Ovacık-Buzlutepe Köyü'nde doğdu. Kendi çevresinden tanıyordu devrimcileri. Ama kardeşinin tutsak düşmesi sonucu, daha yakından tanıdı.

Tanıdı ve güvendi. 19 Aralık katliamı sonrasında "böyle bir katliam karşısında sessiz kalamam; çünkü onların istekleri benim isteklerim"... diyerek ölüm orucuna başladı.

Anadolu halkının saflığının, temizliğinin, zulme karşı sessiz kalmamasının simgesi olarak ölümsüzleşti.